

உ
திருச்சிற்றம்பலம்.

விக்கிரகாராதனம்.

இஃது

திருநெல்வேலிப்பேட்டை

தருமசிவன்பிள்ளையவர்கள் குமாரர்
த. ஆறுமுகநயினார்பிள்ளையவர்களால்

இயற்றி

ஷெ. பேட்டை ஸ்ரீமான் வே. முத்துசுவாமியாபிள்ளை
அவர்கள் குமாரரும் சிவநேசப்பெருஞ்செல்வரும்,
திருநெல்வேலி V. M. பேங்கரும் ஆகிய

வெ. மூ. அம்மனாதிபிள்ளையவர்களின்

பொருளுதவியின் பேரில்

திருநெல்வேலி வாணி விலாஸம் அச்சாபீஸில்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது

Registered Copy right.

இதின் விலை]

1913.

[அணை 8.

அறிவிப்பு.

இப்புத்தகம் வேண்டுவோர் அடியிற்கண்ட விலா
சத்திற்குத்தெரிவித்தால் வி. பி. யில் அனுப்பிக்கொடுக்
கப்படும். இஃது இந்நூலாசிரியர் அரும்பெரும்பிரயா
சைக்காக சொற்பக்கிரையம் (அணு எட்டு) யேற்படுத்தப்
பட்டிருக்கிறது. வி. பி. சார்ஜ் வேறு.

மா. ச. மாறியாடும்பெருமாள்செட்டியார்
திரிபுரகந்தரியம்மன் மேலத்தெரு
பேட்டை.

இது ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட்டிருப்பதால் வேறொரு
வரும் பதிப்பிக்கக்கூடாது.

முகவுரை .

“விக்கிரகாராதனம்” என்னும் இஃது அமிர் வசனியென்னும் திருவனந்தபுரத்துப்பத்திரிகையில் சென்ற 1911-ம் ஆண்டில் வெளியாய்க்கொண்டுவந்தது. அப்பத்திரிகை மாதசஞ்சிகையானபடிபால் விஷயமுழுவதும் சீக்கரத்தல் ஒருசேர அறிந்துகொள்ளக்கூடாத நிலைமையில் சிறிதுசிறிதாசவே வந்து கொண்டிருந்தது. அந்தவிஷயமோமுழுவதும் என்போலிஷ் நெரிந்துகொள்ளத்தக்கதோர் ஆவசியமுள்ளதென எனக்குத்தோன்றிற்று. ஆதலின் இவ்விஷயதானொரு நேரிற்கண்டு அமிர்தவசனியில் வெளிப்படுத்திவரும் அவ்விஷயத்தை ஒரு புத்தகமாக்கி விடலாமென்று நினைக்கிறேன்; அவ்விஷயமுழுவதும் என்னிடத்தில் தரலாமா? வென்றுகேட்டேன். பத்திரிகைமூலமாக வெளிவந்தமட்டிலும் அச்சிற்பதிப்பித்துக்கொண்டு தெரிவித்தால் மேலுள்ளவற்றைத்தருகிறேனென்று வாக்களித்தனர். அப்படியேநாலும் பத்திரிகைமூலமாய் வெளிவந்ததெல்லாம் அச்சிற்பதிப்பித்தேன். அப்பாலுள்ளவற்றையும் வாக்களித்தபடிவாங்கிமுடித்து அச்சடிப்பித்து புத்தகமாக்கினேன். ஆனால் இது என்னுடைய முயற்சையின்பேரில் ஆனது போற்காணப்பட்டாலும், ஸ்ரீமான் வெ. மு. அம்மனாதபிள்ளையவர்களது சிவபுண்ணியவிருப்பத்தால் கொடுத்தபொருளுதவியினாலேதான் இதுவெளிபாயிற்றென்பதாநினைப்பம்.

அன்றியும் சிவநேசப்பெருந் செல்வராகிய ஷெ வெ. மு. அ. அவ
 ர்கள் ஆவணிமூலமகோற்சவ தெரிசனைக்காக மதுரைக்குப்
 போகும்போது இவ்விஷயதானராகிய த; ஆறுமுகநயினர்பின்
 னையவர்களையும் கூட அனைத்துக்கொண்டுபோய் அங்கே திருநா
 னசம்பந்தசுவாமிகள் ஆதினமடாலயத்திலெழுந்தருளியிருக்கும்
 மகாசன்னிதானத்தின் திருக்கண்சாத்துதற்கும் ஒருபுஸ்தகம்
 கொடுக்கும்படி செய்தார்கள். மகாசன்னிதானமும் கருணானோ
 க்கத்தோடுகைக்கொண்டு திருக்கண்சாத்திமேல் (அடியில்) வீவ
 ரித்திருக்கிற பிரகாரம் நல்லப்பிராயமும் கொடுத்தருளினார்
 கள். இங்ஙனம் (இப்புஸ்தகத்தை அச்சிற்பதிப்புக்கவேணுமெ
 ன்றதோர் ஆதரத்தை யென்பாலெழுப்பியும். பெருநாதவி
 யை ஸ்ரீமான் வெ. மு. அ. அவர்களைக்கொண்டு செய்வித்தும்
 திருக்கண்சாத்திவாங்கும்படி இன்னூலாசிரியரை மகாசன்னி
 தானத்திற்குச்சேர்ப்பிந்தும், மகாசன்னிதானத்தின் திருவுள்
 ளத்தினின்று நல்லப்பிராயங்கொடுத்தருளியும், நின்றது: எ
 ல்லாம் வல்ல இறைவனது திருவருட் செயலேயாம். ஆகவே
 இவ்வாறு நிகழ்தலைக்கொண்டு சிவபுண்ணிய உண்மை
 யையினிதே தெளிவிக்கவல்ல இந்நூலினது அருமைபெரு
 மைகள் அறிஞர்கடெல்லாம் நன்குவிளங்கும். சைவராவார் ஒவ்
 வொருவரும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய ஆலயவழிபாட்
 டை நன்கு வலியுறுத்தக்கூடியது இந்நூலேயாம். சிவபுண்
 ணியத்தெளிவு அருளும் இந்நூலை வெளிப்படுத்த வேண்டுமெ
 ன்று யேதோ ஒருதவமிருந்து என்னையிக்கினாலும் அதனை
 அட்சரப்பிழைகளன்றிச்சரிபுர்த்துப் பதிப்பிக்கும் பயிற்சி யெ

னக்கு இப்போது இதிறுணை துவக்கமானபடியால் இப்புத்த
கத்தில் சிறிது அட்சரப்பிழைகளுங் காணப்படலாம். அவற்
றை அடுத்தபதிப்பில் திருத்திச்சுத்தமாக வெளியிடப்படும். இப்
புத்தகம் உபநியாசகருபமாகவே காணப்பட்டது. ஒவ்வோரவ
சரங்களிலும் ஆறுதலான சமாதானங்களுடனேயும், உயர்ந்த
மேற்கோள்களுடனேயும், கடைபெற்றுள்ள இப்பிரசங்கம் அன்
பருக்கெல்லாம் இன்பந்தருமென்பதும் நிச்சயம். அத்தகைய
இந்துலேச்சம்மதித்தோ ஆட்சேபித்தோ யெழுதப்பிரியமுள்
ளவர்களும் பலர் இருக்கலாமென் றோரப்பிரியமுமெ
னக்கு உண்டு. அப்படியெழுதிவெளிப்படுத்தித் தாகயிருந்தா
ல் எனக்காயது இந்துலாசிரியருக்காவது ஒருபுஸ்தகம் அல்லது
பத்திரிகையை அனுப்பிக்கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மா. ச. மாறியாடும்பெருமாள் செட்டியார்,
பேட்டை.

ஸ்ரீ மத்சைவசமயஸ்தாபகரும், பாசமயகோளரியுந், செக
த்குருவும் ஆகிய மதுரைத்திருநாந சம்பந்த சுவாமிகள், ஆதி
ன்மடாலயத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் மகந்சநிதானத்தின்
அபிப்பிராயமாவது :—

திருநெல்வேலிப்பேட்டை தருமசிவன்பிள்ளை குமாரரும்
சைவசமய உபநியாசகருமாகிய, ஆறுமுகநயினர்பிள்ளையால்
அச்சிடப்பட்ட விக்கிரகாராதன மென்னும் புத்தகம் நமது
பார்வைக்கு வந்தது. நான்கு தினம் வரை அப்புத்தகத்தை

ஷெ பிள்ளையால் படிக்கச்சொல்லிக்கேட்டோம். அது ஆலய
வழிபாட்டின் அருமை தெரியாது புறச்சமயிகள் போதனைக்
குட்படும் நவீனநாகரீகிகள் உண்மைதெரிந்து கோடற்குமிக
உபகாரமாயுள்ளது. புறச்சமயத்தாரால்நிகழும்ஆக்ஷேபங்களை
ஆறுதலோடு எடுத்துக்காட்டி தக்க சமாதானம் கூறியிருப்ப
தும் நமக்கு மிகவும் திருப்திகரமாயிருக்கிறது. இப்படியே
சைவசமயிகள் சமய ஆராய்ச்சி விஷயத்திலும், சைவசமயப்பி
ரசங்க விஷயத்திலும், ஊக்கமுடையவர்களாயிருப்பின் உலகத்
துக்கு மிகவும் உபகாரமாயிருக்கும், இப்போது இப்புத்தகம்
எழுதிய நமது பிள்ளைக்கு சிவஞானமும் தீர்க்காரனும் அபிவிர்
த்தியாகும்படி ஆலவாழ்ப்பெருமான் அருள்புரிவாராக.

பரீதாபிஸ்ர சிம்மரவி 26வ

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்
மடாலயம் மதுரை.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்ததேசிகா

இந்தூலாகிரியர்க்கோர் போதகாகிரியரும் பேட்டை
கனம் கி. மு. சொர்க்கலிங்கம்பிள்ளையவர்கட்குப் பாட்டனா
ரும், பல்வண்ணைசுவரரை மறவாத பரமாப்தரும், முத்தமி
ழ்வல்லாரும் ஆகிய கனம் கி. மு. சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்க
ளாலியற்றியது.

வென்பா.

முக்கணிறை வன்கழல்சேர் முத்திதருஞ் சைவநெறி
விக்கிரகாராதனத்தைவேண்டிநிற்போர்—ஒக்குவண்ணம்
ஆறு முகநயினார்அன்பா வுரைத்த இன்னூல்
மாறுபடாதோர்வாரும் வார்.

விக்கிரக காராதனம்.

வெண்பா.

சோக்கரருணர்ந்த சுருதிவல்லார் போற்றுகின்ற
விக்கிரக ராதனத்தின் மெய்மைசோல் வென்-தக்கவினை
தீர்த்த விநாயகர்க்குச் சிந்தைதளி யாக்கோடுத்தம்,
மூர்த்தியருள் கோண்டுவந்து முன்.

விக்கிரக ராதனம் என்றபதம் வி+கிரகம்+ஆராதனம்
எனப்பிரிந்து வி=கண், கிரகம்=கிரகணம் (கிரகித்தல்), ஆரா
தனம்=ஆர்ச்சனம், எனப்பொருள்படலானே. கண்ணால்
கிரகிக்கப்படுகிற ஆர்ச்சனம் அல்லது, கண்களால் கிரகித்து
ஆர்ச்சிக்கப்படுவது என்று பொருள்படும். அதுவுமன்றி வி=
விசேஷம், கிரகம்=கிரகணம் (கிரகித்தல்), ஆராதனம்=சா
தனம், எனவும் பொருள்படுதலால் அதற்கு விசேஷக்கிர
கண சாதனம் என்றொரு பொருள்கொடலுமாம். ஆகவே
விக்கிரக ராதனமென்றபதத்திற்கு

விசேஷக்கிரகணர்ச்சனம்

விசேஷக்கிரகண சாதனம்-என்பனபிரதி பதங்களிடலறிக.

இவ்விரண்டு பதங்களுள் ஒருதிரய-விலோசனக்கிரக
 ணர்ச்சனம் என்றபதங்கண்களாற் கிரகித்து ஆர்ச்சிக்கப்படுவது
 என்றர்த்தமாதலால்காதுகளாற் கிரகித்து ஆர்ச்சிக்கப்படுவதொ
 ன்றனுண்மையுஞ் சூசிப்பிக்கப்பட்டது. அது (காதுகளாற் கிர
 கித்து ஆர்ச்சிக்கப்படுவது) சாமான்யக்கிரகணசாதனமெனப்
 படும். அதனை வலியுறுத்துவானே லிக்கிரகாராதனம் விசே
 ஷக்கிரகணசாதனமெனப்பட்டதாம். அதுகொல்டு காதுகளை
 க்காட்டிலும் கண்களே விசேஷக்கருவியாதல் ஸ்பஷ்டமாம்.
 அந்தவுண்மை:—

“நிவேந்திரியர்ணம் நயனம் பிரதானம்”

“கண்ணிற் சிறந்தவுறுப்பில்லை”

என்ற சுருதியோதங்களாற்போதரும். இங்கே கண்களா
 ற்கிரகிக்கப்படுவது தான் ஆலயசேவையால் வருந்திருவருட்
 பேராம். ஆகவே சுருதி விசார்த்தாப் வரும் அறிவின் விசே
 ஷமே காதுகளாற் கிரகிக்கப்படுவதென்பார் பெரியோர்.
 ஆதலால், சுருதிவிசாரமும் ஆலயசேவையும் நாமமும் உருவ
 மும்போல அனன்னிம பாவமுடையனவாக்காண்க. நாமமும்
 உருவமுகூடியே ஒருபொருளாம். நாமமோ ஒலிமயமாயிரு
 த்தலால் அது காதுக்கே விஷயமாம். அது (நாமம்) பொருளி
 ன்பெயரேயல்லாமற் பொருளாக மாட்டாது. மெய் பெயர்என்
 பனவும் எது? என்னும் வினாவாற் பொருளின்மேற்றேயாம்.

ஆதலின் நாமம் (பெயர்) பொருளினதேயாம் என்பா
பெரியோர். நாமமில்லாத ஒருபொருளுமுலகத்திலுண்டாயிரு
க்கவில்லை. உருவமில்லாத ஒருபொருளுக்கேனும் நாமமுண்
டாயிருக்கவுமில்லை. ஆதலின் நாமமும் உருவமும் கூடியே
ஒருபொருளென்றும். ஆகவே நாம மாத்திரத்தில் ஒரு பொ
ருளறிவுண்டாமென்ன எவராலுமுடியாது. அப்படியே ஒரு
பொருளின் தருவவுணர்ச்சியும் நாமத்தைவிட்டுண்டாயிருப்
பதாகக் காட்டுவாருமில்லர். உருவமெல்லாம் கட்டிலனுக்கே
விஷயமாம். அனபடியால் மனுடானேவரும் காதங்கண்ணு
ங்கொண்டே பொருளையறிகிறவராயிருப்பின்தனர். இருந்
தாலும் உருவத்தைக்காட்டியே நாமம் படிப்பிக்கவேண்டிய
தாயிருக்கிறது. ஆதலின் உருவவுணர்ச்சியே முந்தியதாம்.
அந்தவுண்மை பற்றியே “சர்வேந்திரியாணுந்நயனம்பிரதா
னம்” என்ற சுருதியெழுந்தது. ஆதலின் நாமமும் உருவ
மும் கொண்டே எந்தப்பொருளுமுண்டாயிருத்தல், ஸ்பஷ்ட
மாதலால் நாமமுமுருவமும் அனன்னியபாவமுடையவேயா
யிற்று. அதுபோலவே சுருதிவிசாரத்திற்கும் ஆலயசேவைக்
கும் அனன்னிய சம்பந்தஞ்சித்தித்திருப்பது முண்மையே
யாம்.

சுருதிவிசாரம் என்றால், எல்லாம் வல்ல இறைவரின் இய
ற்கை, குணம், தொழில்களின் பெயர்களை மாத்திரம் தொகை
• விரியிற்றேட்டறிதலாம். ஆகவே அந்தப்பரமேசுவரரு

டைய திருவருட்காட்சி வடிவத்தையும், அவரது திருமுன்பில்
 நடைபெறாநின்ற பஞ்சகிருத்திய வ்ஸேஷங்களையும், காண்
 லே ஆலயசேவையெனப்படுகிறது. இவ்விரண்டனாலுமே அநி
 வுடையோருக்குக் கடவுளுண்மையில் நம்பிக்கை (ஆஸ்திகத் து
 வம்) நிலைபெற்றதென்னலாம். சூருதிவிசாரம் ஒன்றாலே
 யே ஒருவனுக்கு ஆஸ்திகத்துவம் புரணமாகிற்றதில்லை. அது
 போலவே ஆலயசேவைமாத் திரத்தால் ஒருவனுக்கு ஆஸ்திக
 த்ருவம் நிலைபெறுதலும் ஸ்திரமாகாது. ஆதலின், ஆலயசே
 வையும் சூருதிவிசாரமும் ஆகிய இரண்டுமுடையோரே ஆஸ்தி
 கராயினார். ஆஸ்திகரென்றால் கடவுளுண்மையைச் சம்மதி
 த்தவராவார். அதினுத்தெரிந்துசம்மதிக்கிற ஆஸ்திகத்துவந்
 தான் விலையுறப்பெற்றதாம். தெரியாது சம்மதிக்கிற மூடக்
 கொள்கை சந்திரனுண்மையைச் சம்மதிக்கும் அந்தகன்கொ
 ள்கையைப்போன்றிருக்கும். இருந்தாலும் அவன்கண்ணுடை
 யார்வாங்கை நம்புகிறவோர் விசுவாசியேயாவன். அதனால்
 மேலோர் வாக்கைவிசுவாசிக்கிற அவன் ஐதிகிஎனப்படுகிறான்.
 அவனுக்கு விசுவாசத்தளவில் இரட்சிப்புண்மையும் கேட்கப்ப
 படுகிறது. அத்தகைய ஐதிகன்மார்க்கு உண்மைபோதிப்பவரே
 வைதீகரெனப்படுகிறார். அவர்தாமே ஆஸ்திகரெனப்பட்டார்.
 வைதீகமென்றால் வேதசம்பந்தமென்பது பொருளாம். வேத
 மென்பது வரிவடிவமுத்துக்களாகமைத்திருக்கப்பட்ட புத்
 தகமல்ல. அப்புத்தகத்தையருளிய ஆசிரியன் வாக்கினின்று

ண்டாகும் ஒலிவடிவெழுத்துக்களாலாய பதங்களேயாகும். ஆகவே வேதம் ஆசிரியவசனமாயிற்று. ஆசிரியருள் மூலாசிரியரே கடவுளெனப்படுகிறார் அந்தவுண்மை;

“ஆரண ஆநமங்களநுளினுலுநவுநோண்
காணனநுளானுகில்கதிப்பவரிடையாதும்”

என்றதாதிய சுருதுபோதங்களாற் போதரும். அங்ஙனம் பெருங்கருணைத்தடங்கடலாகிய பரமேசுவரவெளிப்படுத்தியருளியவேதமானது அவரது (கடவுளது) இயற்கைகுணம் தொழில்களின் விசேஷங்களைச்சொன்மாத் திரத்தாற்செவிவழியறிவுறுத்தற்கருவியாமென்பதே ஆன்றோர் கொள்கையாம்.

அந்தவேதத்திற் கேட்கப்படும் பொருளினது சுருப உண்மையை உருவடி வெழுத்திலமைக்கப்பட்டிருப்பதே ஆலயமாம். அது மாத்திரமன்று. எல்லாம் வல்ல இறைவருடைய பஞ்சகிருத்திய விசேஷங்களையும் ஆலயத்திற்காணலாம். அங்கே காணப்படுகிற உருவங்களெல்லாம் பிரதிமாபுரங்களாதலால் சித்திரிக்கப்பட்ட அவை தாம் உருவடிவெழுத்துக்களென்றும், ஏதாவது ஒருபொருளியர் வடிவத்தைப்போலவே வடிவமைத்திருப்பதுதான் உருவடிவெழுத்தெனப்படும். பூதவே ஒருபொருளின் இயற்கை குணம் தொழில்களை எழுதிவைத்திருப்பதுதான் வரிவடிவெழுத்தாயிற்று. அவ்வரிவடி

வெழுத்தும் அவ்வெழுத்தமைத்திருக்கப்பட்ட புத்தகமும் புத்தகத்தில் கேட்கப்படும்பொருளாகிறதில்லை. அதுபோலவே உருவடிவெழுத்தாகிய பிரதிமாஸூபமும் அலிதமைத்திருக்கப்பட்ட ஆலயமும் கடவுளாகமாட்டாது. ஆயினும் சுருதிவிசாரத்தால் கடவுளினிக்கணங்கள் செவிவழிமனசிலாவதுபோல், ஆலயசேவையால் கடவுளின் அருட்டிருமேனியினுண்மையும் நேத்திரேந்திரியத்தின் வழியால் மனசிற்பகிந்துவிடுகின்றது. அதுகொண்டு அறிவாளியான ஒருவன் அறிதல் நியானித்தல் சமாதித்தல் சாட்சாத்கரித்தல் என்னுஞ்சோபனக்கிரமத்தால் ஈசுரசாட்சாத்காரம் பெறுவானருகனாகின்றான். அவன்பொருட்டே ஈசுவரனும் வெளிப்பட்டனுக்கிரகிக்கின்றார். அவ்வனுக்கிரகம் பெறுதலைத்தானிங்கே விக்கிரகாராதனமென்றது.

அங்ஙனம் ஈசுவரசாட்சாதி (சமுகத்தி) லாகவும்வணக்கமுடைத்தாத் (தற்போதமுனைப்படங்கிநின்ற) ல் பற்றி விக்கிரகாராதனம் என்றபதத்திற்கு சுருபவழிபாடு என்ற ஓர் அர்த்தமுங்கேட்சிப்படுகிறது. சுருபவழிபாடு என்றது-சுருபம்=வழிபாடு, எனப்பிரிந்து சு=நன்மையே உடவாய கடவுளின், ரூபம்=திருமேனியை, வழிபாடு=வழிபடல், என்று பொருடாலானே கடவுட்டிருமேனியை வழிபடுதல், அல்லது கடவுட்டிருமேனி வணக்கம் என்று பொருள்படும், படலான்ஈண்டு, முறையே அறிவுறுக்கப்பட்ட

- (a) விக்கிரகாராதனம்,
- (b) விலாசனக்கிரகணர்ச்சனம்,
- (c) விசேஷக்கிரகணசாதனம்,
- (d) சுருவழிபாடு.

என்றபதங்களின் முடிவில் ஆராதனம், ஆர்ச்சனம், சாதனம், வழிபாடு, என்று சூட்டப்பட்ட மகுடவாசகங்களால் ஆலயங்களிலே ஈசுவரப்பிரதிமாருபவுண்மையுடன் பஞ்சகிருத்திய விசேஷங்களுண்மையையும் கண்டிளங்கோடலே விக்ரகாராதனமாகக் காண்க.

ஈண்டுப் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்ட கிரமங்களிலிருந்து வேதத்திற் பிரதிபாதிக்கவும், ஆலயங்களிற் பிரதிமாருபமாக அமைத்தவைக்கவும், யோக்கியமாகவுள்ள அப்பொருள் “கடவுள்” என்று கேட்கப்படுதலால்

1. அவர் எப்படிப்பட்டவர்?
2. எவ்விடத்திலிருக்கிறார்?
3. ஏனையோர் (நாஸ்திகர்) ஏன் அவரை ஒப்புக்கொள்கின்றனர்?
4. ஒருபொருளை அறிதற்கு ஆலயசேவையும், சுருதியுடைய சாரமும் ஆவசியகந்தானா?

5. அப்படியானால் பெரியோர் ஏன்விக்கிரகாராதனத்தை மறுத்திருக்கிறார்கள்?

6. சுருதிகளிலே விக்கிரகாராதனம் மூடருக்கு உரியதென்று சொல்வானேன்?

7. அங்ஙனம் கேட்கப்படும் சுருதிகளால் பிரதிமாரூபமன்றோவிக்கிரகமெனப்படும்?

8. சுருதிவிசாரஞ்சரமான்யமென்றால்வேதாந்திகள் சம்மதிப்பார்களா?

எனவாதிய ஐயவினாக்கள் கிளம்புவது தின்னமாம். ஆகவே அவ்வினாக்களுக்குத் தக்கமாதானங்களளித்து எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தைச் சாசப்படுத்தவேண்டியதென்னுடையகடமையேயாயிற்று. ஆதலின் அதன்மேற்போகின்றேன்.

1-வது வினா கடவுள் எப்படிப்பட்டவர்?

விடை-அவர் அளவிடப்படாதவர். அது அவரது பெயர் ப்பொருள் விசாரித்தானே நன்குபோதரும். அதனை விசாரிப்பாம். கடவுள் என்றபதம், கடத்தல் என்னுந்தொழிற் பெயரினின்றி வந்ததாம். ஆகவே தொழிற்பெயரே கர்த்தாவுக்குத் தொழிலாகுபெயராயிற்றென்னலாம். ஆதலின் கடத்தலென்னுந்தொழிற் பெயரடியாப்பிறந்த (கட)என்னும்பகுதியாய

து (உள்) என்னுந்தொழிற் பெயர் விசுவப் பெற்றுச்சடவுள் என்றாயிற்றென்பார் பெரியோர். அந்த உண்மை செய்தகென்னுந்தொழிற் பெயர்நடியாப்பிறந்த செய் என்னும் பகுதியாயது. உள் என்னும் தொழிற்பெயர் விசுவபெற்றுச் “விசய்யுள்” என்றாயவாறு போலவாம். ஆகவே, சடவுளானவர் மனத்தால் இத்தன்மையரென நினைத்ததற்கும், வாக்காலின்னொருவரைத்தற்கும், காயத்தாலடுத்துப்பற்றற்கும், இயையாதவண்ணம் அதீதராய்நிற்பவராகின்றார். அவ்வுண்மையை வலியுறுத்தவானே, எழுது தாயுமானாரும்,

“புகல்கிருநவெட்டிடாநிறைபொருளவையார் காண்பார்”

எனத்திருவாய்மலர்ந்தருளினர். ஆனபடியால் மனம் (வானதக்காட்சியளவைக்கும்), வாக்கு (வேதாதிசுலாகிவுரைகளவைக்கும்), காயம் (நேர்பார்வைக்கும்). ஆகிய மூன்றனுக்கும் அப்பாற்பட்டவராயிருக்கிற அவரை (சடவுளை) அளவிடப்படாதவென்று தானே அறிஞர் கூறுவர்.

உண்மையங்நனமாகவும், சடவுள் என்றபதத்தை சடம். உள் எனப்பிரித்து, சடத்தினுள்ளால் நிற்கும்பொருளே சடவுள் எனப்படுவென்று சிலர்பேசிக்கொள்ளுகின்றனர். அதனை, ச்சீர்துக்குமிடத்து, சைவபுரணம் வித்தியேசுரசாநிதயில்

“அநாதம் நப்பரோ சர்வே சீவாவம்நம்சய:”

அதாவது தேகாதிக்கு மேலுள்ளனவெல்லாம் சீவர்களே சந்தேகிக்கவேண்டாம். என்று கேட்கப்படுகிற சத்போதத் தோடு அது முரணாகின்றது. ஆதலால் அவர்கூற்றுத்துச் சமேயாயிற்று. மேலும் பசுபதி என்னப்பட்ட நிமலராகிய அவர் (கடவுள்) கடத்தினுட்பந்திக்கப்பட்ட பொருளாயினாரென்பது உலகம்பரிகசிக்கத்தக்கது மொன்றும். அங் வியற்கையை யுணராதே ஆற்றோராட்சியினின்றும் வழி இயினாரை மேலோர் (கடத்துப்படுவது சிவப்பிரமமாகாத சீவப்பிரமமேயாமென்னு முண்மையுணர்ந்தோர்) என்ன சொல்லுவரோ அதெம் பொறுப்பன்று. அதிருக்கட்டும். வாஸ்தவத்தில் யாதொரு கனங்கரகிதராய் விளங்குகின்ற பரம்பொருளுளதுவோ அதுவே தம்மால்வெளிப்படுத்தப்பட்ட ஆன்மதத்துவ மிருபத்துநான்கும் பிரகிருதியிலொடுங்கவும், புருடதத்துவமுதலியன விந்து வினொடுங்கவும், சத்திசிவங்களின் கூறுகிய அபரவிந்து, அபரநாதங்கள் சுத்தமாயையினொடுங்கவும், இவை யெல்லாங்கடந்து நின்றசோரத்தீதவஸ்துவாம். அந்த வஸ்துவே சர்வமுங்கடந்து நிற்குமோர்காரணத்தார் கடவுள் என்றாயிற்று. ஆதலின், சுத்தசிவமாகிய முழுமுதற்பொருளை (கடவுளை) அளவிடப்ப டாதிவரென்றும்.

இனி 2-வது வினா-கடவுள்ளவ்விடத்திலிருக்கிறார்?

விடை—அவர் எங்கும் எவற்றினுமிருக்கிறார். அந்த உண்மையை சர்வவியாபகர் (பரிபூரணர்) என்கிற அவருடைய திருநாமமேவலியுறுத்திற்று. அங்ஙனம் நிறைவுற்றிருப்பதும், முன்னரளவிடப்படாதவரென்றறிவுறுத்தவுண்மையுடன் விரோதமில்லாத நிலைமையில் (சாமானியரறியொணாதவிதத்தில்) மறைவாயே நிறைவுற்றிருக்கிறார். இங்கே மறைவுற்றிருக்கிற ரென்பதற்கு ஈவர் முதலியவைகளான் மறைபட்டஸ்தலம்போன்றதோரிடத்தில் அல்லது தூரதேயத்தில், இருக்கிறாரென்று பொருள் கொள்ளப்படாது. அதுபோலவே நிறைவுற்றிருக்கிறாரென்பதற்குக் குடத்தினுள்ளால் ஜலம் நிறைவுற்றிருந்தவாறு ஒன்றனுள் அல்லது பலவினுள் மாத்திரம் நிறைவுற்றிருக்கிறார் என்றுகருதுவதும் தவறும். பின்னே? எப்படியென்றால் அங்குறிங்குமெங்கும் எவற்றினும் நிறைவுற்றிருத்தலால் அவர் அண்டசாசரங்களினுண் மறைவாகியெவற்றும் நிறைவாகியிருக்கிறாரென்றுணர்க. அதலின் அவர் (கடவுள்) எங்குமெவற்றினுமிருக்கிறாரென்ற பெரியோர் பகஷமே எமது பகஷமாகக் கொண்டாம். இனி,

3வதுவினா-ஏனையோர் ஏன் அவரை ஒப்புக்கொள்கின்றீர்?

விடை—அளவிடப்படாதவராயும், சர்வவியாபகராயுமுள்ளகடவுளை அறிந்துகொள்ளும் வழியைக் கண்டுபிடித்து, அந்தவழியைப்பின்பற்றியொழுதி அறிந்துகொள்ளும் வலியின்மை

யாலும் அவராயினும் (கடவுளாயினும்) அபக்குவிகளாகிய ஏனையோருக்கு (அந்நியருக்கு) வலிதேவெளிப்பட்டுத் தாமுண்மையை அறிவுறுத்தாமையினாலும், ஏனையோர் (நாஸ்திகர்) தாம் காணப்பெறாத கடவுளுண்மையை அங்கீகரிக்கின்றிலரென்றாக.

அன்றோர்கொள்கையை ஆராயுமிடத்து, கண்டுகொள்ளாத ஒருபொருளை உண்டுமென்னத அவிர்களைமெய்யுர்களைன்று தானே சொல்லவேண்டும். அவ்வனஞ்சத்தியமேபேசுகிற அவர்களிடத்தில் என்றைக்கும் நமக்கு யாதொரு விரோதமும்மில்லை. ஆயினும், அவர்கள் (உலோகாயதன்மார்) ஆவ்மலாபத்தை இழந்துபோகின்றார்களே என்ற பரிதாபமாத் திரும்பம்மிடத்திலுண்மையேயாம். அதுகொண்டு ஆவதொன்றுமில்லையாதலின் அன்றோரை (நிரிச்சுவாதிகளை) நம்மவர் அதிகமாக நேசிக்கவொட்டார்கள். அந்த உண்மையை விசாரிக்குங்கால்தாவகாசதோஷத்தால் தொத்துவியாதிபோன்று அவர்களுடையவாதமானது நம்மவரையும் பற்றிக்கொள்ளுமென்ற பயமொன்றையல்லாமல் வேறொன்றுமில்லை. நேசிக்கவொட்டார்களென்றால் ஆன்மார்த்த விஷயத்தில் அவர்களுபதேசங்கட்குச் செவிசாய்க்க வொட்டார்களென்பதேயாம். அந்தக்கட்டாயமும், சுவலைப்புத்தியுடையவர்களைக் குறித்துமாத்திரமுண்டாயதாதிவின் என்போலிகட்கன்றும். இதனாலே நாஸ்திகரையும் நல்லவராக்கிவிடும் ஆஸ்திகப்போலிகளை நே

சித்தாலுங்கூட என்போலிகள் கெட்டுப்போகமாட்டார்களென்பதும்சூசிப்பிக்கப்பட்டது. இங்கே; ஏனையோர் கடவுளுண்மையைஒப்புக்கொள்ளாததற்குக் காரணமும், அவரன்னியராகக்கருதப்படுவதனுண்மையும், அவரிடத்தில் நமக்கு விரோதமில்லையென்பதும், நிச்சயப்படுத்திவிட்டாம். இனி,

4-வது வினா ஒரு பொருளையறிதற்கு ஆலயசேவையும்க், சுருதிவிசாரமும் ஆவசியகந்தானா?

விடை-ஒருபொருள் விஷயத்தில், அதினும் கடவுள்விஷயத்தில் அங்ஙனமில்லையெனின் அறியமுடியாதான்படியால் ஆலயசேவையும், சுருதிவிசாரமும் கடவுளை யறிதற்கு ஆவசியகமேயாம். அந்தவுண்மைமனுடரியற்கை விவேசனத்தாலன்றிப் புலப்படமாட்டாது. ஆதலின் தலைவனைக்கிரகித்தற்கு (அறிந்துகொள்ளுதற்கு) அருகராயிருக்கிற மனிதரியற்கையை, எண்ணிச்சிறிதெடுத்துப்பேசுவாம்.

மனிதர் அசுத்தரென்றும், சுத்தரென்றுமிருதிநப்படுவர். அவ்விருதிநத்தருள் மனம் போன போக்கிலே சென்று ஹிதத்தை நாடி நிற்கிற மனிதரே அசுத்தராயினார். ஆகவே மனம் போனபோக்கிற்கும்போகாமல், மனதைத் தம்வத்திலாக்கிக்கோடலால் புண்ணியபாவங்க ளற்றுப்புதிதரெனப்படுவோ

நீயுணர்ந்த நானுணரும் நேசத்தாலோவறிவென்
றேயெனக்கோர் நாமமிட்டதே.”

என்பனவாம் தாயுமானர்திருவாக்குகளே போதியவாறால்
நிக.மேல் விரிவஞ்சிவிடுத்தாம். இனியுத்தியை நோக்குங்கால்,

யுத்தி — இப்போதுவிடய மறைப்பினின்றும் (உலகப்பொ
ருளையுமுணராத கிடந்த உணராமையினின்றும்) நீங்கியிருந்
கின்றோமே? அது போலஒவ்வொரு சரீரத்தினுமுள்ளது அநி
வைப்பிரகாசிப்பிப்பான் அருள்கனிந்தோங்கும் பசுபதியை
யும், அநிசின்ற தன்னையும் உணராதகிடக்கின்ற சொரூபம
நிறப்பினின்றும் நாம் நீங்கப்பெறவில்லையன்றோ? அந்தச்சொ
ரூபமறைப்பை இப்போது நீக்கிக்கொள்ள நம்மான்முடியுமேயா
னால் திருவருளுண்மையை நாம் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதவசர
மேயில்லை. அவ்வனமாக்கிக்கொள்ள அசக்தராகிய நாம் திரு
வருளை மறந்தோமானால் கடைத்தேறமாட்டோமென்பதும்
நமக்கு நிச்சயமேயாயிற்று. ஆயினும் மனுடப்பிரயத்தனத்தா
லுமது கூடுமென்பார் கிலநுண்டாயிருக்கலாம், அவர்கூற்று

அருளாவெலவையும்பா ரென்றார் - அத்தை
யுறியாதேயென்றன நிவாலே பார்த்தேன்
இருளானபொருள்கண்டதல்லால் - கண்ட
என்னையுங்கண்டிலென்னேடி தோழி.

என்ற அநுபவ ஞானிகளின் சம்மதத்தோடொத்தித்தல்லை யாதலின் அதுசர்வ ஜனசம்மதமன்றும். அப்படியானால் புரு டப்பிரயத்தனமென்றதுசாஸ்திரங்எளித்கேட்கப்படுவானேன்? எனின் அது அருள்வழிச்செல்லும் புருஷப்பிரயத்தனமேயு னென்க. அருளாயன்றி ஆன்மவநிவேதலையெடுக்கிலை யாத லின், சுதந்தரமான புருடப்பிரயத்தனமுமுண்டென்பார்கூற் று அஸ்திரமாதலறிக. நமக்குண்டாயிருக்கிற விஷயஞானம் எந்த சரீரத்தினின்றுந்தலை நீட்டுகின்றதோ, அந்த சரீரத்திலு ள்ளபோதுதானே சொரூபஞானம் நம்மிடத்திலில்லை என் னுதும், நமக்குத்தோன்றுகிறது. அந்தச்சரீரந்தந்தவெனவனோ அவனே இந்தவுலகத்தையும் நமக்கு அறிவிப்போனாகின்றான். அவன் எதனற்றந்தானோ அந்தப்பெருஞ்சுருணையினாலேயே ஒவ்வொரு அறிவாளியுந்தன்னையும் தலைவனையுமுண்மையாக் கருதுகின்றான். அவன் எதற்காகக்கொடுத்தானோ அந்தநித்தி யஞானந்தனுபவத்தையனுக்கிரகிக்கப்பெறுவானுள்ள முன் னேற்றமும் நம்மிடத்திலேயே காணப்படுகிறது. அந்தவுண் மையான் முழுவதும் அசத்தராகிய எல்லாமினிதரும் தலைவன் றிருவருளாலேயே அறிவாளிகளாக்காணப்படுகின்றனர்.

ஆதலான் மனிதனைவரும் அறிவிக்க அறிவோரேயாயி ருக்கின்றனரென்பதே யுத்தமாம். யுத்தியிவ்வாறுகவும், அநுப வத்தை யாராயுங்கால் தன்னையின் கருப்பத்தினின்றும் வெளி

ப்பட்ட பிள்ளையானவன் சிலநாளிற்றள்ளையின் முகம்பார்க்கத்
 தொடங்குகின்றான். அது அடிக்கடி பிள்ளையின் முகத்தையுற்
 றுற்றுப்பார்க்கிற தள்ளையின் பார்வையினின்று முண்டாய
 தோர் பழக்கமாம். அப்போது அன்னைக்கு ஒருமகிழ்ச்சியுண்டா
 கி அடே! கண்மணீ, முகம்பார்க்கின்றாயா? என்னப்பனே,
 என்னடா பார்க்கிறாய்? எடா! துரையே! சுவாமி உன்கண்
 ணைத்திறந்து விட்டாரா? என்பனவர்தியவிடைவேண்டா
 வினாக்களுடன் பிள்ளையின் முகத்தைப்பார்த்துப்பார்த்துக்களி
 க்கின்றனன். அது கண்டபிள்ளையுங்களிக்கத்தொடங்குகின்
 றான். கண்டுகளிக்கும் பிள்ளையின் முகத்தைக்கண்டு களிக்கின்
 ற அன்னையானவள் பிள்ளைபாற்பழக்கம் பேசுகிறப்போலத்
 தன்னிற்றானே பலவும் பேசிக்கொஞ்சி மகிழ்கின்றனள். அது
 கண்டு பிள்ளையும் அன்னையிடத்திற்பேசத்தொடங்குகின்றான்.
 அப்போது அவனுக்குப் பேசும்படியான சக்தியுண்டாயிட்டில்
 லையாயினும், மாதா வினங்காத்தலி (வாய்திறத்தலி) னின்றே
 பேச்சுண்டாகிறதென்றுமாத் திரம் தெரிந்துகொள்கின்றான்.
 அப்பால் தானுங்காத்தற்கு முயலுகின்றான். அந்த முயற்சி
 யினின்றும் அங்காத்தலுண்டாய் விடுகின்றது. அவ்வங்காத்த
 லால், அ-அ, என்னும் அகரோச்சாரணங்கேட்கப்படுகிறது
 அது சமையத்தில் அன்னையும் பயிற்றுதலால் வாய்திறத்தலு
 டன் மூடுதற்பழக்கமும் வந்து விடுகிறது. அதுவாலே அம்
 என்னுஞ் சப்தம்தோன்றுகிறது. அது முதிர்ந்தவெல்லையில்

வாய்திறந்து மூடினவுடன் திறக்கவும் பழகுகின்றான். அங்
 வனம் வாயைத்திறந்து, மூடி, திறக்கும்பழக்கமுண்டாய்போ
 துதான் “அம்ம” என்றவாக்கு சரியாய்வெளிப்படுகிறது. அந்
 த வாக்கின் பொருளே தாயென்று தெரிந்துகொள்கின்றான்.
 அதன்பிறகு தாயுடன் தன்னிடத்துப்போருள்கனிந்துநிற்கும்
 அப்பனையும் அம்மையே அறிவிக்க அறிகின்றான். அப்போது
 அம்ம என்ற வாக்கைத்தானே அம்மை தனது வல்லவனாகிய
 நாயகனை மகவுக்கு அறிவிப்பாளாகி வலித்துச்சரிக்கப் பயிற்று
 கின்றாள். அப்பயிற்சியிலிருந்து “அப்ப” என்ற சப்தமுண்டா
 ய்விடுகிறது. அவ்வப்பவென்றபதப்பொருளாந்தந்தையையும்
 நன்றி தெரிந்துகொள்கின்றான். அதுபோலவே அகரத்தை
 முதலாகவுடைய அக்காள், அத்தான், அண்ணி, அண்ணன்,
 அத்தை, அம்மான், ஆத்தன், ஆத்தாள், (ஆச்சி) முதலியோ
 ரையுங் காண்பித்துப்படிப்பிக்கின்றனர். அங்ஙனம் படிப்பிக்
 கின்றவர் ஈண்டுக்கூறப்பட்டசொந்த ஜனங்களே யாவார்.
 ஆதலின் இவரனை வரும் தாய்தந்தையரென்றே யுபசரிக்கப்படு
 கின்றனர். இவரயலாராற்பிள்ளையைத் தீண்டவும் சம்மதிக்கி
 ன்றிலர்-தீண்டினாற் சீர்தட்டிவிடுமாம்-அது மட்டுமா! பார்க்க
 வுங்கூட இடங்கொடுக்கின்றிலர் பார்த்தாற் கண்ணேறுபடுமா
 ம்-வெளியேயுங்கொண்டு வரமாட்டார். வெளிக்கொண்டுந்
 தாற் பகலிதோஷமுண்டாய்விடுமாம். இத்தகையதோஷங்கட்
 கு ஆளாக்காமல் ஒருவர்மாற்றி ஒருவர் சுமந்துகொண்டுவீட்டி
 டினுள் வைத்தே ஒரு வருஷம் வரைவளர்க்கின்றார்கள். அந்த

யை யறிவுறுத்தற்கருவியாதல் மறுக்கமுடியாத வுண்மையே யாயிற்று. அந்தவுண்மையைத்தற்காலம் வித்தியார்த்திகளுக்கு உபாத்தியாயன்மார்தற்பிக்கும் புஸ்த்தகங்களில் படமும் சரித் திரங்களுமாய் அமைக்கப்பட்டிருத்தலைக்கொண்டுந் தெரிந்து கொள்ளலாம். இருந்தாலும், வஸ்து உண்மையை அறிவுறுத் தற்கு பிரதிமாருபமே சிறந்த கருவியென்பதூர் பெரியோர், அதனை,

“Drawing is the only language without words.

சித்திரத்தொழிலொன்றே வார்த்தைகளில்லாதபாஷை.”

“Drawing is the only language which can express all things. சித்திரத்தொழிலொன்றே எல்லாப்பொருள்களையும் விளங்கக்காட்டக்கூடிய பாஷை.”

என்ற உணர்ச்சியின் மிக்கமேல் நாட்டாரும் சம்மதிக்கின்றனர். “இந்தமட்டில் இரண்டும் ஆவசியகமே என்பது வலியுறுத்தப்பட்டது, இனி”

5-வினா—அப்படியானால் பெரியோர் ஏன் விக்சிர காராதனத்தை மறுத்திருக்கிறார்கள்?

விடை—அறிவிற்பெரியோர் ஒருவரென்கிலும் அங்ஙனம் மறுத்திருப்பதாக யாண்டும் காண்கின்றிலம். அப்படியிரு

க்கவும்.

“குருவினிடத்துபதேசங்கேளர்தானூண் கோழி பன்
நியாயம் வயிறு வளர்த்தலொக்கும், மருவியவன்றிருக்கோயில்
தொழச்சென்றாலுமாபாவினென்று தெய்வமறைந்துகொள்ளு
ம், உருகியவன் சிவநூல்களோதலாகா தோதுகினுமவனுரை
யைக்கேட்கின்றோர்கள், வருபிறப்பில் வேடனாவன் பின்னே
சுவானங்களாயலைவர் மாவதைக்கே?”

என்ற வாக்கியத்திற்கேட்கப்படுகிறபடி சற்குருவினனு
க்கிரகத்தைப்பெற்றுக்கொள்ளாததாற் கொடியகொலைத்தொ
ழிலையே சீவனமாக்கொள்ளுகிற வேடர் பதவியைப்பெறத்த
க்கதான் தோன்றிப்பண்டிதன்மார் சிலரும், அவருரைக்கு
ச்செவிகொடுத்தலால் அவருக்கேரர் சகாயபூதாரெய்யுஞ்
சுவானபதவியைப்பெறு தற்குயோக்கியராகிய சிவியன்மாரும்,
ஆன்றோர் வாக்கியங்களில் ஒன்றிரண்டைமனப்பாடம் பண்
ணியைத்துக்கொண்டு பெரியோர் விக்கிரகாராதனத்தை மறு
த்திருக்கின்றனரென்று பேசுத்திரிகின்றனர்.

அவர் பொருட்டு விடையிறுக்கவேண்டிய தநாவசியமே
யாயினும், அன்றோர் அபத்தபோதனைக்குட்பட்டொழியாதபடி
ஐசீகன்மார்பொருட்டென்கிலும் உண்மையையறிவுறுத்தவே
ண்டிய தாவசியமேயாயிற்று. ஆதலாற் கூறுதும்:

விக்கிரகாராதனத்தைப் பெரியோர் மறுத்திருக்கின்றன

ரென்னும் “பேதமையற் பேதமையில்” என்பதே எமதுவிடையாம், அந்த உண்மைக்குத்தானே ஞானிகள் பாடம் பண்ணிக்கொள்ளுகிற ஒன்றிரண்டு செய்யுள்களை மாத்திரம் எண்ணிவிவரித்து அச்செய்யுள்களில் அவர்கருத்துக்காணப்படாமல் விக்கிரகாராதனஸ்தரபகமே உள்ளமையுக்காட்டுகின்றும்.

பட்டினத்தார்.

“சொல்லினுஞ் சொல்லின் முடிவினுவேதச்சுருதியினுமல்லினுமாசற்றவாகாடிந் தன்னினுமாய்ந்து விட்டோரில்லினுமன்பரிடத்தினு மீசனிருப்பதல்லாற் (வே”
கல்லினுஞ் செம்பினுமோவிரூப்பா நெங்கள் கண்ணுது

(இதன் பொருள்) எங்கள் கண்ணுதல்-எமது பரமேசுவரர், சொல்லினும் (எவராலும் புழப்பப்படுஞ்சிவத்) துதியிலும்? சொல்லின் முடிவிலும்=வாக்கினதீதத்திலும், வேதச் சுருதியினும்-ஆரணங்களிலே, பிரதிபாதிக்கப்படுகிற (சப்தகோடிமகா) மந்திரங்களிலும், அல்லினும்=சிவரிசியிலும், ஆசற்றஆகாயந்தன்னிலும், = இலக்கற்றபரவெளியிலும், ஆய்ந்துவிட்டோரில்லினும்=(சித்சித்துக்களினுண்மை) உணர்ந்து முற்றத்தறந்தமுனிவருளத்திலும், அன்பரிடத்தினும்=(தமது உடல், பொருள், ஆவிகள் மூன்றினையும் ஆசிரியன்வழியிறைவ

னுக்கு ஒப்புக்கொடுத்து அவைகளைப்பேணிக்கொண்டு திருவருள்வழிப்பட்டு நிற்கும்) மகேசுவரத் திருமேனிகளிடத்திலும்? இருப்பதல்லால் = விளக்கமுறுவதல்லாமல், கல்லினுஞ்செம்பினுமோ! = சிலைதாமிரங்களிலேயுமோ!, இருப்பான் = எழுந்தருளியிருப்பர் (என்றவதே)

இதுகொண்டு இறைவன் ஆன்மகோடிகட்கருள்செய்யும் பொருட்டு மேலே சொல்லிய தானங்களில் விளக்கமுற்றிருப்பதும்ல்லாமல் அகௌரவஸ்தானங்களாய் பிரதிமாருபங்களிலேயுமா! எழுந்தருளியிருப்பனென்று வியந்து கூறியதாமென்பர் பெரியோர். ஈண்டுப்பொருள்கோடலே இறைவன்பெருங்கருணையை வலியுறுத்திற்றென்னலாம்.

இவ்வுண்மையை அறியாதே, அதிகுடிக்குறிப்புப்பொருடந்து நிற்கும் ஓகாரத்திற்கு எதிர்மறைப்பொருள்கொண்டு இறைவன் கல்லினுஞ் செம்பினுமிருக்கமாட்டானென்று, தான்தோன்றிகள் கூறுகின்றனர். இறைவனில்லாவிடத்தையுங்கண்டு பிடித்துக்கொண்ட அவர்குற்றிற்குச் செவிகொடுப்போரும் அஹைப்போலவே இறைவனுக்கு அபரிபூரணத்துவங்கற்பிப்போராய் விடுகின்றனர். அது நம்மவர்க்கு உடன்பாடாத வில்லை. ஆதலின் இறைவனுக்குச்சர்வவியாபகத்துவமுண்மையைச் சம்மதித்திருக்கிற நம்மவர்க்கே இதோபதேசஞ் செய்யு

ஞ்சிவரதபூதிப்பெருஞ் செல்வராகியபட்டினத்து அடிகள்
அங்ஙனம் கூறினாரென்று கொள்ளற்க. அந்தவுண்மைக்கு,

“நல்லாயெனக்குமனுவொன்றுதந்தருள் ஞானமில்லாப்
பொல்லாவெனைக்கொன்று போடும்பொழுதியல் பூசைசெபஞ்
சொல்லார் நற்கோயினியமம்பலவகைத்தோத்திமு
மெல்லா முடிந்தபின் கொல்லுகண்டாய் கச்சியேகம்பனே”

“சொக்கிட்டரண்மனைடிக் குட்டிருடியதுட்டர் வந்தி
திக்குநீறமன்னரைக் தேட்பதுபோற் சிவசிந்தைசெய்து
மிக்குக்குருவிங்க சங்கமம் நிந்தித்து வீடிச்சிக்கு
மெக்குப்பெருத்தவர்க்கென்சொல்லுவேன்கச்சியே கம்பனே”.

என்பனவாதிய அவரது திருவாக்குகளே போதிய சான்
றயிருத்தலறிக. அப்பாலும்:

“நட்ட கல்லைத் தெய்வமென்று நாலுபுட்பஞ்சாத்தியே
சுட்டி வந்து முணுமுண்ணென்று சொல்லுமந்திரமேதுவடா
நட்ட கல்லும் பேசுமோ நாதனுள்ளிருக்கையில்
சுட்டி சட்டி சட்டு வங்கறிச்சுவையறியுமோ”

என்றதோர்கவியும். ஆசான நுக்கிரகம் பெருததான்தோ
ன்றிகீட்குப்பாடமுண்டு. இதன்கண்ணு மவர்மயங்கிக்கிடக்கின்
றனரென்பது வருமாறு:

(இதன்பொருள்) (அடா! = ஆலயவழிபாட்டினுண்மையை அறியாது மயங்குகின்ற) பயலே, சட்டச்சட்டி = (பதார்த்தங்களை வேகச் செய்தற்கருவியாயிருந்து) வேகவைத்த சட்டியும், சட்டுவம் = கிண்டிப்பக்குவப்படுத்தற்கருவியாயிருந்து) அகப்பையும், கறி = (அறுசுவையொடு கூடிய) கறியினது, சுவை = மதுரத்தை? அறியுமோ? அறியமாட்டாது. (ஆதலின், எவர் பொருட்டுக்கறியாக்கப்பட்டதோ அவரே அதாவது கறியை உண்ணுகிறவரே கறியினது சுவையை யறிவர் என்பது தாற்பரியம்? அதுபோலவே, எவர்பொருட்டு ஈசுவரத்தியான மாத்திரைக்காகப் பிரதிமாரூபம் பிரதிஸ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அவருடைய) உள் = இருதயத்திலே, நாதன் = ஈசுவரன் இருக்கையில் = இருக்கிற தினாலே, நட்டகல்லும் = பிரதிஸ்டிக்கப்பட்ட சிலாரூபமும், பேசுமோ? பேசமாட்டாது. (ஆதலின், ஆலயசேவைசெய்யும் பேரன்பினரே ஈசுவரனுடைய மகிமாதிசயங்களை யறிந்து பேசுவரென்பது தாற்பரியம்: பின்னை வழிபாடுதான்னே? எனில் ஆலயங்களிலே, நட்டகல்லு = பிரதிஸ்டிக்கப்பட்ட சிலாரூபத்தை தெய்வமென்று உகவுளெனச் சொல்லி, நாலுபுட்பஞ்சாத்தி = தொங்குகின்ற பூமாலையணிவித்தி, சட்டிவந்து = குறிக்கொண்டிவந்து, முணுமுணென்று = முணுமுணுப்பாக, சொல்லுமந்திரம் = உச்சரிக்குமந்திரம், ஏதுவடா = (ஈசுவரத்தியானம் நிலைபெறுதற்கோ ரூபகரணமென்கிற) துணைக்காரணமடே (என்றவாறு) ஏ-அசெ. ஓகாரங்கள்-எதிர்மறை.

இதனுண்மையை நோக்குங்கால், கறிசமைத்தற்கருவியாயுள்ள சட்டி சட்டுவங்கள் தறியினது உருசியை அறியமாட்டாதவாறுபோல, ஈசுவரத்தியான் நிலைபேற்றிற்கோர் கருவியாகவுள்ள சிலைதாமிராதிதள் ஈசுவரனுடைய மகிமாதிசயங்கனையறிந்து பேசமாட்டாது என்றும்; சமைக்கப்பட்ட கறியை சிருவேந்திரியத்தின் வழியாக உட்கொண்டவரே அதன் சுவையையறிந்து பேசுதல்போல பிரதிமாஸூபத்திற் காணப்படும் மான்மழு, ஆபயவரதம், சதுர்ப்புஜம், காளகண்டம், திரிநேத்திரம், சடாதாரம், கங்காதரம், சந்திரசேகரம், அரவாபரணம், எக்ஞாபவீதபஸ் மருத்திராட்சதாரணங்களோடு கூடியவராய், ஸ்ரீ பூர்ப்பதிசமேதராய், அருட்டிருமேனி தரித்துக்கொண்ட சாக்ஷாத் பரமேசுவரரை நேத்துநேந்திரியத்தின் வழியாயுட்கொண்டவரே அவரது மகிமாதிசயங்கனையறிந்து பேசுவர் என்றும், அறுசுவையொடுகூடிய கறிசமைக்கும் அடுக்களைத் தொழில்போலவே, ஈசுவரக்கிரகணத்தின் பொருட்டுச் செய்யப்படுவதுதான் ஆலயவழிபாடாமென்றும் புலப்படுதல் கண்டாம்.

ஆகவே சட்டியும் சட்டுவமூமில்லாதபோது கறியென்ற சந்தமே பிறவாது கறியாகாதபோது சுவையுண்டாதலுமில்லை சுவையுண்டாக்கியனுபவியாதவனைப்பொறுத்தே.

‘மதுரை பாராதவன் கழுதை
கழுதைக்குத் தெரியுமோ கருப்பு ருசி’

என்பனவாதி யமுதுமொழிகள் கேட்கப்படுகின்றன அதுபோலவே-பிரதிமாருபமில்லாதபோது தெய்வக் காட்சி யே யுண்மையாதவில்லை. அப்படியானால் அறிதல், தியானித் தல், சமாதித்தல், சாட்சாத்கரித்தல்தனும், பொய்யமையையாய்ப் போகும். ஆதலால் பிரதிமாருபமும், வழிபாடும், ஈசுவரக்கிர கணத்திற்கோர் உபகரணமென்கிற துணைக்காரணமடே என் றவுண்மைபற்றி வேண்டற்பாலதேயா மென்பார் பெரியோர்.

ஆனால்-கறிசமைத்தற் கருவியாயிருந்த சட்டியிற் பதார் த்தங்களுண்மையால், ஈசுவரக்கிரகணத்திற்கோர் கருவியாயு ள்ளதிலேதாமிரதிகளி லுள்ளமைவாது? எனின்:—ஈசுவரக்கா ட்சி வடிவமேயாமென்க.

இது-ஆலயவழிபாட்டைப் பரிகசித்து நிற்குமோரிதானே வாதத்தில் மடக்கி அவனுக்கு நல்லறிவுச் சடர்கொளுத்துமா று அவன் பக்குவத்திற்கேற்ற வுபமான வுபமேயங்களோடு கூ றிய ஒரு மகானுடைய அருள்வாக்கென்று கேட்கப்படுகிறது. சிலர் இதனை சிவவாக்கியர் திருவாக்கென்றுங் கூறுகின்றனர். அவரது திருவாக்குகளாக (நா.த) பாடல்கள் மாத்திரங்காணப்ப டுகின்றன. அவற்றுளிக் கவி காணம்படாமையால் முந்தியதே ஸ்விதானே நம்பத்தக்கதாம். அது நிற்க,

ஈண்டறிவுறுத்தப்பட்டபடி ஆன்றோர் திருவாக்குகளொ

ன்றாயினும், ஆலய வழிபாட்டை மறுக்கவில்லையென்பது அறிஞர் னவருக்கும் ஒப்ப முடிந்த துணிபாம். அந்தவுண்மை:—

“ஆலயந்தொழுவது சாலவும் நன்று”

“குருவிலிங்கசங்கமங்கள் கூத்தனுருவென்றே மருவிதுவே நல்ல மருந்து”

“குருவிலிங்க சங்கமமாக் கொண்ட திருமேனி கருவொன்றுமேனி நம்பாற்காட்டா-அருளென்று கண்டவர்க்கே யானந்தங் கண்டுகொள்ளலாமலது கொண்டவர்க்கிங்கென்ன கிடைக்கும்.” (க்கோர்

“மூர்த்திதலந் தீர்த்தம் முறைபாத் தொடங்கின வார்த்தைசொலச்சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே”

“வன்றொண்டர் சம்பந்தர் வாகீசர் மற்றுமுளோர் பொன்றியருளாம் புகுந் திருக்கச்-சென்று பதிதோறும் பாடிப்பணிகுவதென்மாட மதிதோயருட்டுறையாய் வந்து”

“பெரியவிம்மானிட யாக்கைபெற்றவர் சரியையுங் கிரியையுந் தான் செய்கின்றிலர்

சரியையுங் கிரியையுந் தான் செய்யாவிடில்
உரியயோகத்தினை யுணரலாகுமோ”

என்பனவாதிய பெரியாயருண்மொழிகளால் நன்குபோ
தரல் காண்க இனி:—

6-வது வினா:— சுருதிகளிலே விக்கிரகாராதனம்
மூடருக்கு உரியதென்று சொல்வானேன்?

விடை— அது விரிந்த ஞானமுணர்த்துவான்றுணிந்த
ஆசிரியன் அதிகாரிகளின் பக்குவம் நோக்கி சோபானக் கிரம
த்திலுணர்த்துமா முணர்த்துதலுதவிற்று, அதுகொண்டுவிக்கி
ரகாராதனத்தை இழித்து கூறுவதாகக் காண்பதறியாமையே
யாம், அந்தவுண்மை.—

நாகரகிதை.

“கருத்திலாமூடர் காட்டமாகிகளிற் காண்பர்மற்றவர்களா
(காயத்
தருக்களிற்புனலிற்காண்பராகுதியிலருச்சினைசெய்யுமந்தணரவ்
வெரிக்கணைகாண்பரெங்குமாய்நின்ற வெனதிலிங்கத்தினை

(நேரே

யொருக்கிய பரமயோகிகளென்று மொழிவறக்காண்பர்த முள
த்தே”

என்ற சுருதிபோதத்தால் விளங்கும்.

இக்கவியிற் பரமாசிரியராகிய பாமேசுவரரின் திருவாக்குகளையடங்கியிருக்கின்றமையால் இது-ஆசிரியவசன(வேத)மேயாயிற்று.

(இதன் பொருள்) எங்குமாய் நின்ற எனது லிங்கத்தின்—(மெய்ஞ்ஞானிகளுடைய காட்சியில்) எவ்விடங் (எப் பொருள்) களிலும் உண்மையாகி நிற்கிற எமது குறியி (அடையாளத்தி) னே. நேரே யொருக்கிய பாமயோகிகளென்று மொழிவறக்காண்பர் தம்முளத்தே—கிரமமாக (விஷயவரசனைகளைக்கிரகித்துவிலேயே பொழுதோட்டாதபடி) இந்திரியங்களை நிக்கிரகஞ்செய்துகொண்ட மேலான யோகீசுவரர்கள் (இடைவிடாது தியானித்து நின்றலால்) தமதுள்ளத்தின் கண்ணே தானே யாண்டும் பிரிவின்றிக்கண்டுகொள்வார்கள். மற்றவர்களாகாயத்து அருக்கனிற் புனலிங்காண்பர் = மற்று அசை அவர்கள் = அவ்வால்யவழிபாடுடையவர்கள், (அவ்வழிபாட்டுடன் நித்திய கர்மாநுஷ்டானங்களாகிய காயத்திரி ஜெபமும் கைக்கொண்டு நிற்கின் அனர்களாற் பிரார்த்திக்கப்படும்) சேட்பிரதேசத்திலுள்ள சூரிய பிம்பத்திலும், வாருணகும்பத்தினும் கண்டு கொள்வார்கள். ஆகுதியிலருச்சனை செய்யுமந்த னரால் வெரிக்கணை காண்பர்—(அவ்விரண்டு வழிபாடுகளுடன்) அக்கினியில் வழிபாடியற்றும் அறவோர்கள் அந்த ஆக்கினியிற்றானுங்கண்டு கொள்வார்கள், (என்றவாறு) இதனாலே, இறைவனை,

கருத்திலாமூடர் காட்டமாசிகளில் காண்பர்—அகத்துட்
கோடலெனப்படும் எண்ணம் அல்லது சிந்தனை செய்யாதனை
ங்கன் தாருவாதிய விம்பங்களிலே தெரிசித்துக்கொள்வார்கள்
எனப்போதரல்கண்டாம். ஆகவே,

(a) மெய்ஞ்ஞானிகள்—எவ்விடங் (எப்பொருள்) களிலு
ம், நீக்கமிலாத பரிபூரணனாகவும்,

(b) யோகிகள்—கல்விகேள்விகளாலுண்மை யுணர்ச்சி
கைவந்து புறத்தேயும் வழிபடுதலுடன் அகத்தேயும் இடைவி
டாது தியானித்துக்கொண்டிருத்தலால் அம்மெய்யன்பரது
இருதயகமலத்திலே அவர் நினைத்த ஸ்வரூபனாகவும்,

(c) கருத்திலா மூடர்கள்—அரிச்சயமாகிய விடயப்தா
ர்த்தங்களைக் கிரகித்தலன்றி ஈசுவாக்கிரகணத்தில் இணங்காத
மனத்தோடுகூடிப் புறவழிபாட்டளவில்நிற்கும் பேணையர்,
தம்மால் வழிபடப்படும் பிரதிமாரூபங்களிலேயும், சூரிய விம்
பம் வாருணகும்பங்களிலேயும், யாகாக்கினியிலேயும், அவரவர்
காணப்பட்ட அந்தந்த ஸ்வரூபனாகவும், கண்டுகொள்வார்கள
ளென்பது வலியுறுத்தப்பட்டது. அந்தவுண்மை,

“உறைவாய் நன்மனத்தன்ப ருடல்தோறுமுயிராகி
நிறைவாயெவ்வுலகனைத்தும் நீக்கமிலாதுணர்ந்தோர்க்கு

மறைவாய்ப்புத் துணர்வார்க்கு மறைபயிலுங்கருவையில் வாழ்
இறைவாரின் றிருவினையாட்டியான் உழுத்தவடங்காதே.”

என்றறிவுறுத்தருளிய அதிவீரராமபாண்டிய மகாராஜா
வின் திருவாக்காலும் போதரல் காண்க. இதுதானே சுருதி
யாம். சுருதி இங்ஙனமாகவும், யுக்தியை நோக்குங்கால்,

யுக்தி-பொதுவாசஜீவகோடிகளுக்குக்கேவலம், சகலம், சுத்
தம், அதீதம், என்றநான்கு நிலைகளுண்மையாக அறிஞர்னைவரா
லுஞ்சம்மதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள், இறைவனால் தே
கபோகங்களளிக்கப் படுதற்கு முன்னரேயுள்ள ஆணவக்கிடை
யேகேவலாவஸ்தையாம். அதனைப்பற்றிப்பேசுவது ஆவடுயக
மில்லையாதலின் சுகலர், சுத்தர், அதீதர் ஆகிய மூவகுப்பினரோ
நண்டுடெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டனர், அம்முத்திறத்தாரும்,

“எங்குஞ்சிவமொழியயில்லைவன்றன்னுணை
யங்கந்திரள்கருவியாணவளம் = பொங்குமிருள்
மைசெய்தமாமாயை மாசையவினைமற்றனைத்தும்
பொய் பொய் பொய் பொய் பொய் பொய் பொய்.”

என்றபடி சிவத்தை யொழிய வேறொன்றையுங்காணாத
அதீத நிலையினைரைப்பற்றிப் பேசுதற்காவது, பேச்சளவிலறித
ற்காவது, எவருமருகரலர். ஆதலின் இறைவனிக்கவியில் அவ்
வதிதரைச் சூசிப்பித்துத் தோன்று நிலையில் வைத்தனர். இவ்

விருதிறத்தரும்போக நின்றவரோ சகலர், சுத்தர், என இருதி
 றத்தரேயாவார். இவ்விருதிறத்தருள் சகலருக்குவிரிந்தஞா
 னமுணர்த்துவானெழுந்ததே இக்கவியாம். இதில் சகலரை
 க்கருத்திலாமூடரென்றதினால் சுத்தர் கருத்துடையரென்றா
 யிற்று. ஆயினும், அவர் மெய்குஞானியல்லர் என்பதை வலி
 யுறுத்துவானே பரமயோகிகளென்றாரிறைவர். யோகிகள் ஆக
 த்துட்பிரிவின்றி இறைவனைக்காணுகின்றனரன்றி இறைவனு
 டைய பரிபூரணநிலையைக் காணுகின்றாரிலர். ஆதலின் அவர்
 [யோகிகள்] அபரஞானிகளேயாயினர். அவ்வபரஞானந்தா
 னுங்கைவரப்பெறாதவிடய ஞானிகளைக் கருத்திலாமூடரெ
 ன்றுதானே சொல்லவேண்டும். நமது அருமைப்பிள்ளைகளா
 கிய வித்தியார்த்திகள் உள்ள நாளளவும் பூமிசாஸ்திரமும்
 பூரிப்படமும் கைகளிலேயே வைத்திருக்கட்டும். அதுகொ
 ண்டு பூரீட்சகரின்முன்புக்கு உத்தரஞ்சொல்லும் நேரத்திலும்
 எமக்குப் புத்தகமும், படமும்பார்த்துத்தான் படிக்கத்தெரி
 யுமென்பரேல் அவர் பாற்கொடுத்த கற்பலகை வெறும்பலகை
 யாகத்தானேயிருக்கும். அவர்கதிமென்றும். படமும்புத்தக
 முங்கொடுத்துத் தம்மைப்படிப்பிப்பதானது கண்டங்கேட்டு
 முள்ள வுண்மையைக்கருத்துட்கோடற்காகவன்றோ! அங்ஙன
 ன் செய்யாத மடமக்களைக் கருத்திலா மூடரென்பதிற்தடை
 யென்னை? அதுபோலவே,

புரஹ ஆளும் அத்தியாயம் பிராமணம் 5 வாக்கியம் 6 ல்

“பரமாத்மாவி [சிவபிரா] னதுதரிசனமும், சிவணமும்,
 மனனமும், நிதித்தியாசனமும், செய்தல்வேண்டும்,, என்றபடி’
 ஆலயசேவையும், சுருதிவிசாரமும், கைவந்தஒருவன் அதன்மேற்
 படியாகிறமனனஞ்செய் (தியானித்) தலிற் பிரவேசிக்கவேண்
 டுமன்றோ? அங்ஙனம் பிரவேசியாதிருப்பவரை (விடயஞ்
 சாஸனிகளை) சொரூப ஞானத்தைக்கருதாதிருப்பதுபற்றிக் கருத்
 திலாமூடரென்றார்போலும், அது சகலவர்க்கத்தாரை சுத்தா
 வஸ்தைக்கீடேற்றுவான் கருதிய ஆசிரியர் கருணைத் திருவாக்
 கேயாம். அதுவே, பிள்ளைகளுக்குப்பெற்றோர் அறிவுறுத்தும்
 போது, எடா! மூடா! உன்னுடன்படித்தவன் உயர்ந்த வுத்
 த்தியோகத்திலிருந்து எல்லாராலும் நன்குமதிக்கப்படுகிற
 னே! நீ நாளுங்கற்றுக்குட்டியேயாகிக்காலங்கடத்திக்கொண்டி
 ருக்கிறாய். நானே உன்னுடைய வாழ்க்கையிலும் பிரீதிகரமா
 யுனக்குஞ் சோறுபோடுகிறேன் என்பதுபோலுமாம். இது
 கொண்டு ஆலயவழிபாட்டாலடையும் பெரும்பேற்றை மறந்
 துகீடக்கிற அறிவீனரைக் கருத்திலா மூடரென்றதாமென்ன
 லாமேயன்றி ஆலயவழிபாடு மூடர்கொள்கையென்று பேசிய
 தாகப் பெரியோர் கருதுகின்றிலர். ஆகவே மந்தமதியினர்க்
 கு அறிவெழுப்புவான் இஹுவன் முன்னிலைப்படவேண்டியத
 வசியமாதலினது யுத்திக்குப் பொருத்தமேயாயிற்று! ஆகவும்
 ‘அநிபவததைநோக்குங்கால்

அதுபவம்—ஸ்மார்த்த சிகரமணிகளனைவரும்மற்றும் பிற

ரும், ஆலயவழிபாட்டை ஒரு சிறிதும் புறக்கணியாமல் பின்பற்றி நின்றய்வதே குன்றின்மேலிட்டதியமாயிருக்கிறது. அத்துடன் காயத்திரியாதி செபாநுஷ்டானங்களாகியரித்தியகருமங்களில் வழுவாதொழுதுவோர்களும், அவ்விரண்டு (ஆலயசேவை நித்தியகர்ம) வழிபாடுகளையும், புறக்கணியாதவர்களாயிருந்து கொண்டே அநேக வேள்விகள் செய்த அந்தணோத்தமர்களுமே ஸ்மார்த்த, மர்த்துவ, வைணவ சைவசதாசாரசத்ஸமயிகளென்று மதிக்கப்படுகிறார்கள். எந்த ஆலயத்திற்பார்த்தாலும் அவ்வந்தணோத்தமர் தொகையே அதிகமாகக்காணப்படுகின்றன. ஆதலின் ஆலயவழிபாடு அறிஞரனைவரும் சம்மதித்ததென்று உலகாநுபவத்திலுள் கண்டதாம். இங்ஙனமாகவும்,

உத்தர கீதையில்.

“துவிஜர்களுக்குத் தெய்வம் அக்கினியில், முனிவர்களுக்குத் தெய்வம் ஹிருதயத்தில். புத்திகுன்றியவர்களுக்குத் தெய்வம் விக்கிரகத்தில், சமதிருஷ்டியுடையவர்களுக்குத் தெய்வம் எங்கும், என்றும்,”

சாதாதபவசனத்தில்

சாதாரண மனுஷர்களுக்குத் தெய்வம் நீரில். சந்தத்தெரிந்தவர்களுக்குத் தெய்வம் ஆகாசத்தில் (சூரியனில்), மூடர்களுக்குத் தெய்வம் கல்லிலும்கட்டையிலும், யோகிகளுக்குத் தெய்வம்

ய்வம் அவர்களுக்குள்ளே. "என்றும் கேட்கப்படுகிறதுகொண்டு
எண்டு,

கருத்திலாமுடரென்றது — முழுமுடரையும்,
மற்றவர்களென்றது — முக்கால்முடரையும்,
அந்தணரென்றது — அரைமுடரையும்,
யோகிகளென்றது — கால்முடரையும்,

சூறித்து நிற்பது போலவும், அதுவே முடமுழுவதும் நீங்
கப்பெற்றவர்தாம் ஞானிகளென்று குறிப்பிக்கிறதெனவும், அதி
சமீபத்தில் காஷ்டமாதிய தாபரக்குறிகளாகிய அகௌரவஸ்
தானங்களில் இறைவனைக் காணுதலால் இறைவனெனிய
பொருளையாய்ப்போவருதலின் அவரை (ஆலயவழிபாட்டி
னரை) க்கூட்டிலும், தூர்த்திலுள்ள விண்டலத்துப் பொரு
ளிற் காணுநா னுக்கிரகித்துக்கௌரவமுள்ள சங்கமக்குறிகளா
கிய சூரியபிம்பத்திலும் வீருண்கும்பத்திலும் இறைவனைக்
காணுகிறவர் மேலானவரேயாவர். அவரைக்கூட்டிலும், பஞ்
சபூதங்களிலே நடுநாயகமாகிய தேயுபூதத்திற் காண்பவருயர்
ந்தவரேயாவார். இவ்வாறு சேர்பானக்கிரமத்தின் வைத்துப்பா
ர்க்கின் ஆலய வழிபாடு கீழ்ப்படியே யாமெனவும், பேசுவா
ருமிருக்கின்றனர். இவர் கொள்கை எமதுபந்தியாசத்திற்க
ண்ட விக்கிரகாராதனத்தை மறுத்திட்டில்லையாயினும் தார

தம்மிய பேதங்கள் கற்பிக்கின்றது. அது சரிதானுவென்பதை மாத்திரம் எண்டு விசாரிக்கவேண்டியதவசியமாதலின் விசாரிப்பாம்.

பொதுவாக ஈசுவரவழிபாடு எத்துணையுமுயர்ந்த சூரியபிம்பத்திற் செய்யவதனால் ஒரு விலையேறப்பெற்ற மாணிக்கத்தாலாய் சுயம்புலிங்கத்தி லருச்சிப்பதுபோலாகட்டுமே. அது கொண்டென்னை? ஒடம்பொன்னும் ஒப்பனோக்கும் சீவன்முத்தர் முன்னிலையில் எத்துணையுந் தாழ்ந்த பொருளாகிய காஷ்டாதிகளும், உயர்வாய் சூரியனும், தாரதம்மியப்படுவதின்றே? அக்கினிக்கென்றோர் விசேஷமுண்டாவதின்றே? அத்தகையசமதிருஷ்டிவாய்ந்த சிவாநுபூதிப் பெருந் செல்வருங்கைக்கொண்டுள்ளது, ஆலயவழிபாடன்றோ! அவ்வாலயவழிபாடு கைக்கொண்டபெரியாரும்,

“அருக்கன்பாதம் வணங்குவரந்தியில்
அருக்கனாவானா னுருவல்லெனே
இருக்கு நான்மறையீசனையேதொடும்
கருத்தினைநினை வார்கன் மனவரே”

“எரிபெருக்கு வ ரவ்வெரியீசன
துருவருக்கமதாவதுணர்கிலார்

அரியூயற்கரியானையயர்த்துப்போய்
நரிவிருத்தமதாஞ்சுவர் நாடரே”

என்ற சுருகிவழி சூரிய நமஸ்காரம், யாகாக்கினிபூஜை முதலியவைகளை இகழ்ந்திட்டிலர். அப்படியிருக்கவும் மேலான ஆலயவழிபாட்டைக் கீழ்நபடி யென்கிற இவரது காயத் திரியாவது:—

இருக்குவேதத்தில் விசுவாமித்திரரால் தொகுக்கப்பட்ட
வேத மண்டிலத்தில்

“அன்பினாற் செய்யப்படு எம் வேள்விமுறைகளை நடைபெறுவிக்குந் தெய்வததன்மையுடைய சாவித்திரியின் விழையத்தக்க ஒளியை யாம் சிந்திக்கின்றோம்” என்பதாம். இதுவே சிறந்ததோர் காயத்திரி மந்திரமாம். இதுபோலவே,

பிராதக்காலபிராசன மந்திரத்தின் கருத்து.

“பிரேரகனாகிய பரமாத்மாவே! குரோதாபீஷ்டனாகிய எனது சர்வ இந்திரியங்களால் செய்யலான பாவங்களை நசிக்கச் செய்வதற்காக (எனது) ஆத்மாவை சமர்ப்பணஞ் செய்து எனது பாவத்தை (உனது பகவத்தேஜசுமுன்) ஹோமம் செய்கின்றேன்.”

மாத்தியான பிராசனமந்திரத்தின் கருத்து.

“பகவத் கருணாரசம் எனது சரீரத்தைப்பவித்திரமாக்கி எனது பாவங்களைப்போக்கி என்னை ரட்சிப்பாராக?”

சாயங்கால பிராசன மந்திரத்தின் கருத்து.

“அக்கினிநாமத்தால் பிரகாசிக்கும்பரமாத்மாவே! குரோதங்களால் நிறைந்த எனது சர்வ இந்திரியங்களாற் செய்த பாவங்களைப்பகவத் தேஜசின்முன் ஹோமமாகச்செய்கின்றேன்.” என்பன பிராசன மந்திரங்களாம். இவையனைத்தும் காரியசித்தியின்பொருட்டும், பாவநிவாரணர்த்தமாய்கவே குறையிரத்தல்களாகத்தானே காணப்படுகின்றன. அப்படித்தானே இவரது யாககர்மங்களும் புலப்படுதல் வருமாறு:—

நரமேதம், கோமேதம், அஸ்வமேதம், அஜமேதம், முதலிய யாகங்களிலே மாமிசபக்ஷணமும், செளத்திராமணியாகத்திலே மதுபானமும், கிரகிக்கத்தக்க தென்றதோர் நியமனமிருத்தலால் அவைகொண்டும் சரீர பலமுண்டாத லொன்றனையுன்றி ஆன்மலாபமணுவள வென்கிலுமில்லை யென்பது பிரத்தியட்சமாம். அந்தவுண்மை, “சள்ளு மூனும் விரும்பினல் மகங்கள் செய்” என்ற சுருதியாற் போதரல்கண்டாம். அல்லாமலும்,

சோதிஷ்டோமமுதலியன சுவர்க்காதிபோகங்களைத் தரு
வனவாமென்றொரு கேள்விபு முண்டு. நூறு அஸ்வமேதயாகங்
கள்முற்றுப்பெற்றால் இந்திரப்பட்டத்திற் கருகமாகலாமென்
றோர்கணக்கு மேற்பட்டிருக்கிறது. அதுகொண்டென்னை?
இறப்பும்பிறப்புங்கண்டால் ஒழிவதுண்டோ? ஒருக்காலும் செ
ன்ம சாபல்லியங்கிடைக்கப்போகிறதில்லை. அந்தவுண்மை,

“குடமியங்கிரியொப்பக்குவித்தபுல்
சுடுதல்கொண்டு பிறவிசுடப்படாது
அடிபுலன்களறிவெனுமங்கியில்
சுடுதல்கொண்டு பிறவி சுடப்படும்”

என்ற சுருதியாலும் போதரல்காண்க. அந்தவுண்மையா
ல்தானே, ஸ்காந்தபுராணம் ஞான யோககண்டம் நாடிசக்கிரா
த்தியாயத்திலும்,

“மூடாத்மாக்கள் தீர்த்தத்திலும், தானத்திலும், தபசிலும்,
யக்கியத்திலும், கட்டையிலும், சுல்லிலும், சிவனிருப்பதாக
நினைக்கிறார்கள். ஓ! முனியே! ஞானக்கண்ணில்லாமையினு
லும், மாயையின் பலத்தாலும், (அல்லவா) எங்கும் வசிக்கும்
சாந்தமூர்த்தியாகிய சங்கரனைக்காண்கிறதில்லை. தனக்குள்
ளையிருக்குஞ் சிவனை விட்டு விட்டு சிவன் வெளியிலிருப்பதாக
ப் பூசிப்பவன் உள்ளங்கையிலுள்ள சோற்றையெறிந்துவிட்டு
புறங்கையை நக்குவான்போலவன். யோகிகள் சிவனைத்தமக்

குள்ளே காண்பார்களேயன்றி பிரதிமைகளிற்காணார். அஞ்ஞானிகளுக்குப் பாவனூர்த்தம் பிரதிமைகள் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன” என்ற போதழுமெழுந்ததாம்.

ஆகவே காவ்ந்தமாதிகளில், சூரியன் தண்ணீர் முசவியவைகளில், அக்கினியில், பிறவெவற்றில் பூசித்தாலும், அப்பூஜை இறைவன் வழிபாடேயானாலும், புறவழிபாட்டளவிலா தும்பட்சத்தில் அவ்வழிபாட்டாளர் அனைவரும் கருத்திலாமுடர் என்பது மறுக்கவொண்ணாசவுண்மையேயாதலறிக. அதுகொண்டு ஆலயவழிபாடுமூடர்கொள்ளுகையென்னும் “பேதமையிற் பேதமையில்” என்பது வலியுறுத்தப்பட்டது. ஆதலின் அகத்தும் புறத்தும் பூசிக்கவேண்டிமென்றும், அதவும் இறைவன் வழிபாடாயேயிருக்கவேண்டிமென்றும், அதுதானே விகிரகராதனமென்றும் கூறுவார்பெரியோர். அப்படியிருக்க,

சுவேதாசுவதரம் 4—18-ல்

“எப்பொழுது (சங்காரகாலமாகிய) இருட்டோ அப்பொழுது பகலில்லை, இரவில்லை, சத்து இல்லை, அசத்து இல்லை. சிவனே தனித்துள்ளன். அவன் அக்ஷரன். அவன் கதிரவனுக்குப் பரம்பொருள்” என்ற சுருகிவழி கதிரவனுக்குப் பரம்பொருளாகிய பரமேசுவராராதனத்தைவிட்டுக்கதிரவனை நோக்கிச்செய்யும் பிரார்த்தனைகள் போலியாராதனையேயாம்,

அதுபோலவே,

சாமம் ஆக்நேயகண்டம் 6-ம் சாமத்தி",

“வேள்விக்கு அரசனாகியஉருத்திரனையெண்ணுவோமாக”

என்ற சுருதியை மறந்தும்,

“அவ்சொரிதாயிரம் வேட்டலினென்றன்
உயிர்செகுத்துண்ணுமைநன்று”

“அஹிம்ஸா பரமோதர்ம:” என்பனவாதிப போதத்தின்
வழியேயுள்ள தர்மத்தைக்கைவிட்டும்,

“தன்னுயிர் நீப்பினுஞ் செய்யற்கதான்பிறி
தின்னுயிர் நீங்கும் வினே”

என்ற ஈசுவர கட்டளையை மீறியும்,

“தன்னுன் பெருக்கற்குத் தான்பிறிதுண்பானே
யெங்ஙனம் ஆளும் அருள்”

என்றபடி தன் உடம்பு கொழுமைபெறுதல் வேண்டிப்
பிறிதொன்றனுடம்பைச் சிதைத்து அதனானையெண்ணுவானாக்
கொடுத்து நின்று திருவருளுக்குப் புறம்பாயொழிவோரின் கொ

லேவேன்விச்செயல்களும் போலியாராதனையே யாகுமென்பதும் வலியுறுத்தப்பட்டது. அப்படியானால் உத்தரகீதையும், சாதாதபவசனமும் கூழிற்றுள்ளது பொய்யாமோ? எனிற்கூறுதும்.

இங்கே ஒவ்வொரு சமயத்தாரும், தம்முட்டாமே முரணிக் கூறும், தேவர் தம்மை வணங்குகவென்று விதித்தல் செய்யாது அவர் தமக்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்த ஒரு முழுமுதற்கடவுளை வணங்குகவென விதித்தார். அப்படியிருக்கவும்,

பிறதேயங்களிலுள்ள சாதியாரெல்லாம் விரிந்தவுணர்ச்சிப்பேறின்றி அநாகரீசமுற்றத் தோப்புகளில் மரங்களையும், வானிறேன்றும் சூழியு முதலியவற்றையும், 2200 வருடங்களுக்கு முன்னரேவரையும் வணங்கிக்கொண்டிருந்தனர். அவர் வணங்கும் வழிபாட்டைநோக்கி அவ்வாக்கியங்களுண்டாயிருக்கலாமென்று அறிஞர் ஊகிக்கின்றனர். அந்தவுண்மைக்கு,

ஆங்கிலநாட்டிப் பிரதம பண்டிதராயிருந்த மாக்ஸ்மூலர் ஜர்மானியதொழிற்சாலை சித்தத் துண்டிகள் முதற்புத்தகம் (Chips from a German Work shop Vol. I) முகவுரையில் பாதகண்டத்துள் தழுவப்படும் விக்किரகாராதனையும் வேறே. ரோம் முதலிய தேசங்களில்தழுவப்படும் விக்किரகாராதனையும் வேறே. முன்னையதிற் பரமான்மாவின் சரீரங்களாக வணங்

கப்படுகின்றன. பின்னேயதில் விக்ஸிரகங்களே அவ்வாறு வணங்கப்படுகின்றன, இவ்வனமாயின் இந்து மக்களை நாம் குறை கூறுதலென்னை? என்னும்பொருள் தருமாறு எழுதவா ராயினர். இவர்போன்ற பலருமிங்கனமெழுதியிருக்கின்றனர். அவ்விதாருடைய ஆராய்ச்சியே போதியசான்றயிருத்தலறிக. அவ்வனமாயின் அவ்வாக்கியங்கள் அபத்தமாதலில்லை. அவ்வொ முங்கைவிட்டு அவ்வாக்கியங்களையோராதரவாக்கொண்டு ஆல யவழிபாட்டைப் போலியாராதனைகளுக்கூந்தாழ்ந்தபடியாமெ ன்று சொல்லி இடர்ப்படத் தலைநீட்டிவதுமாத் திரம் இங்கே அறியாமையாமென்றும், இனி ஆலயவழிபாடு மகான்மார் கொள்கையையாமென்பதைச் சுருதிமுகத்தால் நிரூபிப்பாம்.

இரும்புவேதத்தில்

உருத்திரனே, உன்னுடைய அதிரமணீயமான இலிங் கத்தை சம்பத்தின்பொருட்டு விஷ்ணுவாதி சேவர்கள் அபி ஷேகஞ்செய்கிறார்கள். அந்தப்பூஜா விசேஷத்தினால் விஷ்ணு வானவர் வைகுண்டாதிபத்தியிம் பெற்றார்., என்றும்.

பராசரபூரணத்தில்

மகாவிஷ்ணுவானவர் மிக்க அழகுள்ளதாயும் சுத்தமாய் மிருத்திர சிலாமயமான சிவலிங்கத்தை அர்ச்சனைசெய்து பரம பித்தத்தையடைந்தார், என்றும்.

காசிகண்டம் கேசவ வசனம்

“ஹே! ஆதித்திய! சிவலிங்கார்ச்சனத்தினாலே என்ன தானுண்டாகாது, (அனைத்துமுண்டாகும்) அஃதென்னை, புத்திரர்கள், சுளத்திரம், பூமிகள், ஈவர்க்கம், மோக்ஷம், இவையனைத்துமுண்டாகும். சம்சயமில்லை. மூன்று லோகங்களினுடைய ஐசுவரிய சம்பத்துகளும் என்னாலேயே அடையப்பட்டன. பரமேசுவரன்பொருட்டு எவராலே ஒரு பொழுதிற் சிவலிங்கத்தைப் பூசித்தாலும், (அவர்கள்) துக்கமதுபவிக்கக் கூடிய சமுசாரத்திலிருந்தாலும், அவர்களுக்குச் சென்மபயமேது (ஆல்லவேயில்லை). மூன்றுலோகங்களிலும் சிவலிங்காராதனத்தைக்காட்டிலும் இதரமானபுண்ணியமில்லை. ஆகையினாலே நீ பரமேசுவரனுடைய சிவலிங்கத்தையருச்சிக்கக்கடவாய்., என்றும்,

அதிவிராமபாண்டிய மகாராஜா

தொண்டுசெய்தவழிபட்டுச்சுருதிபுகழ்களாவீசன்
புண்டரிகமலர்த்தானைப்போற்றிமுதற்பேறுபேற்றார்
அண்டர்பிரான்நான்முகத்தோன் ஆழியான் இவ்வென்றால்
மண்டனின்னாலத்தெளியமானுடரோவழுத்துவார்.,

என்றும், முழங்குவது போதாதோ! சுருதிகளின்னு முழங்காரிற்கவும்விக்கிரகாராதனம் முடர்கட்குஉரியதெனச்சுருதி

களிற் கூறுகிறதென்று பேசுவோர் கதிஎன்னாயிற்று, இந்திரன்
பிரம்மா, விஷ்ணு முதலியபெருந்தேவர்களையும் மூடர் கொள்
கையைப் பின்பற்றினவரென்றுதானே இவர் சொல்லத்துணி
வர். அந்தோர் பாவம். இவர் இந்த அநந்தசயனகேஷத்திரத்
திலே அறிதூயில் (யோகரித்திரை) கொண்டிருந்தும், சிவார்ச்
சணையமறவாதுள்ள உண்மையை நாமனைவரு முணர்ந்துய்
புமாறு ஸீபத்மநாபேசுவரர் திருக்கோயில்கொண்டெழுந்தரு
ளியிராநின்றீவுண்மையை யாகிலுங் கேட்டிலர்போலும். இவ
ரென்செய்வர்.

கேளைபிடிததாற்பரியம்

ஆரணத்தன்னியமில்லாச்சிவன் நன்பா லும்
அத்துவிதவேதனத்துமடைதற்குள்ள
காரணமாஞ்சிவலிங்கார்ச்சனத்துஞ்சாலக்
காய்வதுவுமேயன்றியுநத்திராக்க
தாரணத்துந்திரிபுண்டரதாரணத்துஞ்
சருவாங்கோத்தாளனத்துந்தாமேகாய்வர்
சீரிணக்குஞ்சிவனென்னுமுரையுந்தங்கள்
செவியாலுங்கேளார்செய்வினையாற்றியோர்.

என்றபடி தீவினையாராதலின் ஆலயவழிபாட்டினருமை

பெருமைகள் அன்னொருக்குப்புலப்படுதலின்றியற்று. அது
கொண்டுஇவர்,

சூர்மபுராணத்தில்

“எவனொருவன் அஞ்ஞானத்தினாலேசுவராராதனைசெய்
ய்மாது சாப்பிடுகிறானே, அவன் நரகங்கனையடைகிறான். புழு
வாகப்பிறக்கிறான்” என்றபடி நரகமாக்களையாயினார். இவர்
எப்படிப்போனென்னை? இங்கே சுருதிகளில் விக்கிரகாரா
தனம் மூடர்கொள்கையென்று கூற்றிற்றில்லையென்பது தா
னே நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது. அது தெரிந்து
கொண்டாம். ஆதலின்,

மோட்ச இச்சைமாத்திரமுடைய மகான்மாருக்கு ஆலய
வழிபாடொன்றே போதுமானதாம். அதுதானேஎளியார்,
வலியார், அனைவருக்கும் வழிபட்டியத்தற்கோர் சாதனமாக
இறைவனார் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்விசேஷக்கிரக
ணசாதனமாகிய ஆலயவழிபாடொன்றைத்தானே புத்திமா
ன்கள் கைக்கொண்டு நின்றீடேற்றமுடிகின்றனர்? பிசமவி
ஷ்ணுவாதி பெருந்தேவர்களும், அவ்விக்கிரகாராதனத்தார்
றானே பெரும்பேறபெற்றனரென்று வேதங்களுமுழங்குகி
ன்றன. ஆனபடியால் ஆலயசேனையும், சுருதிவிசாரமும்,
வலதுபுஜமும், இடதுபுஜமும்போல சிவப்பெருஞ் செல்வத்

தை ஆர்ச்சித்தற்கு ஓர்கருவியாகக்கொள்ளவேண்டு மென்
பார் பெரியோர். அந்தவுண்மை,

சிவரகசியம் ஆறும் அம்சத்திலுள்ள ரிபுகிதை
ஆத்திடாயம் 3.

“பரிவுடனையுபநிடதபாடத்தாலும்,
புரமசிவபந்தர்க்கே தானத்தாலும்,
புரையறவேதிவ்விய ராமிலிங்கத்தின்கண்

பூரணமரம்பரமுசிவபூசையாலும்,
பரவுசிவதல்ங்கனிலே வாசத்தாலும்,
பலவிதமாழ்மற்றுமுறுதியமத்தாலும்,
பிரமமதாம்பரசிவத்தினருளுண்டாகிப்
பின்னமிலா அகண்டான்மபோதமுண்டாம்”

என்ற போதத்தாற் போதரல்காண்க. அப்படியானால்
ஆலயவழிபாட்டிற்குப்பேரீக கருவிவசாரத்திற்கும் சொல்லி
யிருக்கவேண்டுமே? எனின் கூறுதும்:

சிவவாக்கியதேவர்

“சாமநாலுவேதமுஞ்சகலசாத்திரங்களும்
சேமனாலையோதினுஞ்சிவனைநீரறிந்தலீர்

காமநோயை விட்டிடாக்கருத்தொடுக்கவல்லிரேல்
ஈமமற்றதுப்பிடத்திருப்பனங்கள் சேனே” என்றும்,

அகத்தீசர்

“சாத்திரம்வேதம்சமயம் வண்ணாத்திதண்ணீரிந்நிட்ட
மூத்திரம்போம்படிபோமனமேயந்த மூத்திரமோர்
பாத்திரம் கொள்ளப்பலனுண்டதிலொருபாழுமில்லைக்
கோத்திரமுங்குலமுங்குடிபோம்நினைக்கடினர்க்கே”

என்றும், ஒளவைப்பிராட்டியார்

“நல்லன நூல்பலகற்பினுங்காண்பரிதே
எல்லையில்லாதசிவம்” என்றும்,

இவ்வாறே பிறவுங்கேட்கப்படுகின்றன. இவற்றால், சுரு
திவிசாரத்தினாலே இறைவனையறியப்போகிறதில்லை. சூருதி
களை வண்ணாத்தி தண்ணீரில் விட்ட மூத்திரத்திற்கு ஒப்பிட
லாம். அந்த மூத்திரமாவது ஒரு பாத்திரத்திற்கு கொள்ளப்பல
னுண்டு. அதில் (வேதத்தில்) ஒருபாழுமில்லை. என்றதாயப
ழிப்புரைகள் கேட்கப்படுகின்றன. அவைகொண்டு வேதவி
சாரம் அநாவசியகமென்பரேல், ஆலயவழிபாடும் அநாவசிய

கமென்னலாம். அங்குனம் புத்திமாண்கள் கூறத்துணியார். ஆதலின் ஆலயசேவையும் சுருதிவிசாரமும். இரண்டு புஜங்களே யாக்கொள்ளவேண்டியதே யறிஞர்கடமையாம். புஜங்களில்லாதவனுடைய ஆண்மை ஆண்மையன்று, அவனாலொன்றமார்ச்சிக்கமுடியாது. அப்படிப்போலவே ஆலயசேவையும் சுருதிவிசாரமும், கைக்கொள்ளாத ஒருவனுக்கு சிவாநுபூதிப்பெருஞ்செல்வத்தைச் சம்பாதிக்கமுடியாதென்பதும் நிச்சயமேயாம். ஒருங்கால் சுருதிவிசாரமில்லாதேபோனாலும், ஆலயவழிபாடொன்றனைக் கொண்டாவது முத்திபெறுதல் கூடும். அதற்கு மெய்யடியார் சரித்திரங்களே போதிய சாட்சியாயிருக்கின்றன. அந்தவுண்மை,

முண்டகோபநிடதம் 1-வதுமுண்டகம் 1-வதுகண்டம்
5-வது வாக்கியம்.

“இருக்குவேதம், யசர்வேதம், சாமவேதம், அதர்வணவேதம், சிதை, கல்பம், வியாகரணம், நிருக்தம். சந்தஸு, சோதிடம் இவை சிறந்த வித்தியைகளன்று. அழிவற்றபொருளை யெதனால்நினைக்கோ? அதுவே சிறந்த வித்தை” என்றபோதத்தால் நன்குவிளங்கும். இதனாலே அழிவற்ற பொருளை (பாமேசுவரனை) எளிதிலறிவுறுத்தற் கருவியாயிருக்கிற ஆலய வழிபாடே பரவித்தையென்று கேட்கப்படுகிறது. அந்தவுண்மையற்றான்.

“வேதமொட்டாகமம் மெய்யாயினறவனுல்

ஒதும்பொதுவும் சிறப்புமென்றுன்னு

நாதினுடையிவைநாடிவிரண்டந்தம்

பேதமதென்பர்பெரியோர்க்கபேதமே” என்றதில்

ஆய்வழிபாட்டின்பு பரிஷ்காரமாகப் பிரதிபாதிக்கிற
ஆகமஞ் சிறப்பு தூலெண்ணப்பட்டது. அதனை,

சுதூர்வேத தாற்பரியசங்கீரகத்திலு

“வேதத்தைப் பிரமாணமாகச் சொல்லுகிற ஜனங்கள் தர
மே உன்னுடைய திவ்வியாகமங்களையும் பிரமாணமென்றறி
கிறார்கள். எதனால்? என்றால், உன்னுடைய தியானத்தைக்
கூறியது வேதம். அதனைச் செய்வதற்கு வேண்டப்படுவதா
கிய சொருபலக்ஷணத்தை ஆகமம் கூறியிருத்தலால்” என்று
ஸ்ரீஹரதத்தாசார்ய சுவாமிகளும் நன்கு வலியுறுத்தருளினார்.
ஆதலின்,

சிவரகசியம் ஆறும் அம்சத்திலுள்ள, ரிபுகிதை

34-ம் அத்தியாயம்.

“பரமான அன்புடனே பாசிவத்தைப்

பாங்காக ஆராதித்தருள்பெற்றோர்க்கே

உரமான அகம்பிரம நிச்சயந்தான்
 ஊனமற்றவுள்ளத்திலுதியாநிற்கும்
 திரமான அகம்பிரமநிச்சயத்தைத்
 தியக்கமறச்செறிந்தவரேழுத்தராவார்
 வரமானபரமசிவப்பதந்தன்னுணை
 வருத்ததிலோரையமில்லைவாட்மைதானே”

என்றபடி அகம்பிரம நிச்சயன் கைவருதற்குப் பேரன்பி
 னுடன் பரமேசுவரவழிபாடுசெய்யவேண்டுமென்றும், அங்ங
 னஞ்செய்யாதவர்க்கு அவ் வத்வைதப்பேறு சித்திக்கமாட்டா
 தென்றும், பரமேசுவரருடைய பாதந்தொட்டுச் சத்தியம்
 பண்ணியிருக்கிறதையாயினும் மறக்கொணாதன்றோ?

கொங்கணர் கடைக்காண்டம் ஐநூறில்

“பூசிப்பார்பொற்றகட்டில் விக்கிரகத்தில்
 பூமேருகொண்டஷதழில்சாளக்கிராமம்
 பூசிப்பார் இதற்கெல்லாம்மனமுறைத்தால்
 புகட்டலாம்புருவமையம்புகட்டலாமே”

என்றபடி புறப்பூசையில் மனநிலை சைவந்தவர்க்கே அக
 ப்பூசையை யறிவுறுத்தலாமென்ற சித்தபுருஷன் வாக்கியத்

தையாவது நம்பவேண்டுமன்றோ? ஆதலின்,

அன்பார்ந்த நண்பர்களா! அறிவீனார் ஏமாற்றிலகப்படா
தபடி வேதோக்தமாகிய விக்கிரகாராதனத்தை நம்மவரே கை
க்கொண்டுநின்றீரேற்றமுறுகின்றனர். ஏனையோர்கதையை

பூக்கைக்கொண்டரன்பொன்னடிபோற்றிலார்

நாக்கைக்கொண்டரன் நாமம்நவிறற்றிலார்

ஆக்கைக்கேயிரைதேடியலமந்தீ

காக்கைக்கேயிரையாகிக்கழிவரே”

ஏன்ற சுருதிபோதத்தாலுணர்க. இம்மட்டில் விக்கிர
காராதனம் வேத சம்மதமுடையதேயாமென்பது வலியுறுத்
தப்பட்டது: இனி,

7-வது வினா அங்ஙனங்கேட்கப்படுஞ் சுருதிகளால்
பிரதிமாருபமன்றோ விக்கிரகமெனப்படுமென்பதாம்.

இதற்கு விடைகூறப்புகின், சுருதிகளில் விக்கிரகாராத
னம் மூடர்க்குரியதென்று சொல்லவில்லையென்ற வொன்
றுதானே போதுமான விடையாம். ஆயினும் பிரதிமாருபம்
விக்கிரகமாகமாட்டாது. அது தியானமாத்திரைக்காக வைக்
கப்பட்ட முன்னிலை லட்சியமேயாம், அந்தவழியே இறைவ

னது திருவருட்காட்சிவடிவத்தைக் கிரகித்து (உட்கொண்டு) தியானித்தலே விக் கிரகமென்னுமோர் விடையுமிறுத்திட்டாம்.

அந்தவுண்மை (பிரதிமாருபம் விக் கிரகமாகமாட்டாதென்பது—அந்த) விக் கிரகமென்னும் பெயர்ப்பொருள் விசாரத்தானே நன்குபோதரும். அதுவருமாறு:—

விக் கிரகமென்பது—உடல், கருங்கல்லு, பங்கு, போர், விரிவு, விசுதி, சாயல், என்னும் பலபொருளுணர்ந்தி நிற்குமோர் பெயர்ச்சொல்லேயாம். ஆகவே, ‘பெயர்ச்சொல்லினைத்துங்காரணச்சொல்லே’ என்னுஞ் சூத்திர விதியால் எவ்வெங்காரணம்பற்றி இவ்வொருபதம் (விக் கிரகமென்பது) பலபொருள்கட்குப் பெயராயமைந்திருக்கிறதென்பதை இங்கே விசாரிக்குமிடத்து,

1. உடல் விக் த்பவடிவாய சகலாவஸ்தையிலுள்ள ஒருசரீரியானவனுக்கு; பல்வேறுவித்தியாச வடிவபதார்த்தங்களைக் கிரகித்தற் கருவியாயிருத்தலால் அந்த சரீரம் விக் கிரகமென்னப்பட்டது.

2. கருங்கல்லு: விசுதியெனப்பட்ட கல்லிற்பிறந்த பொருளுக்கேராகரமாயிருத்தலால் அந்தக் கருங்கல்லும் விக் கிரகமெனப்பட்டது.

3. பங்கு: விகிதமெனப்பட்ட அங்கபங்க முண்மைபற்றிப் பங்கு (முடிமு)ய் விகிதரகமெனப்பட்டது.

4. போர்: உயுத்தகனத்திலே பராக்கிரமம் (மிசுபலம்) எனப்படுகிற விகிதரமங்காட்டுதல் பற்றியோ, அல்லது விகிதரமெனப்படுகிற சிங்கம்போலும் வீரங்காட்டுதல் பற்றியோ போரும் விகிதரகமெனப்பட்டது.

5. விரிவு: அதிகமாகிய இடத்தையோ, இடத்துநிசுழ் பொருள்களையோ, பற்றி நின்றலால் விரிவும் (விராலமும்) விகிதரகமெனப்பட்டது.

6. விசுதி: ஜீவபோதத்தைத்தம்பாவிழுத்துக்கேட்டலால் பிரகிருதிமாயையெனப்பட்ட விசுதி (விசுருதி) யும் விகிதரகமெனப்பட்டது.

7. சாயல்: விகாரமெனப்பட்ட தற்கபரலப் பிரதிவிம்பத்தைத் தம்மிற்கொண்டு நின்றலால் சாயலும் விகிதரகமெனப்பட்டது. இது, போட்டோக்களிலும், சித்திரிகள் கைத்தொழிலாலான படங்களிலும், பிரத்தியட்சமாம்.

என்று கேட்கப்படுதலால், விகிதரகமென்ற பதம் கடவுட்டிருமேனியைச் சூசிப்பித்திட்டில்லை. அங்கனமாகவும், கரு

ங்கல்லுவிக்கிரகமெனப்படுதலால் அக்கல்லாலான சுருபங்க
ளும் விக்கிரகங்களெனப்படுகின்றன. என்பாருமுலகத்திலேயு
ண்டாயிருக்கலாம். அவர் கூற்று வாஸ்தவமாக வேண்டுமா
னால், கருங்கல்லானேமாத்திரஞ் சுருபங்களுண்டாயிருக்கவே
ண்டும். அங்ஙனங்காணப்படவில்லை. பின்னே? தாரு, தாமி
ரம், வேறுசிலை, முதலியவைகளினாலேயுஞ்சுருபங்கள் வைக்கப்
பட்டிருக்கின்றன. சுவர்களில் வரைந்துள்ள படங்களையுங்
கூடச் சேவிக்கிற வழக்கமுண்டு. சிலாருபங்களிலே கருங்கல்
லின்மாத் திரமல்லாதே பால்வண்ணலிங்கம், ஸ்பழிகலிங்கம்
மரகதலிங்கம், முதலியவையும் உண்மையாகக் கண்டாம்
ஆதலின் அவர் கூற்று அபத்தமேயாதலறிக.

இதன்மேல், ஆலயங்களிலே காணப்படுகிற ஒவ்வொரு
உருவங்களும் மனுடரது வடிவங்களைப்போலவே அமைக்கப்
பட்டிருத்தலான் அவை விக்கிரகங்களெனப்பட்டன, என்பா
ருஞ்சிலருண்டாயிருக்கின்றனர். அவர் சொல்லியபடி யென்கி
லுமிருக்குமோவென்று பார்த்தால், ஒவ்வோராலயங்களிலுமு
ள்ள மெய்யடியாரது திருமேனிகளே மனுடவடிவம் போன்ற
னவல்லாமல் கட்டப்பட்டிருமேனியங்ஙனங் காணப்பட்டில.
பின்னே?

“அவ்வியத்தம் பீடலிங்கம் அங்கமனைத் தும்விளங்கும்
அவ்விலிங்க மேவியத்தம்”

“விளங்கின் முகமே வியத்தாவ் வியத்தம்
இலிங்கந் தனிலென்றே யெண்”

(a) என்ற சுருதிபோதத்தால் உறுப்புகளொன்றேனும் வெளிப்படாது பீடமும், சிவலிங்கமுமாயிருக்கும் அவ்வியத்தலிங்கமும்,—

(b) எல்லாவுறுப்புகளும் வெளிப்பட்டிள்ளதெனப்படும் கரசரணதியுவயவங்களோடு கூடிய சந்திரசேகரராதி இருபத்தஞ்சு விக்கிரக பேதங்களும் பிறவுமாகிய வியத்தலிங்கமும்,

(c) முகமும், தோள்களுமாகிய சிலவுறுப்புகள் வெளிப்பட்டும், மற்றவை வெளிப்படாமலுமிருக்கும், வியத்தாவ்வியத்தலிங்கமும்,

ஆகவே காணப்படுகின்றன. இம்மூவகைத்திருமேனிகளும் மானிட வடிவத்தினின்றும் விலட்சண்மூடையவேயாமென்பது குன்றின்மேலிட்ட தீபமாம். அன்றியும், விகற்பவடிவ பதார்த்தங்களைக் கிரகித்தற் கருவியாக்கொண்ட உயிருள்ள உடலிற்கே விக்கிரகமென்று சொல்லப்படுதலால் அவ்வித்திற் காணப்படாத பிரதிமாருபங்கட்கும் விக்கிரகமென்பது பொருந்தாவுமேகோளாம். ஆதலின், அவருரையுள் அசத்தேயாதலுணர்க.

அப்பால்—சாயலென்பதற்கு விக்கிரகமென்ற பொருளுண்மை கேட்கப்படுதலால் பிரதிபிம்பங்களாய்மைக்கப்பட்டிருக்கிற சுருபங்களையே விக்கிரகமென்றென்பாருஞ் சிலரிருக்கலாம். அவர் கூற்று ஒருவாறு பொருந்துமெனினும், அவர்பால் யாருடைய பிரதிமாருபங்கள் ஆலயங்களிற் காணப்படுகின்றன? என்றொரு கேள்வி கேட்கநேரிடும். அப்போது அவர்கடவுட் பிரதிமாருபமும், அவரது மெய்யடியார்களின் பிரதிமாருபங்களுமாமென்பரேல் அதனை ஒருவாறு சம்மதிக்கவுட்கூடும். அப்படிச்சொல்வது,

“மேலுலகத்திலும், பக்கமாகிய லோகத்திலும், இடையிலுள்ள லோகத்திலும், இவ்வரை (கடவுளை) க்கிரகித்து முடியாது. இவருக்குப் பிரதிமையிலலை. இவர் பெரும்புகழினர்.” என்ற,

நாராயணோபநிஷத்து—முதலதுவாகம், ஒன்பதாவது வாக்கியோபதேசத்தின் உண்மையையுணர்ந்து கொள்ளாமல், ஈசுவரனுக்குப் பிரதிமாருபத்தற்பிப்பது அநியாயமேயாமென்ற சில வுபநிஷத்து வாகங்களையோப் படிக்கத்தெரிந்த மாதிரித்தவார்ப்பீர்க்கிற கூட்டத்திற் சேர்ந்தவருக்கே நல்லறிவுக்கடர்கொளுத்துதற் கோருபகாரமாயிருக்கும். அந்தமட்டிலிதுபொருத்தமாமென்பதன்றி விசேஷமாக்கோடற்கிடனின் தென்பார் பெரியோர். என்? எனில்:—

கடவுட் காட்சிவடிவத்தின் சாயலமைப்புப்பற்றி மாத்திரம் கடவுட்பிரதிமாருபம் விக்கிரகமெனப்படுமென்னுமிடத்து ஆண்டுவழிபாடு (ஆராதனம்) ஐதீகன்மார் கொள்கையையாய் முடியும். ஆசுவின் அஃது அத்துணைச்சிறப்பிற்றன்றாதுதலர் லென்க. பின்னை?—

கடோபநிஷத்து 2-வது வல்லி, 2-வதுவாக்கியம். “சிரேயமும், பிரேயமும், மனிதனையடைகின்றன. விவேகி அவையிரண்டையும் நன்றாக ஆராய்ந்து வேறு வேறுகப் பிரிக்கிறான் அவைகளுக்குள் சிரேயத்தைக் கிரகிக்கிறவனுக்கு நன்மையுண்டாகிறது. யார் பிரேயத்தைக் கிரகிக்கிறானோ அவன் பரமார்த்தத்தைவிட்டுப் பிரிவ்ட்டானாகிறான்.” என்றபடி,

சிரேயம் பிரேயம், என்னுங்கிரகிக்கத்தக்க விஷயங்கள் இரண்டனுண்மைகேட்கப்படுகின்றன, அவ்விரண்டனுள் கடவுளையறிந்து கோடலே சிரேயமாம். அந்தப்பேரின் பாதுபவத்தைவிட்டு சிற்றின்பமெனப்படும் சம்சார சுகத்தையறிந்து கோடலாகிற பிரேயத்தால் தன்பமேயுண்டாமென்பது, “சிரேயத்தைக் கிரகிக்கிறவனுக்கு நன்மையுண்டாகிறது” என்னும் போதத்தாற் குசிப்பிக்கப்பட்டது. படவே, அறிஞரனைவரும் பேரின்பத்திற் பற்றுடையாராகி ஈசுவரனையறிந்து கோடலெனப்படும். சிரேயக்கிரகண சாதனத்தை விரும்பி நன்மை

பெறுகின்றார். அது (சிரேயம்) கேள்வியளவிற்பற்றி நின்றலா
கிற சாமான்யக் கிரகணமெனவும், கேள்வியுடன் பார்வையா
லும்பற்றி கிற விசேஷக்கிரகணமெனவும், இரண்டுபடித்
தாக்கரணப்படிபட, அவ்விரண்டனுள்ளொன்றாகிய விசேஷ
க்கிரகணமே நகவாககாட்சிவடிவத்தையும், அவரது பஞ்சகி
ருத்திய விசேஷங்களையும், தேதிரேந்திரியத்தின்வழிக் கிர
கித்து அகத்துட் கொண்டானந்தித்து நின்றலாம். ஆசலின்
அந்த விசேஷக்கிரகணத்தைத்தான் விக்கிரகமென்பார் பெரி
யோர்.

இங்கே பிரதிமரூபத்தை விக்கிரகமென்பது ஒருவாறு
பொருந்துமாயினும், அது அத்துணைச்சிறப்பிற்றன்றென்பது
வலியுறுத்தப்பட்டது. படவே விசேஷக்கிரகணமெனப்படும்
ஆலய சேவையால் எம்மவர் அகத்துட்கோடலே விக்கிரகா
ராதன மென்பதும் ஸ்பஷ்டமாயிற்று. அந்தவுண்மை,

“முகத்துக்கண்கொண்டு பாரக்கின்ற மூடர்கான்!

அகத்துக்கண்கொண்டு பார்ப்பதேயானந்தம்”

என்ற சுருதிபோதத்தால் நன்கு விளங்கும். இந்த சுரு
தியில் “முகத்துக் கண்கொண்டுபாரக்கின்ற” தென்பது புறத்
தேயுள்ள ஒரு பதார்த்தத்தைக் கண்கொண்டு கண்டாலும்
அப்பதார்த்தத்தினுண்மை கருத்துட் பதிதலின்றிப்புறத்தே

யாகக்கழியவிடுதலைச் சூழப்பித்ததாம். அது மூடர்கொள்ளை யேயாதலின் “மூடர்காள்”! என்ற விளியுமேற்பட்டது. பட லானே, அறிஞராவார் கண்ணுற்தண்ட ஒன்றனைக்கருத்துட் பதியக்கோடல்போல நீங்கள் ஆலயத்திற் காணப்பட்ட ஈசுவர க்காட்சி வடிவத்தை யகத்துட்கொண்டு யாண்டுமொழிவறக் காண்பதால் ஆணந்தம் பெறுவீர்களென்றதோர் போதமே இதனது தாற்பரியமாம். அவ்வாணந்தமெத்தன்மைத் தென் பாரை னோக்கியே,

“மகட்குத் தாய்தன்மணாளனோடாடிய

சுகத்தைச்சொல்லென்றற் சொல்லுவதெங்ஙனே”

என்றபடி ஒவ்வொருவரும் தத்தமதுபவத்திலறிந்து கொ ள்ளத்தக்கதென்பதும் நன்கு வலியுறுத்தப்பட்டது. இவ்வு ண்மையறியாமல் இந்த சுருதியும் விக்கிரகாராதனத்தை மறு த்து நிற்பதாக்காண்பதும் மடமையேயாம். அது நிற்க,

“இவரைக் கிரகித்து முடிபாது. இவரு (கடவுளு) க்குப் பிரதிமையில்லை” என்ற உபநிஷத் லாக்கியத்தின், கதித னென்னை? எனின்:—

இவ்வாக்கியத்தில் கிரகிக்கவேண்டுமானால், பிரதிமை வே ண்டுமென்பது சொல்லாமே போதால் கண்டாம். கிரகித்த

மென்றால் அறிந்துகோடலென்பதே தாற்பரியமாம். கடந்து
நிற்கும் பொருளுளைப்பதும் கடவுளோ அறியப்படும் பொரு
ளாயிருக்கவில்லையென்பதறிஞர்னைவருஞ்சம்மதித்துள்ளதாம்.
அங்ஙனமாகவே,

கேளோப நிஷத்து

1-வது கண்டம் 3, 4-வது வாக்கியங்களில்

“அவர் (கடவுள்) கண்ணிற்கும், வாக்கிற்கும், மனத்திற்
கும், விஷயமாகார். அவரைப்பற்றி நமக்கு ஒன்றும் விசேஷ
மாகத் தெரியமாட்டாது. அவரைப்பற்றி இவ்விதமாகவுபதே
சிக்கிறதென்றும் நமக்குத்தெரியவில்லை. அவர் தெரிந்தபொ
ருளுக்கும், தெரியாத பொருளுக்கும் வேறுனவராகவேயிருக்கி
றார். பிரமவிஷயமாகநமக்கு உபதேசித்த பூர்வாசார்யர்களால்
இவ்விதமாகத்தான் கேள்வியுற்றோம்” என்றதாதிய சுருதி
போதங்களைக்கொண்டு கடவுளுண்மை சொல்லமுடியாத நிலை
யதென்று கண்ட கௌதமரிஷியரால் ஸ்தாபித்துள்ள புத்தம
தத்தில் தெய்வத்தைப்பற்றி ஒருவார்த்தை தானுஞ் சொல்ல
ப்படவில்லை. அப்பாஷ்.

புரஹ தாரணியோப நிஷத்து

அத்தியாயம் 6 பிரமணம் 4 வாக்கியம் 22-ல்

“அப்பரமரத்துமாஸை (கடவுளை) இதுவன்று. இதுவ

ன்று. என்று விர்த்தேசித்தல்வேண்டும். அவர் ஒரு இந்திரியத்தினாலும் கிரகிக்கப்படத் தக்கவரன்று. அவர் ஒரு இந்திரியத்தினாலும் கிரகிக்கப்படமாட்டார்” என்ற தாதிப சுருதி போதத்தால்,

கட்புலனுக்கு விஷயமாகும் ஒவ்வொரு பொருளையும் நேரிற்றான், அல்லது தூரதிருஷ்டி—அணுதர்சினி முதலிய சுருவிகளினுதவியிற்றான், அல்லது வேறு பிரகாரத்தினற்றான், உய்த்துணர்ந்து ஒவ்வொரு பொருளினிடத்தும், சர்வஞானம் முதலிய கடவுட்டன்மைகாணப் படாததினாலும், அவையனைத்திற்கும் தோற்றம், நிலை, யிறுதி, யுண்மையாதலினாலும், அவற்றை முததொழிற் படுத்தவல்லவராய், நித்தியமானந்தராய், அழிவற்றவராய், சுதந்தரராய், அமலராய், சர்வக்ஞராய். உள்ளதோர்பொருளே கடவுளெனப்படுவரென்று சில அறிஞர்களாற் தீர்மானிக்கப்பட்டது. அத்தீர்மானமான வாக்கு (கடவுளுண்மென்ற சொல்லு) க்குப்பிரதிமையுண்டாயிட்டில்லையென்பதுந்தின்னமே. அது அறிஞனைவருக்குமொப்பமுடிந்த துணிபுதானே, அதுகொண்டென்னே?

அங்ஙனம் எவ்வாற்றானும் அதியப்படாத ஒருபொருளை (கடவுளை) க்கண்டுகொள்ளாதவருண்மென்றதனால் அவர் (கடவுள்) உள்பொருளாய்விட்டாரோ? கண்டுகொள்ளாத கடவுளை உண்மென்றதா நான் திகருகுகொண்டு கடவுளாயிடுபொருள்?

ருளாய்ப்போய்விட்டாரோ? அவர் (கடவுள்) இருப்புக்குமில்லாமைக்கும் இவ்விருதிதத்தரும் காரணரல்லர். "கண்டாரகண்டகாட்சியும் நீ, காணார்காணக் கள்வனுநீ" என்றபடி இறைவன் மெய்யடியாருக்கு வெளிப்படையாயும், இதுருக்கு மறைவேயாயும், நின்றனனாமோ ருட்திருவிளையாட்டே அவனது சர்வ சக்திசதுவத்தைப் பொறுத்த மகிமாதிசயங் களாயிருக்கும். அப்படியிருக்க இவர் தத்தமறிவுக்கெட்டியவாறு பேசுகின்றவராயேயிருக்கின்றனர். இருந்தாலும் அறிஞர் முன்பில் இவ்விருவர் (ஆஸ்திகப்போலிகள்-நாஸ்திகர்) கூற்றுக்களும் முணம் பெறுதொழிதலுண்மையேமாம். அந்தவுண்மை இவ்விருதிதத்தாையும், நியாய ஸ்தலசதிற்குவரித்து மொழிவாங்கினால் வெளியாகிப்போகும். எப்படி? எனில்:—

ஒரு கட்சியார் (நாஸ்திகர்) கடவுளில்லையென்று வாய் கூசாமற் சொல்லிவிடுவர். அவரைப்போல மறநொருபட்சத்தார் [ஆஸ்திகப்போலிகள்] கூசாமல் கடவுளுண்டுமென்னத்துணிவின்றிலர். ஒருவாறு தணிந்துட்டாரேல் கடவுளுண்டு; அவர் கண்ணிற்கும், வாக்கிற்கும், மனத்திற்கும், விஷயமாகாதவராயேயிருக்கிறார்; அவரைப்பற்றி நமக்கு ஒன்றும் வசேஷமாகத் தெரியமாட்டாதென்று எமதரசிரியரே கூறியிருக்கின்றனர்.

ஆதலின்,

எம்மால் காணப்பட்ட பொருளுக்கு அப்பாலேவர் கடவு

விருக்கிறதா நச்சயிக்கப்பட்டது என்றுதானே கூறுவர். இவ்
விருக்கிகளையுஞ் சீர்துக்கும் நியாயாதிபதி திருமுன்பில்,

1. நாஸ்திகர் சொல்லுகிறது அவரது ஆராய்ச்சியைப்பெறு
ந்து மெய்மையேயாகும். ஆனாலும் அது ஆன்றோராசாரத்தி
ற்கு ஒத்திட்டில்லை. ஆதலின் அதவும் மறுக்கப்பட்டது. என்றும்,

2 ஆஸ்திகப்போலிகள் சொல்லுகிறது அவரது அறிவு
கொண்டேக்கப்படுவதொன்றையல்லாமல் அவரது சிரியரும்
கூண்டுகொள்ளாத ஒருபொருளை உண்டுமென்பது பொய்மை
யேயாகும். அது ஆன்றோர் சந்நிதானவிசேஷத்தால் வந்ததோர்
கம்பிக்கையேயாமாதலின் கனவுபோலுமாமன்றி நிலைபெறத்
தக்கவாஸ்தவவுணர்ச்சியல்லவென்றொதுக்கப்பட்டது என்றும்,

விதியெழுதி முடிக்கப்படுமன்றோ? அதனால் நாஸ்திகர்
தாமே நல்லவராகின்றார். ஆதலின், இறைவனருளால் இவ்வா
ஸ்திகப்போலிகளைச் செய்ததற்காகத்தான் நாஸ்திகருண்டா
யிருக்கின்றனரென்பதே வெள்ளிடைமலையாம். இதன்மேல்

ருக்வேதம் 2. 3 — 22. 46 ல்

„ஈசுவரனை இந்திரனென்றும், மித்திரனென்றும், வரு
ணனென்றும், அக்கினியென்றும், சொல்லுகிறார்கள். மேலும்
அவர் அற்புதனாயும், சுந்தரனாயும் கம்பீரனாயுமிருக்கிறார். அவர்

ஒருவர். ஆனால் புத்திமான்கள் அவரை அக்கினியென்றும் யமனென்றும், மாதரிசுவாவென்றும், அநேகவிதமாகச் சொல்லு லுக்கின்றார்கள்” என்றபடி, ஈசுவரனொருவனைத்தானே, பலநாமங் களால் வழங்கிவந்தனர் பழையோர். அப்பண்டைக்காலத்துவழ க்கினின்றும் வழி இப்போய் அந்தநாமங்களில் ஒவ்வொன்றைப் பற்றிக்கொண்டு சிலர் ஒவ்வொரு தேவனையைய ஈசுவரனாகப் பூசித்துவரத் தொடங்கிய ஒருகாலமுமிடையிலுண்டாயிற்று. அக்கால (மாறுதலடைந்தசமய) த்தும், அவரதன்பின்வழி,

“யாதொருதெய்வங்கொண்டரத்தெய்வமாகியாங்கே
மாதொருபாகனார்தடும்வருவர்மற்றத்தெய்வங்கள்
வேதனைப்படுமிறக்குப்பிறக்குமேல்வினையுஞ்செய்யு
மாதலாலிவையிலாதானறிந்தருள்செய்வனன்றே,

என்ற சுருதிபோதத்தால் இறைவனே அவ்வத்தேவதையே போலும் வெளிப்பட்டிருக்கிரகியாரிற்பர். அதுகொண்டொவ் வொரு தேவதையின்பேரால் ஒவ்வொரு மதங்களுண்டாகி அவர்பால் ஆஸ்திகம் நிலைபெறத்தொடங்கிற்று இவ்வாஸ்தி கமுகந்தனே வாஸ்திகத்தலையெடுப்பை யடக்கிறதென்னலாம். இதன்பிறகு,

ஈவேதாசுவதரம் 6 ம் அத்தியாயம் 14 ம் வாக்கியம்

“பிரமத்தைச் சூரியிம்பம் விளங்கச் செய்யமாட்டாத,

சந்திர நட்சத்திரங்களாலுமாகாது. இந்த மின்னலும் விளங்கச் செய்யமாட்டாது இந்தத்தீ எப்படிவிளங்கச் செய்யும், தாமாக விளங்குகிற அவணைப்பற்றிக் கொண்டேயாவும் விளங்குகின்றன, இவையாவும் அவரது விளக்கத்தினாலேயே விளங்குகின்றன.” என்றதாதிபோதங்களால்,

சூரியவிம்பமாதிய எந்தப்பதார்த்தங்களும் கடவுளன்று. அவைகடவுளினின்றும் வேறானவைகளாகி அவாது ஆகாவினுள்ள பதார்த்தங்களென்றுந்தெரிந்துகொண்டனரறிஞர். அவ்வறிஞரது பேரன்பிற்கிரங்கிப் பரமேசுவரர்தாமே,

முண்டகோபரிஷத்து.

3. வது முண்டகம் 2. வது கண்டம் 3 வது வரக்கியம்.

“இப்பரமாத்துமா (கடவுள்) நல்ல சொற்களினாலே பெறப்படமாட்டார், புத்தியினாலுமில்லை, பலகேள்விகளினாலுமில்லை, யார் அவரை விரும்புகிறார்களோ, அவர்களால் அவர் பெறப்படுகிறார். பரமாத்துமா (கடவுள்) அப்படிப்பட்டவருக்கு தாமது சொருபத்தை விளங்கச் செய்கிறார்., என்ற சுருதி போதத்தின்படி பண்டைக்காலத்துவழக்கிலும் இப்பொழுதும் வெளிப்பட்டதுக்கிரகிக்கிறார். அவ்வெளிப்பாடானது,

சாந்தோக்கிய ஐபரிஷத்து

8 வது பிரபாடகம் 3 வது கண்டம் 4 வது வரக்கியம்

“அப்படிப்பட்ட இந்தப் பிரமத்தின் (கடவுளின்) பெயர் சத்தியம், அவர் நிரவயவர், நிஷ்கிரியர், சாந்தர், அவர் அநிந்தநீயர், நிர்லிப்தர், முத்திக்குச்சிறந்த சேதுவை (சரையை) ப்போன்றவர். மேலுங் கொளுத்தப்பட்ட கட்டையிலிருந்து வெளிப்படுகிற அக்கினியைப்போலும் ஸ்வப்பிரகாசர்.”

என்றபடி அக்கினி சன் அதுற்பூத நிலைமையில் யாதொரு தன்மையும் வெளிப்படாதிருந்தவுண்மையினின்றும், உற்பூத நிலைமையிலுள்ளி, வெண்மை, ஸ்ரௌபங்களை யுடையதாய் வெளிப்பட்டுச்ச்தனதுகிரியை நடாத்தி நின்றல்போலவேயாகும். அப்படி யானாலும்,

புரஹதாரணியோபநிஷத்து.

3-வது அத்தியாயம் 4-வது பிராமணம் 8-வது வாக்கியம்
“பரமாத்மாவை (எடவுளை) அன்பாக உபாசித்தல்வேண்டும். யார்பரமாத்மாவை என்பாக உபாசிக்கின்றாரோ அவருக்கு அன்பானது, (அன்புருக்கு அன்பராகிய எடவுளானவர்) ஒரு போதும் மறைவாவதில்லை,” என்றபடி பேரன்பினர்பொருட்டு வெளிப்பட்ட அவரது அதுக்கிரகத் திருமேனியாண்டும் அவ் வன்பகத்தினின்றும் மாறுதலில்லாத (அழிவற்ற) தாய் வீனக்கமுதவதாம் என்பார் பெரியோர். அத்தகையகாட்சி வடிவத்தைத்தெரிசித்த பெரியோர்தாமே, அவரதுபின்சந்ததி களாகிய நம்மனோருந்தெரிசித்துய்வான் கருதித்தமது பெரு ங்கருணையினாலே தாம் கண்ட ஈசுவரனதுக்கிரகத் திருமே

யின் பிரதிமாஸூபம் அமைத்துவைத்திருக்கப்பட்ட ஸ்தலமே ஆலயமாம். அவ்வாலயசேவைசெய்வதே விக்கிரகமாம் என்றநிக.

இதனாலே, கடவுளுக்கு—வாஸ்தவ தேகமும், கற்பித (அலங்கார) தேகமுமுண்மையைச்சூசிப்பித்து நின்றவால் வாஸ்தவதேகத்திற்குப்பிரதிமையில்லையென்றும், கற்பித தேகத்திற்கே பிரதிமாஸூபமுண்டாயிருக்கிறதென்றும், கற்பிததேகத்தின்வழித்தானே வாஸ்தவதேக முண்மையாயிற்றென்றும், காண்பதறிவுடைமையாம். அந்த வுண்மைக்கு “மேலும், கொளுத்தப்பட்ட கட்டையிலிருந்து வெளிப்படுகிற அக்கினியைப் போலும் ஸ்வப்பிரகாசர்” என்ற போதமே போதிய சான்றாதல் காண்க.

இவ்வருட்டிருமேனியாகிய காட்சிவடிவத்தை யிகழ்ந்து காணொணாத பரிபூரணத்தைத் தேடித்திரிபவர் ஒரு காலத்தும் பெறமாட்டாரென்பதும் நிச்சயமாம். அந்தவுண்மை,

“வித்தினைத்தேடி முளையைக்கைவிட்டவர்

பித்தேறிமாள்வரென்றுந்தீபற

பிறப்பிறப்பறரென்றுந்தீபற”

அல்லது

“வித்தினைத்தேடி முளையைக்கைவிட்டவர்

பித்தேறினார்களுன்றுந்தீபற

பெறுவதன்கென்பெனையுந்தீபற”

என்ற போதத்தால் ஸ்பஷ்டமாயிற்று.

ஆகவே, வாஸ்தவதேகத்தை (சர்வவியாபகத்தை) அறிவுறுத்துவான் முன்னின்ற கற்பித (அலங்கார) த்திருமேனியையறிந்து கோடற்குக் கருவியாயுள்ள மந்திரதேகம், தந்திரதேகம், யந்திரதேகம், என மூன்றுதேகங்களுண்மையுங் கேட்கப்படுகின்றன. அவற்றுள் மந்திரதேகமென்பதுதான் ஆலயத்திற்காணப்படுஞ் சிவலிங்கமாகியவரீம். தந்திரதேகமென்பதுவோ வேதசிவாகமங்களாம். யந்திரதேகமென்பதுவே பஞ்சவிம்சதியாதியதோட்டங்களில் மூலமந்திரம் பீஜாட்சாங்ககையடைக்கப்பட்டுள்ளதாம். இம்மூன்றனுள் வேதசிவாகமப்பற்றுண்மை சாமான்யக்கிரகணசாதனமெனவும், ஆலயசேவைப்பற்றுண்மை விசேஷக்கிரகணசாதனமெனவும், கேட்கப்படுதலால் யந்திரபூசையை மத்தியக்கிரகணசாதனமென்னலாம்மேரலும். ஆனால் பொதுவாக ஆலயத்திலே யந்திரஸ்தாபனமும், மந்திரத்தால் மூர்த்தியாகனமும், ஈசராமோச்சாரணமுதலிய கிருதிமுழுக்கமும், உண்மையாமென்பதையு மிங்கே ஞாபகப்படுத்திக்கொள்கிறேன். இதுநிற்க இனி,

8-வது வினா—கிருதிவிசாரஞ் சாமான்யமென்றால் வேதாந்திகள் சம்மதிப்பார்களா? என்பதற்கு,

• விடை—உண்மையான வேதாந்திகளெல்லோரும் அப்படித்தான் சொல்லுகின்றார்கள் என்பதேயாம். ஆகவே போ

விவேதாந்திகள் தாம் ஆலயசேவை யநர்வசியகமாமென்பாரென்பது சூசிப்பிக்கப்பட்டது. ஏனெனின்:—

வேதாந்திகளென்றால்—வேதங்களின் சிரோபாகத்தை யு முணர்ந்தவர்களென்பதுதான் தாற்பரியம். சிரோபாகமென்பது ஆதி, மத்ய, அந்தங் (அடி, நடு, முடி) களின் மூன்றாவது பகுதியையே குறிக்கும். அப்படியானால் — பூர்வத்திலே தைத்திரியம், பெளடிகம், தல்வகாரம், அதர்வம், எனக்கிடந்த வேதங்களை வியாசமகாரிஷியால் இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம் என நான்காக வகுக்கப்பட்டபிற்பாடு அவ்வொவ்வொருவேதமும்,

• I ஸம்ஹிதை (மந்திரம் அல்லது ஸ்தோத்திரம்) என்ற அடியும்

II ப்ராஹ்மணம் (பூசராசாரவிதிகளின் வியாக்ஷியானம்) என்ற நடுவும்,

III உபநிஷத்து (இரகசியம் அல்லது ஞானம்) என்ற முடியும்

ஆக மும்மூன்று பாகங்களை யுடைத்தாயே யமைந்திருக்கிறது. ஆதலின் அவற்றுள் மூன்றும்பகுதியாகிய உபநிஷத்துக்களையும் நன்கு உணர்ந்து கொண்டவர்தாம் வேதாந்திகளெனப்படுகின்றனர். படலானே,

அவ்வேத சிரசாகிய உபநிடதங்களிலே முந்திய 6-வது

வினாவுக்கு விடைபிறுத்தங்காலறிவுறுத்தபடி கிவலிங்கார்ச்ச
னமே இன்றியமையாத டோகாசாதனமாமென்று கூறியிருத்
ல் ஸ்பஷ்டமாம். அதுவுலன்றி,

நாராயணோபநிஷத்து.

பரசிவாராதனத்தை—அபிஷேகம், அர்ச்சனை, அலங்கா
ரம், பிரதக்ஷிணம், நமஸ்காரம், வாதத்யம், இத்தியாதி யுபசா
ரங்களோடு நடத்துமுஹமைபை நன்கு வெளிப்படுத்துகிறது.
இங்ஙனம் பல உபநிஷத்துக்-ளின் மூலமாகவும், ஆலயவழிபா
ட்டின் மான்மியம் புலப்படுத்துவதுடன், அநுஸூக்யம், சீதம்பரம்,
காசி, முதலிய புண்ணிய தலபுராண குசகங்களுடவெளிப்ப
டுகின்றனவென்பார் பெரியோர். அன்றியும்,

ஜாபாலோபநிஷத்து.

“மகாருத்திரனுக்கு நிவேதனஞ்செய்யப்பட்ட பிரசாதத்
தைப் புசிப்பாயாக. ருத்திரனுக்கு ஆராதனஞ் செய்யப்பட்ட
தீர், பால் முதலியவற்றைக் குடிப்பாயாக. ருத்திரனுக்கு ஆ
ராதனஞ்செய்யப்பட்ட சந்தனம், புஷ்பம், முதலியவற்றை மு
கர்க்கு அனுபவிப்பாயாக.” என்று வலியுறுத்துகின்றது.

நன்றி உபநிஷத்துக்களெல்லாம் ஆலயவழிபாட்டினுண்
மை அதனொழுங்கு, அதன் பிரயோஜனங்களையே வலியுறுத்து

நிற்றல் திண்ணமேயாம். அத்தடன் இரண்டாம் பகுதியில்
(வேதமத்யமாகியப்ராஹ்மணத்தில்) ,

சாமவேதம் சட்வீம்சப்பிராமணம் பிரபாடகம் 5 கண்டம் 10ல்

“உலகத்திற்குக் கீதெண்டாகுஞ் சந்தர்ப்பங்களிலே- தே
வாலயங்கள் நடுங்குகிறதையும், பிரதிமாருபமான தைவங்கள்
சிரிக்கிறதையும், அழுகிறதையும், பாடுகிறதையும், கூத்தாடுகி
றதையும், வாய்களைத் திறக்கிறதையும், வேர்வையை விடுகிறதையு
ம், கண்களைத் திறக்கிறதையும், மூடுகிறதையும், நடக்கிறதையு
ம் பிறசிலகாரியங்களையும், புத்தியான்கள் காண்கிறார்கள்”
என்று கோஷித்தலுங் கண்டாம்.

அங்ஙனமே ஆக்கமுண்டாகுஞ் சந்தர்ப்பங்களில் ஸரண்
னியித்தங்களும் காணப்படுகின்றன வென்பார் பெரியோர்,
அப்பால்,

முதலாம்பகுதியில் (ஸம்ஹித யென்ற வேதத்தினடி
யில்) விக்கிரகங்களை ஆவாகண்டுசெய்யும் விஷயமாய்க்கணக்க
ற்ற மந்திரங்களேற்பட்டிருக்கின்றனவென்றும், விக்கிரகாரீ
தனத்தை யாதரிக்கிற பலகுறிப்பான வாங்கியங்களுண்டாபி
ருக்கின்றனவென்றும், வேதமுடையார் கூறப.

உண்மை யங்ஙனமிருக்கவும், ஒவ்வொருவேதத்தினுமுள்ள

ஆதிமத்தியாந்தங்களிலெல்லாம் விக்ரிகாராதனமே மோட்ச சாதனக்கூவியாமென்பது நிராட்சேபமாயிற்று. அந்தவே தாந்தமாவ க்சியந்தானே வேதாதிசலைகள் பரவித்தியைகள ன்று. அழிவற்றபொருளை எதனாலறிகுருர்களோ அதுவே சிறந்த வித்தை” என்று.

(முண்டோகோபநிஷத்து) போதிக்குமானால், அழிவற்ற பொருளை எளிதே அறிதற்கருவியாயுள்ள ஆலயவழிபாடே சிறப்புடையதாமென்று வலியுறுத்துமானால், சுருதிவிசுவரம் சாமான்யமென்பதை உண்மையான வேதாந்திகள் ஏன் சம் மதிக்கமாட்டார்கள்? உண்மையான வேதாந்திகளனைவரும் சம்மதிப்பார்கள் என்க. அப்படியானால்,

‘பிரமகீதை முண்டகோபநிடததாற்பரியம் 3—4—ல்

“இங்குநாமறிபவேண்வெதிரண்டவிச்சையவ்விரண்டினி லொன்று, பஞ்சமாமபரைபரையெனப்படுவதொன்றதிற்பழம ஹநாலும், அங்கமாறுண்ஓழையமையிதிகாசமாதிகளபரையாம் மற்ற, தெங்குமாய்நின்ற தொளிறையாதொன்றுலெய்தலாம் “துவிறையருளில்”

“காணவோருருவுமின்றியேதனக்கோர் கண்செவிமூக்கு வாயின்று, பாணிபாதங்களின்றிதுண்ணியதாய்ப்பற்றியபொ ருளெலாங்கடந்து, தாணுவாயெல்லாந்தோன்றுதற்கிடமாந்த

த்துவந்தன்னைத்தன்னாலே, யாணியாயறியும் அறிவதுவிச்சை
யாவதுபிரிதெலாமவிச்சை”

என்று வலியுறுத்துமாறென்னை? மெனிற் கூறுதும்;—

இங்கே “பற்றிய பொருளெலாங்கடந்து தாணுவாயெல்
லாந்தோன்றுதற்கிடமாந்தத்துவம்” என்றது ‘லிங்கம்’ என்ப
தேயாம். ‘தன்னாலே யாணியாயறியும் அறிவு’ என்றது ‘ஆ
ராதனத்தையேகுறிக்கும். ஆதலின், சிவலிங்ககாராதனமேபர
வித்தையென்பதுதான், இக்கவிகளின் தாற்பரியமாறென்பார்
மேலோர். அந்தவுண்மை மேல் ‘லிங்கம்’ என்றபதப்பொருளை
விவரிக்குமிடத்து நன்குவெளியாம். ஆயினும், சிவலிங்காராத
னமேபரவித்தையென்னு முண்மையை விவரித்துக்காட்டிய
கைவல்யோப நிதத தாற்பரியத்தை மாத்திரம்சுண்டெடுத்து
க்காட்டுகின்றேன்.

கைவல்யோப நிதததாற்பரியம் 5 . 6 . 7 . 8 , 9 - களில்

1. பரவித்தையின் சொருபத்திற்கு சாதனமானயோகம்

“தக்கஞானத்தைத்தான்பெற்ற பொருட்டுத்தனியிடந்தனை
யடைந்திய, துக்கமேவாமற் சுகாசனத்திருந்து தோடலைகழு
த்துடம்பிவைநே, ரொக்குமாறிருத்திப் பூதிக்கொண்டிந்தவு டம்
பையுத் தூளனம்பண்ணி, மிக்கவாய்வருமிந்தியங்களை யெல்
லாம்விடயமே வெழாவகைவிலக்கி”

கீவ்சொருபம்.

2. 'பந்தியாற் றூவன் பதம்பணிந்திய பங்கயந்தனை
வினைந்ததிலே, நித்தமாயெருவானினைப்பிதாய், நிமலமாயெ
ங்கணும்நிறைந்து, சுத்தமாய் ச்சாந்தமாயனைத்துல குந்தோற்று
தற்கியோனியாய்ச்சபாவ, சித்தமாயமுதாயருவமா யொன்றாய்
ச்சிற்சதானந்தமாய்ச்சிவமாய்'

லீலாவிக்கிரகம்.

3. "உரியநால் வேதத்தோமெனும் பொருளாயுள்ளதாயு
ள்ளவெப்பொருட்குந், கரியதாய்நின்றவொன்றனைக்காளகண்
டமுங்கண்ணொருமூன்றும், பிரிவிலாமன்கை பாசமுமாகப் பே
ணுநற்பரவனைபெறுவான், அரியதாயருளினால்வரும் விச்சை
பதனினுலதனையேயடையும்"

கீவ்சொருபத்தீன்றுன்மை

4. "தெரிவரியசிற்கனமாய்த்தீழ்சிவனை திசைமுகனும்
அரியுடனவ்வரனுமவன் அமரரதிபதியுமவன்
தரிசறவேயக்கரமாய்ப்பரமாருஞ்சராட்டுமவன்
னரியுமழல்காலனவன் திந்துவொடுபிராணனவன்"

பச்சிவசொருபத்தியுணமே மோட்சசாதனமாய்பாவித்தை

6. "ஒழிந்ததொரு பொருளில் லேயுள்ளதேலாமனேழுன்
கழிந்தபொருள், மேலும் வாழ்ந்த பொருள் தானுமவன்
மேலுந் தனிப்ப விசைய விச்சைமெனுமுற்றுபவன்
இழிந்தபிறப்பறவேருந் லீயில் லையவனெழிய"

எனப்படு, லால் இவ்வைந்த கவிதளின் உண்மைகளை யுள்ளவா
றே யறிவுறுக்கூடிய நல்லாசிரியனை யடைந்தவிசாரித்து
ணர்வார்க்கு, எல்லாம் வல்ல இறைவனை அருள்வடிவச்சாட்சி
யிற்றொரிசித்து அகத்துட்கொண்டிய்தலெனப்படும் ஆலயவழிபா
ட்டை (விக்கிரகாராதனத்தை) நோக்க சுருதிவிசாரம் சரமான்
யமேயாமென்னும் நிச்சயம் நன்கு புலப்படும்.

இவ்வுண்மையையறந்து உபநிஷத்துக்களே "பரவித்தை"
என்பாரு முலகத்திலிருக்கலாம். அவர் கூற்று வேதத்தின் மு
தலிடை (ஸம்ஹிதை-பாஹ்யணம்) களைக்காட்டிலும், கடை
யாகிய உபநிஷத்துக்களே வுடையமென்றுபெரிப்பதாயிருக்
குமென்னுபயவல் எமக்கும் அஃதடன்பாடேயாம். அம்மட்டி
னன்றி ஆலயவழிபாட்டிற்கிறப்புடைத்தென்னவ வரேல் அ
டியையும், நடுவையும் விடுத்துச் சிவசைத்துண்டுபடுத்திக் கவு
ரவப்பட்டஞ் சூட்டுதலாலவரிழுக்குறுவதோடமையாது,

"கற்றதனாலாய பயனென்கொல் வாலறிவன்

நற்றொடொழாஅரெனின்" என்ற சுருதிபோதத்தோடு முர

ஊறுகின்ற அவர் கூற்றும் நிஷ்பிரயோஜனமேயாதலின் அவர் கொள்கைக்கு உலகம் என்ன சொல்லுமோ அஃதெம்பொறுப்பன்று. இந்தமட்டில் விக்கிரகாராதனமேபரவித்தையென்னும் உண்மை உலியுறுத்தப்பட்டது. அதற்கு, வேதாந்த-பாவதிய கர்த்தரும் ஐகத்குருவென்று பிரசித்திபெற்றவருமாகிய ஸ்ரீமத் ஆகிசங்கரரசார்ய சுவாமிகள் சந்திரமௌலீஸ்வரரை வைத்துப் பூசித்துவந்ததும், பிரதிஷ்டா ஆலயங்கடோறும் போய்வழிபாடு செய்ததும், அவர்போலவே அவர் பாம்பணாயில் யிற்றவரை ஆசாரியப்பட்டம் வகித்துள்ள சுமார் 72 சங்கராசிரமசுவாமிகளும் விக்கிரகாராதனத்தை ஆசரித்துவருவதுமோர் சான்றாயி ருத்தலறிக.

இங்ஙனம் மேலோர்களுல்லாம் அங்கீகரித்துள்ள ஆலய வழிபாடு (விக்கிரகாராதனம்) அவாந்தர கற்பிதம் (இடைக்காலத்து நியமம்) என்றும், அதுகீழ்மைவீனையெறும், பிதற்றித்தி ரிவாரும் தம்மைவேதாந்திகளென்ற சொல்லி யழிகின்றனர். அவர்களை போலிவேதாந்திகளென்றாமல் வேறென்னதான் சொல்லலாம். அவாது ஷெற்றுரைப்ப இங்கே சங்கிரகித்தாவ துசொல்லித்தீர்வேண்டியது அவசியமாதவிற் சொல்லித்தீர்க் கின்றேன்.

சித்தூர் ஜில்லா அதாலத்துக்கோட்டுத்தீர்ப்பு என்னும் புஸ்தகத்தில் 54 வது பக்கத்தில் .

“மாதாசில்பி பிதாசாஸ்திரம் அருபம் ரூபமான சமய யாத், பிண்டோத்பவஞ்சைவதயாபுத்ரி விதங்கர்மாதா” என்ற சிற்பசாஸ்திர சுலோகப்படி தேவாலயம், பிரமாலயங்களில் சிருஷ்டித்து வைத்திருக்கப்பட்ட விக்ரகங்களுக்கு சிற்பிமாதர்வென்றும், பிதாசாஸ்திரமென்றும், கேட்கப்படுதலினாலே எங்களால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட விக்ரகங்களை, திரிகாலமும் நீங்கள் பூசித்து வணங்கிவருவது எங்களை வணங்கினதல்லவா? இது உமக்குத் தெரியாமற் போனதென்ன? என்கிறார் மார்க்கசகாய ஆசாரி.

இவர் ஓர் கற்பனாபுருஷர். இவரால் பஞ்சரங்ககுண்டையொன்ற வெரு கற்பனாபுருஷரை வென்றதாகக்கட்டப்பட்டிருப்பது இந்தசுவடி. இவர்(மார்க்கசகாய ஆசாரி) ஒரு சிறந்த வித்துவான் என்று இவரினத்தாரால் மதிக்கப்படுகிறார். அன்றியும், இவர்—வேதியர் வேதங்கட்குரியவல்லரென்றும், தம்மவர் தாமே விசுவப்பிராமணர் ஆதலின் வேதவேதாந்தங்களுக்குரியவர் தாமேயென்றும், சொல்லுகிறவராயுமிருக்கிறார். இவரினத்தாரை நோக்கி, உயமவரை, என் வணங்க வேண்டும்? வணங்கவேண்டினும் விக்ரகமேதுக்கு? என்பதாதிய கேள்விகளெழுந்தால் என்னதான்சொல்லித்தப்புவரோ அது ஈசுவரனுக்குத்தான் தெரியும். இவரதறிவு இப்படிப்போகவும், விசுரர் முத்துக்குமரரசுவாமி முதலியார் என்பவர், தாமே

முதிய “கண்ணிருந்தும் மக்கள் பலர் குருடராவதேன்” என்னும் புஸ்தகத்தில், 52, 53, 54 ஆம்பக்கங்களில்,

“ரிக்வேதஸம் ஹிஷத சொல்லப்பட்ட வேதகாலத்தில் (வைதிக மார்க்கந் தழைத்தோங்கிய காலத்தில்) ஆலய பூசை கிடையாது. விக்கிரகங்கள் பொம்மைகள் கிடையா; உபநிஷத் காலத்திலும், தர்சனாகாலத்திலுங்கூட அர்ச்சாமார்க்க மிருந்த தில்லை. பெளத்த ஜனங்களிடமிருந்து ஹிந்துக்கள் கற்றுக் கொண்ட வித்தையிது.

புத்தருடைய காலத்துக்குப் பிற்பட்ட காலங்களில் பெளத்த ஜனங்கள் பகவான் புத்தர் கூறிய உபதேசத்தை மனத்தால் எட்டியறிய முடியாமல் அவரையே தெய்வமாக வெண்ணி அவரைப்போன்ற பொம்மைகளைச் செய்து, அந்தப்பொம்மைகீட்கு இந்திரன் சந்திரன் முதலிய தேவர்கள் குடை பிடித்தல், சாமரை வீசுதல், முதலிய உபசாரங்கள் செய்வதாகப் பொம்மைகள் செய்து அமைத்தது, கோயில் கட்டி உற்சவாதிகள் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள்.

பொம்மையைக்கீட்கு வேடிக்கையும், பாணமும், மத்தாப்பும், மேளதாளக்காபுராவும், மெய்ம்மதமாதலான் கணக்கிறந்த ஜனங்கள் பெளத்தமதத்தில் சேர்ந்துவிட ஆரம்பித்தார்கள். இதைப்பார்த்தார்கள் அக்காலத்துப் பிராமணர்கள். இது

ஏதடாவம்பாயிருக்கிறது! இந்துமதம் அழிந்துபோம்போலிருக்கிறதே, என்ன செய்யலாமென்று யோஜனை பண்ணி ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்கள். பிற்பட்டு ஆஸ்யங்கள் கட்டப்பட்டன. பொம்மைகள் வைக்கப்பட்டன. விக்கிரகபூசை செய்தார்கள். என்னும் பலவும் வழவழவென்று வாய்கூசாமற் சொல்லியிருக்கிறார்.

இங்ஙனம் மூன்றுபக்கங்களை துஷ்டவாசகங்களால் நிரப்பிவிட்ட இவர் தாம் ஒருபரமவேதாந்தி யென்றும், பண்டிதசிரோன்மணி யென்றும், சில ஜனங்களால் இது காறும் மதிக்கப்பட்டிருந்தனர். இப்போது சிலகாலமாக தமது முந்தியவேதாந்த ஆராய்ச்சியின் பலனாகவைப்பெற்ற உயர்பதவியான கிறிஸ்துமார்க்கத்திற் பிரவேசித்து விட்டனரென்னுமோர் வதந்தியும் பரம்பிவருகிறது. ஆசலின் இன்றோரென்ன போலிவேதாந்திகளின் உபதேசத்திற்குச் செல்கொடுப்பாரனைவரும் கூடிய சீக்கிரத்தில் ஞானஸ்நானம்பெறவாமென்பது நிச்சயமாவதையு மிங்கேஞாபகப்படுத்தி விட்டேம்.

இனி—இவ்விருவர் கொள்கைகளையும் ஆராய்வாம். ஆசாரி தம்மவரைவணங்குதற்காக விக்கிரகாராதனம் ஏற்படுத்தப்பட்டதென்கிறார். முதலியாரோபௌத்தமதத்திற் பிரவேசிப்பாரைத்தடுத்தற்பொருட்டாகவும், ஆரியமதம் நிலைவெறற்பொருட்டாகவும், விக்கிரகாராதனம் மேற்படுத்தப்பட்டதென்

கிறார். இவ்விருவர்சொல்கிற காரணங்களும் அறிஞர் அங்கீ
ரிக்கக் கூடியனவல்ல. ஏன்? எனில்:—

ஆலயங்களிலே காணப்படுகிறச் சுவரூபங்களைப் போலக்
கொடிமரம் போலவும், பவிடீடம் போலவும், காளைமாடிபோ
லவும், அம்மிக்குளவிபோலவும், யானைமுகமுள்ள ரூபத்திலும்,
முக்கண்-சதுர்ப்புஜம்-எண்டோள்-முதலிய பலவிலட்சணவ
டிவத்திலும், கம்மிமர் அன்று மின்று மென்று முண்டாயிருந்
தன ரென்றுகேட்கப்பட்டாததனால் கம்மியருக்குப் பிரதிமாரூப
ங்களாக அமைக்கப்பட்டிருப்பதே ஆலயமென்ன வவராலுமு
டியுது. ஆதலின் ஆசாரி கூற்று அபத்தமேயாதலறிக.

அன்றியும், பௌத்த மதத்தில் கடவுளுண்மை கேட்கப்ப
டாததனாலும், பௌத்தமதத்தினர் விக்கிரகாராதனத்தை வெ
றுத்துளாரென்று கேட்கப்படுகிறதனாலும், முதலியார் கூற்றும்
மோசமேயாதல் காண்க.

இவ்வளவில் இவ்விருவர் கூற்றுக்களும் அபத்தவாக்குக
ளாதலின் வெற்றுகொடுபனவும், இவற்றை யோராதரவாக்
கொண்ட மூடமக்களாற் கலக்குறுத்துவதாகலின் துஷ்டவாச
கமெனவும், ஈண்டனுபாதகமாகக்கொண்டகற்றினும்,

இனி—விக்கிரகாராதனம் பௌத்தகாலத்திலென்கிலும்
ஏற்பட்டிருக்கலாமோ? என்னுமொரு கேள்வியுந்தலை யெடுக்

காதொழியுமாறு மற்றொருகதை மாத்திரஞ் சொல்லி முடிக்கிறேன்.

பெளத்தகாலம் — கலிபிறந்து 2780 ஆம் வருடமுதல் 3500 ஆம் வருடம் வரையுள்ள 720 வருடங்களையாகு மென்று பண்டித சிரேஷ்டரான ஒருபங்காளியின் அபிப்பிராயமாக வெளிவந்த “பிராசீன இந்தியா” என்னும் புஸ்தகத்திற் கணிக்கப்பட்டிருக்கிறபடி இற்றைக்கு 1500 வருடங்கட்கு முன்னருள்ளகாலமேயாயிருக்கவேண்டும். அந்தக் காலத்தில் விக்கிரகாராதனம் உண்டாகத்தலைப்பட்டதென்பது முதலியார்துணிபு. அப்படியிருக்கவும், ஒருமதம்மதிய பண்டிதரொழுதுகிறதாவது:—

இதரீசு—என்பவருடைய சீஷர்கள் ஐந்துபேர்களுண்டு. அவர்கள் வத்துன், சுவாகு, எஷுது, யகூக்கு நசுறு, என்னும் ஐவரேயாவர். இவ்வைவரும் பிருந்தபடிப்பாளிகளாகி மனிதருக்கு நேர்வழிகாட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களுடைய, குருவாகிய இதரீசு—என்பவர், வானலோகம் போனவுடன் அச்சீஷர் ஐவரும் வெளியிற் புறப்பட்டு ஊரூராய்ப்போய் இல்மை (அறிவை) ப்படிப்பித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இவர்கள் காலத்திற்குப் பின் இவர்களைப்போல ஐந்து சிலைகளை யுண்டாக்கி ஐந்து பெயருடைய பெயராலும் ஸ்தாபித்துத்தெரிசித்துக்கடவுளை வழிபட்டு இசுலாமார்க்கத்தின் பேரில் மஷித்தானா

ர்கள். பின்பு அவர்கள் பிள்ளைகளிடத்தில் சாத்தான் வந்து அந்தச்சிலைகளுக்குள்ளே புகுந்துகொண்டு அவர்களைத் தன் வழிப்படுத்திக்கொண்டான்.

அப்பால் நூகு (நோவா) என்பவர்காலத்திலுண்டாயஜலப்பிரளயத்தில் ஐந்து சிலைகளும் முழுகிப்போயின. அந்தமட்டில் ஒழிந்து போகவிடாமல் இசுமாயில் காலத்திற்குப்பின்னும் அவ்வைந்து சிலைகளையும் சாத்தான் வெளிப்படுத்திவிட்டான். அவைகளப்படிவே வணங்கப்பட்டுவருகின்றன. என்பதே யாம்.

இதைக் “கசசல் அன்பியா” என்னும் புஸ்தகத்திலும் நன்கு விஸ்தாரமாகக் காணலாம். அதுவும் அன்றி, அந்தநாளிலிருந்த விக்किரக வழிபாடுகள்:—

I வெளியே புறப்படச்செய்கிறது.

II மண்டபம் ஆசனமிட்டெழப்பண்ணி அவைகளுக்கு எதிரே குறுபான் செய்கிறது. (ஆடு, கோழிகள் அறுக்கிறது.)

III அக்குறுபான் வஸ்துக்களை (ஆடு, கோழிகளின் இறைச்சிகளை) நெருப்பிற் போட்டெரிக்கிறது.

IV அந்தநேரத்திலே சஜிதா (பஞ்சாங்க வணக்கம்) செய்கிறது.

V அப்பால் சாராயங்குடிக்கிறது.

VI கைமணியடிக்கிறதும், மேளதாளங்களிடுகிறதும்

VII வெறிகொண்டு போய் மிருகங்களைப்போல பெண்களுடன் மறைவின்றிக்கூடுகிறது.

இங்ஙனம் பல ஆபாசச்சேஷ்டைகளுடன் அந்நாட்டிலுண் ணாயிருந்தனவென்றும். ஆகியில் ஐந்து பிரதிமைகளாகமா த்திரமிருந்ததுபோய்க் காலாந்தரங்களில் [1700] பிரதிமைகள் உண்டாய் விட்டனவென்றும், அந்த ஏதுவால் அந்தநாட்டு ஜனசமூகங்கள் 1700 கூட்டக்காரராகப்பிரிந்து விட்டார்கள் என்றும், அங்ஙனம் ஜனங்கள் பிரிவுபட்டுப்போனது தூகு (நோவா) என்பவருக்குப்பொருத்த மில்லாததினால், ஜனங்களுக்கிடையில் வந்து, அவர்:—

“லாஇலா இல்லல்லாஹு, வயின்னிதூஹு

றகுலுல்லாஹி” என்றகலிமாவை (விண்ணப்பத்தை) யோதிவிக்கிரகங்களை வணங்கக்கூடாதென்று போதிக்க ஆரம்பித்தார் என்றும், அப்படி 600 வருடங்கட்கு அதிகமாகவே பாபுபட்டும் அவரது முயற்சி அணுவளவுப்பயன்படாமற் போனது மல்லாமல் அவர் சனூனென்னும்பயித்தியம் பிடித்தவராகவே மதிக்கப்பட்டார், தருமசீலன் என்னும் அரசனாலும், அவன்

குமாரனான தவலீன் என்னுமரசனாலும், அவன் குமாரனான
 னைதற தாசு என்னும் அரசனாலும், அவர்கடிந்து கொள்ளப்பட்டார்;
 இம்முன்று இராஜசலைமுறைகளிலும் அவர் பலராலடிக்
 கப்பட்டும். காலைப்பற்றி இழுத்தெறியப்பட்டும் துன்புற்றார்;
 மண்ணாலும், கல்லாலும், எறியப்பட்டார்; பரிகசிக்கப்பட்டார்;
 அவரைக்கண்ணுற்ற ஜனங்களில் சிலர் அவருபதேசத்திற்குச்
 செவிகொடாமல் காதுகளைப்பொத்திக்கொள்வார்கள். சிலர்
 அவருக்கெதிரிலும் ஊமாட்டார்கள்; இப்படி ஆண்களின் முன்
 புக்கும், பெண்களின் முன்புக்கும் அலக்கணுற்றுகின்ற அவ
 ருடைய 600 வயசு முடிந்த பின்பு ஜலப்பிரளயமுண்டாகியுல
 கமழ்ந்ததென்றும், விவரமாக அக் “கசகஸ்அன்பியா” என்
 னும் புஸ்தகத்திற் காணப்படுதலும் ப் பஷ்டமாம்.

இவ்வறபிக்கதைகளை நோக்க ‘விக்கிரகாராதன’ வுற்ப
 த்திகாரணம் முன்னிருவர் கூற்றுக்களினின்றும் வேறாயிற்று.
 இவற்றை யோதிக்குங்கால் ஏதோ மனம்போன போக்கில்
 கதைகளெழுதிவைத்துவிடுகிறதற்குள்ளதோர்த்தத்துவம் அக்
 கரலத்தவருக்குமிருந்திருக்கலாம் போலும். ஆதலின் அங்கீகரி
 த்தற் கொவ்வாத கதைக்காரணங்களைத்தள்ளிக்காலத்தை மா
 த்திரம் நோக்குமிடத்தில், இதுரீசு என்பவருடைய சிஷர்கா
 லத்திற்குப்பிற்காலத்தி லிருந்ததான் விக்கிரகாராதனந்தொ
 டங்கிறதென்பது “மகம்மதியர்” கொள்கை. அப்படியானால்,

அவ்வாரம்பகாலம்—நூகு [நோவா] என்பவருடைய பெற்றோராகிய “லாமக்கரசன், புகுசரசி”, களின்காலத்திற்குமுன் காலமேயாதலால் இற்றைக்கு சுமார் 6000 வருடங்கட்கு முந்தியகாலமென்ன வேண்டும். எப்படி? எனில்:—

ஆதி மனுஷன் மனுஷியாகிய ஆதமும், அவ்வாவும் (ஆராமும், ஏவாளும்) உலகத்திற்கேன்றி இற்றைக்கு 7000 வருஷங்களாயிருக்கலாமென்பது முகம்மதியரப்பிராயம். அவ்வாதித் தாய்தந்தைகளின் 1650 ஆம் வருஷத்திற்குள் நூகு (நோவா) என்பவர் ஜென்னகாலமென்றுஞ் சொல்லிக்கொள்கிறார்கள். அந்த நூகு (நோவா) என்பவருக்கு 600 வயசு முடிந்ததும்,

ஆதாபி பிறந்து 2250 வருஷம் முடிவான நாளாயிருக்குமென்று “கசசல் அன்பியா” வர்ப்படித்திற்று. அப்பாற்றான் சலப்பிரளயமுண்டாயிற்றும். ஆகவே 1650-ம் வருஷத்திற்கேன்றிய நூகு (நோவா) என்பவரின் பிதாவின் காலத்திற்கு முந்தியகாலமாதலால் இற்றைக்கு 6000 வருஷங்களுக்குமுன் காலமே விக்கிரகாராதன ஆரம்பகாலமென்பது “முகம்மதியர்” கொள்கை யென்றுமென்க

இதனாலே—முதலியார் பௌத்தகாலத்திற்குப் பிற்காலந்தான் விக்கிரகாராதன ஆரம்பகாலமென்றது மோசமாய்

முடிந்ததைக்கண்டாம். இனி,

அருளாக்மமும், ஆதிச்சின்னமும், என்றபுஸ்தகத்தில் 12-ம்பக்கத்தில் ஆதிச்சின்ன பிரிசோதனசபைக்கோர் பிரஜிதென்டாயிருந்த “ஸ்மித்துரை” 1876-ம்வா இறந்தபின் ராஜா என்னும் ஒருமுகம்மதிய துரையால் சூரியபகவானுடைய கேரயிலொன்று கண்டு பிடிக்கப்பட்டதாயும், அதில், அதற்குச்செலுத்தின காணிக்கைகளின் பேரடங்கின 50000 செங்கற்புத்தகங்களும், தண்டெடுத்துஇங்கிலண்டிலிருப்பதாயும், அது கொண்டி கு மு. 5000 வருஷங்களுக்குமுன்னருள்ள காலநிரணயம் வெளியாகின்றதென்றும், வலியுறுத்துதலால் இற்றைக்கு 7000 வருஷங்கட்கு முற்காலத்திலும் விக்கிரகாராதனம் உண்மையாதல் மலைமேல் விளக்காம்.

இது கொண்டு ஆசாரி, முதலியார், அறபிகள், மூவருஞ் சொல்லுகிற காரணங்களைப்போலவே அவர்கள் சொல்லுகிற கால நிரணயங்களும், அபத்தமாதல் நிரூபிக்கப்பட்டது. படவே, நம்மவர் சொல்லுகிறபடி ஜகோதயப்பிரதமைமுதல் விக்கிரகாராதனம் ஏற்பட்டுள்ளதென்பது மறுக்க முடியாதவுண்மையேயாயிற்று. அது (விக்கிரகாராதனம்) ஈசவரனுடைய வழிபாடாதலாலே, ஆதிமுதலிருந்திருக்கவே வேண்டும். அதுவும்,

“தோற்றுழியுயிர்களியாவு மறிவினிற் றோற்றுந்தத்தம்
ஆற்றுநல்லொழுக்கந்தன்னுலறிவுறுமதற்கு நாளும்

ஏற்றதோர்காலந்தன்னில்விருப்பொடுவெறுப்பாங்கெய்திப், போற்றுறுதருமம் நீக்கித்தீவினெபுகுதுமன்றே” என்ற படிநல்லொழுக்கமேயுடையராயிருந்த பிரதமகாலத்து ஜனசமூகங்களில் அவர்க்கு அறுக்கிரகிக்கும்பொருட்டு இறைவனுட்வெளிப்பட்டு அவருடன் நின்று வேத சிவாகமங்களை யறிவுறுத்து உஜ்ஜீவிப்பருளி ஏிற்கும் அந்நாளில் இறைவனது காட்சிவடிவத்தை நேத்திரேந்திரியத்தின் வழியும், அவரது திருவாய்மொழிகளை சுரோத்திரேந்திரியத்தின் வழியும், கிரகித்து அகக் கோயிலினமைத்துப் பூசித்துய்வாராயிருந்தனர். என்ன வேண்டும்.

அப்பால், விருப்பு வெறுப்புக்களினுட்பட்டி நல்லொழுக்கத்தினின்றும் வழிஇத் தீவினைவசத்திற்புக்குழல் வாராயொழிந்த காலத்து ஜனசமூகங்களில் இறைவனது காட்சி அருமருந்தாயிற்று. அந்நாளில், ஒலிவடிவரூபையிருந்து வந்த வேதத்தை வரிவடிவத்திலமைத்தும், நேரிற்கிடைக்கப்பெற்றகாட்சித் திருமேனியை பிரதிமாருபத்திலமைத்தும், ஆலயங்களையும், வேதபுத்தகங்களையும், பின்னவருஜ்ஜீவித்தற்பொருட்டாய் பெருங்கருணை மேலிட்டுள்ளமகான்மார்களால் ஏற்படுத்திவைக்கப்பட்டன. என்னவேண்டும்.

இவ்வாறு யூகிக்கலாமேயன்றி காலநிர்ணயஞ் சொல்லவல்லாரெவருமில்ர். இருந்தாலும், வேதங்கள் வரிவடிவெழுத்

தில் வருதற்கு முன்னரேயே உருவடிவெழுத்தில் ஆலய முண்டாயிருந்த தென்பதே வல்லாரது அபிப்பிராயமாம். ஆதலின், ஆலயம்: முன்னருண்டானது பற்றி விசேஷமுடைமையென்பதொன்று அன்றியும், நேத்திரேந்திரியத்திற்கு விஷயமாயிருத்தலாற் சிறப்புடைத்தென்பது மற்றொன்று. அதுவுமன்றி வேதங்களாற் புகழப்படுதலுடன், அறிஞர்னைவரும் இறைவனையறிந்து அடைதற்கேர் சிறந்த கருவியென்றுபற்றி நின்றுத் தலமன்மேம்பட்ட தென்பதுவேயென்று. இன்னமும்,

“வேண்டுவார் வேண்டிற்றெல்லாம் வேண்டியாங்களுள்
வோன்” ஆக இறைவன் அன்பர்பொருட்டு ஆண்டவிளக்கமுற்றிருத்தல்பற்றியுயர்வுடைய தென்பது பிறிதொன்று. இந்த ரிபாயங்களால் ஆலயவழிபாட்டை நோக்க, சுருதிவிசாரம்சாமான்யமென்பதை உண்மையான வேதாந்திகளனைவருஞ்சம்மதிப்பர் என்றுமென்க. அந்தவுண்மைக்கு,

மாக் ஸ்ரீமலர் கடைசியாய் வெளியிட்டதமது.

Six systems of Indian Philosophy (இந்தியர் ஆறுதத்துவச்சாஸ்திரங்கள் என்னும் புஸ்தகத்தில், திவ்வியதாஸ்தத்தர் என்பவர் எழுதிய:

“ஒன்றையறிவதற்குச் சொற்களும், பொருள்களும் அடையாளங்களாக இடப்படுகின்றன; சொல்லடையாளங்கள் செ

வியுணர் விற்குக்கருவியாகின்றன; பொருள்கள் கண்ணறிவுக் குக்கருவியாகின்றன; இவையே இவையிரண்டிற்கும் வேற்றுமை. சொல்லடையாளங்களாகிய பாஷையை உபயோகிப்பதற்கு எந்தச்சமயவாதியும் ஆசங்கிக்க இடந்தராதபோது, இறைவினை வழிபடுதற்குக்கருவியாகிய பொருளடையாளங்களை ஆசங்கித்தல் என்னே?" என்னும் விஷயத்தை எடுத்துக்காட்டித் தமது துணிபு நிலையிட்டிருப்பதே போதிய சான்றாதலமாக. இந்தமட்டிற் சங்கித்தெழுப்பும் வினாக்களுக்கெல்லாஞ் சூமாதானம் முடிவாயிற்று.

இவ்வினாக்களெல்லாம் நம்மினத்தார்களுள்ளேயே நாளுந் நிகழ் வனவாக்கண்டாம். நம்மினத்தார்களுள்ளால், ஸ்மார்த்த, மாத்துவ, வைணவர், ஆகிய முத்திறத்தருமேயாவார். இம்மூவர்களிலும், நம்மிலுமுண்டாயிருக்கிற சிலதான்தோன்றிகள் பாற்கற்றுக்கொண்டதான் இஃதர சிநேகிதருமிக்கேள்விகளே நம்பால் விடுக்கின்றனர். இங்கே பறையர் முதல் மறையோர் வரையிலுமுள்ள வெக்குலத்தவராயினுஞ்சரி:

I சிவநேசச் செல்வரெனப்படும் சைவரீனவரும் • எனப் போலிகட்குச் சகோதரரேயாவார். ஆகவே,

II சைவரோடுகொள்வினை, கொடுப்பினைகளை வைத்துக் கொண்டிருக்கிற ஸ்மார்த்த, மாத்துவ, வைணவர்கள், சிவப்

பெருஞ்செல்வத்திற்கு மாத்திரம் பாகஸ்தர்களல்லாதேபோல
 னாலும், மற்றுஞ் சம்பந்தத்தா லுறவினராயே யிருக்கின்றனர்.
 இவர் போலன்றி,

III சிவப்பெருஞ் செல்வபாகத்திற்கும், சிவநேசச்செல்வ
 ருடன் சம்பந்தஞ் செய்துகோடற்கும், அருகரல்லாததால்
 இதரரெனப்படும் கிறிஸ்தவர்களும், முகம்மதியர்களும், நம்
 மை வெறுக்காதவர்களாயும், உலகவிஷயத்தில் நம்மிலுஞ் சிற
 ந்த அறிவாளிகளாயுமிருப்பதால் நமக்கு இன்றியமையாச்சி
 நேகிதர்களாயே யிருக்கிறார்கள். என்பதும் ஸ்பஷ்டமேயா
 தலதிக.

இவ்வுண்மையால் உலகத்திலே காணப்படும் ஜனசமூக
 ங்கள் அறிவாளிகட்குச் சகோதரராயும், உறவினராயும், ஸ்நே
 கிதன்மாராயுமேயிருப்பதாக நாம் காண்கின்றோம். அத்த
 கைய நமக்கு ஁ந்த மதத்தினரும் விரோதிகளாகிறதில்லை
 அப்படித்தானே ஒவ்வொரு மதத்தினருமிருந்து கொள்வாராகி
 ல் உலகத்தில்மதச்சண்டையென்பது தலையெடுக்கவேமாட்டா
 டு. மேலுமிதமதங்களைத் தூஷிப்பதுகொண்டு எந்த மதத்
 தையாவது மேம்படுத்தி விடுதற்கேவராலுமாகாது. ஆதலின்,
 இதர எந்தமதத்தின் பேரிலுஞ் சாடிவிடாதபடி எடுத்துக்கொ
 ண்ட விஷய (விக்கிரகாராதன) த்தின் பேரில் மாத்திரம் நா
 ன் போகின்றேன். அந்த என்னுடைய பிரசங்கமானது நான்

எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தை மாத்திரம் ஸ்தாபிக்கிறதாயிருக்குமேதவிர மதகண்டனத்தி லொருசிறிதுந்திரும்பிப் பாராதென்பதும் நிச்சயமேயாம். ஆனாலும், விக்கிரகாராதனம் கூடாதகாரியமா மென்று சொல்லத்தலைநீட்டுகிற எத்தனையோருடைய வியாசமும் என்போலிகள் முன்பில் ஜீவித்திருக்கமாட்டாதென்பதையுமின்கே ஞாபகப்படுத்திக்கொள்கிறேன்.

இன்றையத் தினத்தில், விக்கிரகாராதனம் (ஆலயவழி பாடு) இறைவனையறிந்தடைதற் கோர் கருவியாடுவன்பதைப் பேசுவான்றுணிந்ததே எனதாரம்பமாம். இருந்தாலும், இடையிலே நம்மிலும், நம்மினத்தாரிலும்.

“ஆசானதுக்கிரகமானாலுநாலும்

பேசாமற்காட்டும்பெருமானே—” என்ற சுருதிவழி உண்மையையுள்ளவரே யுணர்ந்து கோடற்கருகராக்கும் ஒரு நல்லாசிரியனை யடையப் பெறுத தானன்றோன்றிப் பண்டிதன் மார் அது விஷயமாக் கேட்கிற சில கேள்விதட்கெல்லாம் ஒரு விதத்திற் சமாதானங்கள் சொல்லித் தீர்க்கவேண்டியது மேற்ப்பட்டது. இனி, அவர் பாற் கற்றுக்குட்டிகளாகியும், யாண்டுமீசுவரக்காட்சி பெற்றதாகச் சொல்லுதல் கேட்கப்படாத அபரஞான மூர்த்திகளாமெழுந்த அநாரிய ருபதேசத்தைத் தழீஇயொழுதுவோ ராகியுமுள்ள இதரின் அபத்தபோதனாகத்தியின் மயங்கி யுழல்வார்பெருட்டும்,

“ஆயாய்ப் பலகூலையாய்ந்திடுந்தூயவருந்தவர்பாற்
போயாயினு முண்மையைத் தெரிந்தாயிலே” என்றபடி எவ்
விதத்தாயினு முண்மையையுள்ளவாறுணர்ந்துகோடற் கியை
யாதே நின்று ஐதிகன் மாணா மூடரென்றொதுக்கியும், வைதிக
ன்மாரை அவிக்கிரகாராதனரென்று புதுக்கியும், அறியாமை
யினாலே வாயில் வந்தபடி பேசித்திரிவார் பொருட்டும், யாதும்
பேசுதல் அநாவசியகமேயாம். ஆதலின், விஷயத்தின் துணி
பையாலோ கிப்பாம்.

வாஸ்தவத்திலிறைவன் கடவுளெனப் படுதலால் அவர்
(கடவுள்) கடந்துநிற்கும் பொருளே யாயினாரென்பது நாமெ
ல்லாருக்குந் தெரிந்தவிஷயம். ஆதலின், கடந்துநிற்கும்பொரு
ளாகிற அவர் நம்மாலுணரப்படுபொருளாவரேல், அங்ஙனம்அ
றியப்படும் பிரபஞ்சம்போல அழிபொருளுளாத் த அசத்தேயா
ய்ப்போவர். அங்ஙனமன்றி எவ்வாற்றாறு மறியப்படாத
வியல்பினராயிருப்பரேல், அப்படிப்பட்டவர் யாண்டு மறியப்
படாத முயற்கோடு, ஆமை மூலிர்க்கம்பலம் போலச் சூனியப்
பொருளையாய்க் கழிவர். ஆனபடியால் இவ்விருவித தோஷத்
திற்கும் அவரை ஆளாக்கிவிடாத படியே, (கேகே-2-2ல்)”க
டவுள்-அறியப்பட்டவருமல்லர்: அறியப்படாதவருமல்லர், என்
னுமோர் சுருகிபோதமுங் கேட்கப்படுகிறது. படலானே, நமக்
கெதிர்ப்பட்டிள்ள அழிபொருள்களைப்போன்று காணப்படா

திருவிளையாடல்.

‘வான் தீதின் மண்ணிற் பெண்ணின் மைந்தரிற் பெருளிலா
சை, தானற்றுத் தனையும் நீ துத்தத்துவமுணர்ந்தயோகர்
ஞானக்கண்கொண்டேயன்றி நாடருஞ் சோதி மண்ணோர்,
ஊனக்கண்கொண்டுங்காண வுடன்விளையாடல் செய்தான்’

என்பன வாதிய போதங்களின் வழியே திருமேனியுடை
யராயுமெழுந்தருளுகின்றார். அப்படியெழுந்தருள்கிற வெளிப்
பாடிதானே யவரது பெருங்கருணையின் கனிவை வெளிப்படுத்த
துவதாயிருக்கிறது. அந்தவுண்மையை ‘கந்தபுராணம்,

“தண்ணேரேரிலாப் பரம்பொருடனியுருக்கொண்ட
தெண்ணைகாரணமென்றியேலைந்தொழிலியற்றி
முன்னையாருயிர்ப்பாசங்கண் முழுவது மறந்திப்
பின்னை வீடுபே நருளுவானினைந்தபேரருளே” என்பவாதிய
சுருதிகொண்டுணர்ந்துகொள்க. அத்தகையபேரருட்காட்சிவ
டிவங்களாகியசிவமூர்த்தங்களை வழிபடுவோமானால் இந்நிலவு
லகத்திலேயுள்ளவளவும், பெருமகிழ்ச்சியுடன், வாழ்வதுவோ
மென்பதாக,

“மூவருமுப்பத்து மூவரும்மற்றொழிந்த
தேவருங்காணுச்சிவபெருமான் = மாவேறி

வையகத்தேவந்திழிந்தவார்கழல்கள் வந்திக்க

மெய்யகத்து ளின்ப மிகும்” என்றதாசிய சுருதிகள் கோ
ஷிக்கின்றன. அல்லாமலும், தணிகைப்புராணம்.

“ஆதலாலானில் நாமம்வ்வாறு மருளியபொருள்களுந்த
முவிச், சோதிநிட்களமாய் நின்றிடினியிரின் றுரிசுருதெனக்க
ருணையினால், மாதர்சேர்சுகள வடிவுகொண்டிருந்த வரதனை
வழிபடப்பெற்றோர், கோதுறுவினைகள் முழுவதந்தமித்துக்
குறுகுவர் சிவபுரத்தவன்பால்” என்றவலியுறுக்கு மோருண்
மையால், முடிவில் பரமேசுவரசாமீபமும் பெற்றுவாழ்வோ
மென்பதும், நிச்சயமேயாம். அந்தவுண்மைபற்றித்தானே

ரோமதாபிநியுபநிஷத்து.

“ஞானவடிவமாயும், இரண்டற்றதாயும், நிஷ்களமாயும்,
சரீரமற்றதாயும், இருக்கின்றபிரமத்துக்கு உபாசகர்களுபாசனை
யின்பொருட்டு வடிவகற்பனை (உண்மையாகின்றது.)” என்ற
தோர் சுருதியுமுண்டாயிருக்கிறது. அவ்வருட்டிருமேனிகளா
கியகேற்பித (அலங்கார)த்திருமேனிகளே காட்சிவடிவங்களெ
னப்படுகின்றன. அவற்றையே, உபாசிக்கும்மெய்யன்பினர்க்
குச் சிவபேரதரிவிர்த்தியும், சிவபேரதப்பிராப்தியும், நல்கு
வாண்மூன்னிலைப்பட்டு நின்ற இறைவனது சுகளவடிவ (விய
த்தலிங்க) ங்களென்னலாம். அவையதாம்,

I அத்தீதம் [நிராதாரம்].

[கேனோ: கண்டம் 1, வாக்கியம் 3, 4 ல்]

“அதை (கடவுளை) கண்ணாவது, வாக்காவது மனதாவது எட்டுகிறதில்லை. அதைநாம் அறியோம். அதைத்தெரிவிக்கும் வழியும் நமக்குத்தெரியாது. அது தெரிந்ததற்கு (உலகத்திற்கு) வேறாயும், தெரியாததற்கு (உயிர்வர்க்கத்திற்கு) ப்புறம்பாயுமிருக்கிறதென்று முன்னோருரைக்கக் கேட்டோம்.”

கடோர 6-வது வல்லி, 12-வது வாக்கியம்

“பிரமம் (கடவுள்) வரக்கினாலும், மனதினாலும், கண்ணினாலும், அடைய (அறிய) க்கூடியதன்று. கடவுள் உளரென்று சொல்லுகிறவரைக்காட்டிலும், வேறானவர் அவரை எப்படியடைவார்கள்.” என்பனவாதிய சுருதிகளெல்லாம், ஆத்தும் ப்பிரத்தியயத்தி [செற்றறிவும், சிறுதொழிலும், சிறுகியறிந்ததனையும் மறந்து மறந்தறிதலும் மயங்கியறிதலுமேயியற்கையாக்கொண்ட நமதுண்மையைக்கொண்டு, முற்றறிவும், சர்வகர்த்திருத்துவமும். இயற்கையாக்கொண்ட ஒரு பரம்பொருளு முண்மையாகவேண்டுமென்னு மோர்யுத்தி விசாரம் நம்மிடத்துண்டாதலி) னுலன்றியறியப்படாத அத்தீதத்தையே பேசுகின்றன.

II அருபம் — (திவ்விய அதிருக்ஷாமசாதாரம்)

[சுவே-3வது அத்தியாயம், 3-வது வாக்கியம்]

“எங்குமவரது கைகால்கள்; எங்குமவரது கண்தலை முகம்; எங்குமவரது செவி; அவருலகெல்லாம் பரவியிருக்கிறார்.”

[ஸ்ரீ 1—19] “அவர் (பிரம்ம்) கையின்றிக்கிரகிக்கிறார். காலின்றி நடக்கிறார். கண்ணின்றிக்காண்கிறார். காதின்றிக் கேட்கிறார். அறியத்தக்கனவெல்லாம் அவர் அறிவார். அவரையோ அறிந்தவரில்லை. அவருக்கு வேறுலகுகூணமொன்று ஞ்சொல்லக்கூடாமையால் அவரை ஆதிமஹாபுருஷனென்கிறார்கள்.”

[பிரஹ்] “அவர் பார்க்கப்படாதவர், பார்ப்பவர்; அவர் கேட்கப்படாதவர், கேட்பவர்; அவர் கருதப்படாதவர், கருதுகிறவர்; அவர் அறியப்படாதவர், யாவற்றையும் அறிபவர்.” என்பனவாதிய சுருதிகளெல்லாம், கிரியைக் காட்சிமாத் திரத்தில் வஸ்துவஞ்ஞமையாக அநுமானித்தறிந்துகொள்ளும், மறைவுக்காட்சிவடிவமாகிற அருபவிலக்கணத்தையே பிரஸ்தாபிக்கின்றன.

c. III உருபநுபம் — [திவ்வியகுக்ஷமசாதாரம்]

(சுவேதா 1-14ல்) “ஒருவன் தந்தேகத்தை யரணியாகிக் கொண்டு, பிரணவத்தை மத்தாக்கிக்கொண்டு, கடைதலங்கிய உதியாநாப்பியாசத்தினால் நன்றாய் மறைந்திருக்குந் தேவ

னேப்பார்ப்பான்.”

(செ 1-15ல்) “எள்ளில் ஏண்ணெய்போலும், தயிரில் வெண்ணெய்போலும், பூமிக்குள் தண்ணீர்போலும், கடலையில் அக்கினிபோலும், ஆத்துமாவில் பரமத்துமாவைச் சீத்தியத்தினாலும் தபசினாலும் தேடுவோனுக்கு அவனுக்குள்ளேயே அது, விளங்கும்.”

(முண்டகோ-2-வது முண்டகம் கண்டம் 2, வாக்கியம் 6-ல்)

“ஒங்காரப்பிரதி பாத்தியமான பிரமத்தைத் தியானியுங்கள்; அஞ்ஞான இருளினின்றும் நீங்குவதில் உங்களுக்கு நிர்விக்கினமுண்டாவதாக, ஞானிகள் ஒங்காரசாதனைத் தைக்கொண்டே அந்தசாந்தரும், மூப்பற்றவரும், சாவற்றவரும், பயம் நீங்கியவரும், நிரதிசயருமானவரையடைகின்றனர்.”

[தைத்திரியம்-சிக்ஷாவல்லி] ஓம் என்கிற எழுத்தினால் விளங்குகிறதெதுவோ அதுவே பிரமம். சகலதேவதைகளும் அதைப்பூசிக்கின்றனர். பிரபஞ்சத்தினிடையேயிருக்கும், பூஜிக்கப்படத்தக்கவிசுவநாதரை எல்லாத் தேவதைகளும் நியதமாகவுபாசிக்கின்றனர்.”

என்பன வாரதிய சுருதிகளெல்லாம், தபசி (கிரியையி) னாலே புறவழிபாட்டுடன் அகத்தேயுஞ் செய்யத்தக்க அன்பின் வழிபாட்டிற்கிரங்கியதுக்கிரகிக்கவேண்டி இருதயகமலத்திலே

சோதிசொருபமாகவெளிப்பட்டுவிளங்குகிற உருபாரூபத்திரு
மேனியை(உண்ணிலக்காட்சி வடிவத்தை) யேபேசுகின்றன.

IV உருபம் — [திவ்வியஸ்துலசாதாரம்]

[தைத்-நாராயணவல்லி, 4, 6, 10-ல்] “கிருஷ்ணபிங்க
ளம், ஊர்த்துவரேதம், விருபாக்ஷம், விஸ்வரூபம், [ஹே 4, 6,
12-ல்] [ஆகிய] எல்லாவடிவனுக்கும் வந்தனம், வந்தனம்.”

இதில்—கிருஷ்ணத் = நீலகண்டத்தையும் பிங்களம் =
பொற் சடையையும், ஊர்த்துவரேதம் = அதோரேதசடையு,
சிவரன்மையையும், விருபாக்ஷம் = மூக்கண், அல்லது—உபநய
னத்தையும், விஸ்வரூபம் = அஷ்டமூர்த்தங்களையும், சூசிப்பி
த்து நிற்பதாகக் காண்பார் பெரியோர்.

[ஹே 4, 6, 18-ல்] “வணக்கம் பொற்றோளனுக்கு, அம்பி
காபதிக்கு, உமாபதிக்கு”

[ஹே 4, 6, 22-ல்] “வணக்கம் பொற்றோளனுக்கு, பொ
ன்னிறத்தனுக்கு, பொன்வடிவனுக்கு, பொன்னின் தலைவ
னுக்கு, அம்பிசுதலைவனுக்கு, உமைதலைவனுக்கு, பசுபதிக்கு,
நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்.”

[கைவல்யோ] “உமைதுணைவன், பரமேசுவரன், துறை
வன், முக்கண்ணன், நீலகண்டன், மிக்கமைதியன்”

(சுவே 6, 16-ல்) “காலகாலன், நற்குணமுடையவன், எல்லாவித்தைகளாலும் ஆறியப்பட்டவன்.”

[முண்டகோ 3, 1, 3-ல்] “எப்போழுது போன்னிறத் தனுங் கர்த்தாவுமாகிய ஈசனை ஜீவன்பார்க்கின்றனனோ!”

(யஜுருத்திரம்) “உமையொடி கூடியவனுக்கு வணக்கம்” “சதாசிவனுக்கு” “முப்புரத்தையழித்தவனுக்கு” வணக்கம், நீலகண்டனுக்கு, கறைகண்டனுக்கு.”

[ரிச்சம்ஹிதை 2, 7, 17-ல்] “நிஷ்யானவறுப்புக்களால் பலவடிவன், உக்கிரன்.” [ஷே] “நிஷிகளுக்குப் பிதாவாகியசரபமூர்த்திக்கு.”

என்பனவாதிய சுருதிகளெல்லாம் உலகத்தார்புறத்தேயு ந்தெரிசித்து வழிபடத்தக்க உருபத்திருமேனி (முன்னிலைக் காட்சிவடிவம்) களையேதுதிக்கின்றன. இங்ஙனங்கேட்கப் படுஞ்சுருதிமுடிக்கங்களாற் கடவுளுக்குண்மையேயாகிற நான்குதிருமேனிகளு முண்மையினவேயாம்,

இந்நான்கனுள், அதீதம் முணரப்பட்டதன்று. ஆதலின் இறைவன்றன்னியல்பாகிய, வாஸ்தவதேகமெனப்படும் அவ்வதீதத்தை யாண்டும் பேசவல்லாரிலர். ஆனபடியால்,

தீருமந்திரம்.

“பெருவாய் முதலெண்ணும் பேதமேபேதித்
தருவாயுருவாயருவருவாகித்

குருவாய்வருஞ்சத்திகோனுயிர்ப்பன்மை
யுருவாயுடனிருந்தொன்றாயன்றாமே.”

சிவஞ்ஞான சித்தியார்.

“உருமேனிதரித்துக்கொண்டதென்றலுமுருவிற்றந்த
அருமேனியதுவுங்கண்டோமருவுருவானபோது
திருமேனியுபயம்பெற்றோம் செப்பியமூன்றும் நந்தம்
கருமேனி கழிக்கவந்த கருணையின் வடிவுகாணே.”

“அருவமோரூபாரூபமானதோவன்றிறின்ற
வுருவமோவுரைக்குவகர்த்தாவடிவெனக் குணர்த்திங் கெ
லருவமுமுருபாரூபமானது மன்றி நின்ற [ன்னி
வுருவமுமூன்றுஞ்சொன்ன ஒருவனுக்குள்ளதாமே.”

என்பனவாதிய சுருதிபோதங்களெல்லாம், அருபம், உரு
பாரூபம், உருபமென்னும் மூன்று திருமேனிகளுண்மையையு
யும், அவைதோற்றுவானின்ற வியற்கையையும், கருணையின்
கனிவே அவற்றைத்தருங்குதற்கே ராதாவாயிருத்தலையும்,
அம்மூன்று மிறைவெனருவனுடைய திருமேனிகளையாமெ
ன்னும் நிச்சயத்தையும், நன்குவலியுறுத்துநின்றல்காண்க.
இம்மூன்று திருமேனிகளினியல்புகளை முன் 7-வது வினாவுக்
குவிடையில் [58, 59 ஆம் பக்கங்களில்] எடுத்துக்காட்டியுமி

ருக்கிறேன், உண்மையிங்ஙனமாகவும், நமதுறவினருளொரு
சாராராகிய “ஸ்மர்த்த” மதத்தினரிடம், தார்க்கீக^{க்}வல்லுனரா
கிய சிலர், தங்கள் வேதாந்த பக்ஷத்தில் அகவழிபாடொன்ற
னைமாத்திரம் விதந்தெடுத்தோதும் சுருதிகளை முக்கியப்பிரமா
ணமாக்கொண்டு உருபாரூப (வியத்தாவ்வியத்தலிங்க) த்தை
யே அங்கீகரிக்கின்றனர். அவரதங்கீகாரம் எமக்கு வீரோத
மன்று. ஆனால், அதீதம், அருபம், உருபாரூபம், உருபம்,
எனவழங்கும் ஆன்றோர் வழக்கைமுற்றமில்லாதேயாக்கமுய
லுகின்றனர். அத்தகைய அவரதுபயனில் முயற்சிகள் என்
பேரலிகட்கொத்துக்கொள்கிறதில்லை. ஆதலின், அவரதாராய்
ச்சியைச்சந்தரே விசாரித்தொழிப்பாம்.

(a) உருவம், அருவமென்னுமிரண்டும் ஒன்றுக்கு ஒன்
று எதிர்மறைக்குணங்கள். அவை, ஒளியுமிருளும் போலவாம்.
இவ்விரண்டிற்குமெதிர்மறையே அதீதமாம். உருவாரூவமென்
று சொன்னாலோ அவ்விரண்டும் நேர்மாறான குணங்களாகலி
ன் ஒருபொருளின்கணிரா. இங்ஙனமாகவே ஒரு பொருளின்
கணிவ்வித எதிர்மறைக் குணங்களைவ்வாறிருக்கும்? மேலும்
அருவமுடையபொருளொன்று உருவமுடையதாகிறதானால்
அருவங்கெட்டு உருவமாகின்றதா? அருவங்கெடாது உருவமா
கின்றதா? கெட்டு ஆகின்றதெனின் கேட்கிற அப்போதே அருவ
மில்லாமற் போகின்றது. அதோடு பின்னும் அருவமாதலுமி
ல்லாமற்போகின்றது. கெடாது ஆகின்றதெனின்: அருவம் அ

ருவமாகவேயிருந்தால் உருவமாவதெவ்வனம்? அதுபோல் வே, உருவம் அருவமாம்போது உருவங்கெடாது அருவமாகிற தெனின் உருவம் உருவப்படி யிருந்தால் அருவமாதெவ்வனம்? என்னுமாக்ஷேபங்களுண்டாய்விடும். அப்படித்தானே, அதீதகுணம்: அருவம், அருவாருவம், உருவம், என்னும் தீதகுணங்களாகிறதென்னும்வீதையத்திலும் ஆக்ஷேபங்கள் நிகளும். நிகழவே, பால் கெட்டுத்தயிரானபோது பாலில்லாதேயானதும், பால்தயிரானபின்பு யாண்டுகுது பாலாக மாறுதலில்லாதிருப்பதும், கண்கடாதல்போல பிரமத்திற்கு நான்கு திருமேனிகள் கற்பிப்பதுண்மையாதலில்லை. என்பதே அவர் (ஸ்மார்த்தவேதாந்தி) களின் முதலாராய்ச்சியாம்.

(b) இனி வேறோரு மார்க்கத்தாற் பரியாலோசிப்பான் றொடங்கி, அருவத்தினின்று உருவம் வந்துபோய்க்கொண்டிருக்கிறதெனின் அருவம் சொரூபகுணமா? கற்பிதகுணமா? சொரூபகுணமெனின், எது சொரூபகுணமோ, அதுகுணியை விட்டு நீங்காது. நீங்காதாகவே அதற்கெதிர்மறையான மற் றொரு குணம் வந்ததேர நியாயவிலை. அது, தீபத்தின் சொரூபகுணமான ஒளி. குணியைவிட்டு நீங்காததுபோல வும் அதற்கு எதிர்மறையான இருள்வந்து அதிற்சேராதது போலவுமாம். ஆகவே, சொரூபகுணம் குணியைவிட்டு நீங்கு மாயின் குணியேயில்லாமற்போம். அது, ஒளிபோனபிறகு தீபமில்லாமற்போவது போலென்க, மேலும் ஒளி தீபத்தை

விட்டுப்போயபிறகும் தீபமென்னு மொருபொருளிருந்து, அதில் இருள்வந்து சேர்ந்து அவ்வருளையே சீணமாகத் தீபம் பெற்றிருக்குமாயின் பிரமமானது அருவத்தைவிட்டு உருவத்தைப்பெற்றுப்பிறகு பிரமமும் அழிவில்லாதிருக்கும். இனி அருபம் சொரூபகுணமின்று. கற்பிதகுணமெனின் அருபமே கற்பிதகுணமாகிறபோது பிறகுவந்துசேரும் உருவமுங் கற்பிதகுணமேயாமென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். உருவம், அருவமாகிய இரண்டுங் கற்பிதமென்றுசொல்லின், அதற்குவேராக ஒருகுணம் யதார்த்தமாயிருக்கிறதென்னவேண்டுவரும். அப்போது அது சொரூபகுணமா? கற்பிதகுணமா? என்னும் வினாத்தோன்றும். இவ்வாறு சொல்லக் சொல்ல அருவத்தாதோடமெய்தும். என்றாராய்ந்திருக்கின்றனர். இஃதெவர்கள் இரண்டாவது ஆராய்ச்சியாம்.

இவ்விரண்டனையும் நாம்சீர்தூக்குங்கால், ஒருமாதிரியாக இவர்களை நாவலரென்னலாம். ஆயினும் இவரது அதிகப்பிரசங்கத்தால் இவருக்காவது, இவருரைக்குச் செல்கொடுப்போருக்காவது நன்மையுண்டாமென்னுமாத் திர மெனக்குத் துணிபுண்டாகிறதில்லை. ஏன்? எனில்:—

இங்கே, “Force” எனப்படுமின்சாரமானது இயல்பிலெல்லாப்பொருள்களிலும், எல்லா விடங்களிலும்; எல்லாச்சூழ்மங்களிலும், வியாபித்திருக்கிறது. அதனுண்மை யியல்பை

யெவராலுமறிந்துகொள்ளமுடியாது. அப்படியானாலும் அது, இல்பொருளல்ல. அந்த நிலைமையில் அதை யதீதமென்னலாம்.

அதினின்றும், கவர்வலி (positive) கழிவலி [Negative] களின் காட்சிஉண்மைகொண்டோர் அருபப்பொருளுண்மையாகத்தோன்று மேரர்குறிப்புணர்ச்சியால் வஸ்து: கட்டிலப்படாதபடி வலிகள் மாத்திரங்கரணப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற அவசரத்தில், அதை அருபமென்னலாம்.

அதுதானே பிளாற்றினம் முதலியவைகளோடு சம்பந்தப்படும்பொழுது ஒளியாவத்தோன்றுகின்றது. இரும்புமுதலியவற்றிற் சாரும்பொழுது அந்த ஒளிவடிவந்தோன்றவில்லை. ஆதலின் விளங்கத்தக்கபொருளின் சார்புபற்றி விளக்கமுறுதலும், ஒளிமயமாயேயிருத்தலும், காணப்படுதலின் அதனை ரூபாரூபமென்னலாம்.

அங்ஙனம் வலிகளின் சம்பந்தத்தால் ஒரோர் காலங்களில் அது (மின்சாரம்) தீப்பெருகி வடிவாகவுங் காணப்படுதலுண்டி. அதனை உருபமென்னலாம்.

இந்நான்கு பிரகாரத்திலும் காணப்படுவனவெல்லாம் மின்சாரமென்றேயாம். இவ்வுண்மையைச்சோதித்தறிவாண்க்கிரகமுண்டெனின், அது (மின்சாரம்) உடமாதலின் அதனைத்

தொழிற்படுத்துக்காட்டுவானொருநகர்தச்சாமாத்திரமே வேண்ட
ப்படும், படலான் அத்தொழிலிற்பயின்றொருவனை வேண்
டிக் கொள்வாரணவரும் எளிதிலுணர்ந்துகொள்ளுதல் திண்
ணம். இவ்விஷயத்தில் அவர் (ஸ்மார்த்தர்) களுடைய ஆரா
ய்ச்சி (பால் தயிராதல் போன்று அதீதம்: அருபமாதிய குணங்
களையடைந்தால் அதீதங்கெட்டுப்போகவேண்டிமென்னும் நிச்
சயம்) செல்லாதேயொழிதல் என்பஷ்டமாதலால் அஃதிழுக்கிற்
ருதலின் என்க. இன்னமும்,

அக்கினி: தனாகியல்பில் (அதுற்புதநிலைமையில்) அரு
பமும், வியாபகமுமான ஒருவஸ்துவாயிருந்தலுண்டேயேயாம்.
அது, உற்புதநிலைமையில் வெளிப்பட்டித்தனதிருப்பைப்பிறரு
க்குக்காட்டி அழகிய கிரியைகளைச்செய்கிறதனால், அதற்கொரு
தோஷமுமுண்டாகிறதில்லையென்பதமுலகநிந்தவுண்மையே.
அப்படியிருக்கவும், இவர்பிடிவாதத்தால் ஏனோ, அருவங்கெ
ட்டுத்தான் ஒருவமாகவேண்டிமென்னும், அருவத்தினின்றமு
ருவந்தோன்றமாட்டாதென்றுஞ்சூசிப்பான் முயலுகின்றனர்,
அது,

“உலகினிற் பதார்த்சமெல்லாமுருவமோடருவமாகி
நிலவிடுமொன்றொன்றாகா நின்றவங்கிலையேபோல
அலகிலா அறிவன்றனு மருவமேயென்னிலாய்ந்து,
குலவியபதார்த்தத்தொன்றாய்க் கூடுவன்குறித்திடாயே”

என்றபடி நமது சமயத்திலுள்ள போதந்தானே ஆன
லென்னை?

தாயுமானார்.

“காட்டத்திலங்கி கடையவந்தாலென்னவுன்னும்
நாட்டத்தினூடுவந்த நட்பேபரபரமே.” என்றும்,

தேவாரம்.

“விறகிற்றீயினன் பாலிற்படுநெய்போன்
மறைய நின்னுளன் மாமணிச்சோதியான்
உறவுகோனட்டி டுணர்வுகயிற்றினான்
முறுகவாங்கிக் கடையமுன்னிற்குமே”

என்றுஞ் சுருதி போதங்களுண்மையால், பரிபு
ரணரும், அருபியானவருமாகிய எல்லாம்வல்லஇறைவர்:
வேதசிவாகமங்களைத் தந்தருளுதற்பொருட்டும், தம்
மையடைந்தாரை யறிவெழுப்பியுய்விக்கவேண்டியும், ஒரு
கிருமேனிகொண்டிருளுகின்றோரென்பதைச் சம்மதிக்கும் அறி
ஞரே நம்மவராயினார். அந்தநம்மவர்பொருட்டே (பிரஹதா 4,
3,1-ல்), “பிரமத்திற்கு உருவம், அருவம், என்றிரண்டேவடிவங்
கள்” என்றபோதமுமுண்டாயிருக்கிறது” இவ்வுபநிஷத்து(வே
தாந்த)வாக்கியார்த்தமாகிற உருவத்திருமேனியையும் அங்கீகரி

த்துநிற்கும் நம்மவர்தாமே உத்தமமரணவேதாந்திகளெனவும்
படுவர். படவே ஜீவபோதமுனைப்பைக்கொண்டாராய ஆராய்
ச்சிவல்லபண்டிதசிகாமணிகளுட் சிலர்கூற்றுக்கள் பிரம்மவித்
துக்களாற் போதிக்கப்பட்ட சுருதி போதவல்லுனர் முன்பில்
அஸ்திரமாதலறிக. இவ்வுண்மையுடன், அகவழிபாட்டை மர
த்திரமே யங்கீகரிக்கிற ஒருசாராராகிய இவ்வேதாந்திகள்
“உருபாருபம்” ஒன்றினையே ஒப்புக்கொண்டவராகின்றாரெ
ன்பது மிக்கேளுபகப்படுத்திக்கொள்கிறேன்.

இனி நமதினத்தி லொருசாராராகியவைணவரும், மாத்
துவராகிய ஒருசாராரும், சாட்சாத் விஷ்ணுபகவானுக்கு அர்ச்
சை, விபவம், வியூகம், பரம் (சூட்சுமம்), அந்தர்யாமி, என்னும்
ஐந்துவடிவங்களுண்மையாகக்கண்டு வழிபடுகின்றனர். அன்
னோரது கொள்கையில் வாஸ்தவத்தில் சைவரால் வரஸ்தவ
தேகம், கற்பிததேகம், மந்திரதேகம், தந்திரதேகம் யந்திரதே
கம், என்னும் ஐந்தனுண்மை பேசப்படுந்தன்மைபோன்று பேச
ப்படினும் அவையிரண்டற்கும் புகலுமிரவும்போன்ற வேற்று
மையுண்மையையுந் தெரிந்துகொள்ளுமாறு இங்கே அவரது
கொள்கையைச் சிறிதுவிவரிக்கின்றேன்.

1 அர்ச்சை=பிம்போ (பிரதிமோ) பாசனைசெய்வான்
வைத்துக்கொள்ளப்பட்ட மூர்த்தங்கள்.

II விபவம் = விஷ்ணு வாலயங்களிலே காணப்படும் தாரு, தாமிரம், சிலை, முதலியவைகளாலான மூர்த்தங்களில் மூர்த்தங்களாக வரிக்கப்படுகின்ற காகவே முன்னரவதரித்துள்ளவும், மேல் வருவதுமாகிய தசாவதாரங்கள் முசலியனவாம். இவை நல்லோரைக்காப்பாற்றவும், தீயோரைத்தண்டிக்கவும், தர்மங்களை நிலைநிறுத்தற்காகவும், இச்சையினாலே நிரித்துக்கொண்ட சரீரங்களெனப்படும்.

III விபூகம் = ஈண்டுக்கூறப்பட்ட அவதாரமூர்த்தங்கள் அம்சங்களென்று கேட்கப்படுதலானே அம்சியேயாக விளங்குகின்ற அந்தக்கரணரூபமாகிய, சங்கர்ஷணன் (மனம்), வாசுதேவன், (புத்தி), பிரத்யுநன் [சித்தம்], அநிருத்தன் (அகங்காரம்) ஆகிய நால்வர்.

IV சூட்சுமம் = தேஜோமயமாய் ரஜோகுண தமோகுணங்கள்கலவரதுள்ள சுத்தசத்துவசொருபமாம். இது-சர்வக்ருத்தாவம், நித்தியுகிரப்தீ, நித்தியிஞ்ஞானம், சுவாதீனம், குறைவற்றசக்தி, அளவற்ற சக்தி, களாம் * சுத்த சாட்குண்யராகிய பரவாசுதேவர் [பரப்பிரமம்] என்னும் முத்திஸ்தானமாகிய பரசுரீரம்.

V அந்தர்யாமி = ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் உற்றதுணையாகவுண்ணின்று அவனவன் செய்தமுன் கருமங்கட்குத்தக்கபடி

* சுத்த சட்குணங்கள்

நன்மைகள், அல்லது தீமைகளைச் செய்வானியக்கி கிற்கும் எவு
தற்சுகதி ஸ்வரூபமாம். இதுவே யோகத்தியானஞ் செய்பவர்க
ட்குப் பிரத்தியட்சமாய் வேண்டியவைகளைக்கொடுப்பதுமாம்.,
என்று விஸ்தரிக்கப்படுகிறபடி இறைவனுக்கு ஐந்துவடிவங்
கள் அவர்கள்கொள்கையிலுண்மையொக்கண்டாம். அன்றி
யும், அர்ச்சோபாசனையால் மனத்தின் கல்மஷம்நீங்கும்; அது
நீங்கவே விபவோபாசனைகைவரும். அதன்மேல் வியூகோபாச
னையிற் பயில்வது சுலபமாம். அப்பால் சூட்சுமோபாசனையும்,
அந்தர்யாமிசேவையும், இனிது பலித்தலால் அன்னே விசி
ஷ்டாத்வைதப்பேற்றிற் கருகமாகலாம். என்றும் பிரசங்கிக்கி
ன்றனர். இவரது கொள்கையில்,

“எல்லார் பிறப்பு மிறப்புமியற் பாஷீர்தஞ்
சொல்லாலுணர்ந்தேம்நஞ் சோணேசர் = இல்லிற்
பிறந்தகதையுங்கேளேம் பேருலகில் வாழ்ந்துண்

முந்ந்தகதையுங்கேட்டிலேம்” என்றபடி, பிறப்பிறப்பின்
கட்படாத அயோனியோகிய சிவத்தைவழிபடுவான்கொண்ட
சைவரது கொள்கையிற்கேட்கப்படும். விக்கிரகாராதனம்போ
லன்றிப்பிறப்பிறப்பின்கட்பட்டிள்ள மீச்சர், வீராகர், நரசிங்கர்,
கூர்மர், வாமனர், பலாமர், கிருஷ்ணர், பரசுராமர், இரகு
ராமர், என்னும் ஒன்பது பேர்வழிகளுடையவும், இனிவரவெ
திர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கப்பட்டகற்கியினுடையதுமாகியஅவ
தாரமூர்த்தங்களின் பிரதிமைகளும் இவரால்வணங்கப்படுகின்

றனவென்பது நமக்கு ஸ்பஷ்டமாகிறது. ஆனால் ஈண்டெடுத்தக்கொள்ளப்பட்ட விக்கிரகாராதனமென்னும் விஷயத்தை மறந்தாயினு மிவர்மறுக்கத்தணிகின்றிலர். ஆதலின் இது விஷயத்தில் இவரும் நமதுபகஷத்திலாகி நம்மினத்தாரென்றுபசரிக்கத்தக்கவராயினார். இந்தமட்டில் இங்கே வைணவரும், மாத்துவரும், விக்கிரகாராதனத்தையங்கீகரித்துள்ளாரென்பது சூசிப்பிக்கப்பட்டது.

ஆனால் —“ உருவம் ” ஒன்றே மாத்துவருக்கு அங்கீகாரமாம். ஸ்ரீவைணவருக்கோ, உருவத்துடன் அந்தரியாமித்துவ (உயிர்தொற்றுமுடனாக நிற்கும் அரூப) மும் உடன்பாடாகும், என்றொரு கேள்வியுமுண்மையாகிறது. ஆயினும், இவ்விருகட்சியாரும் விஷ்ணுபட்சத்தாரென்பதிற் சம்சயமில்லை. இருந்தாலும், வைணவர்களைப்போல மாத்துவர் அத்தனை சிவத்துவேஷிகளஸ்கீரென்பது உமிங்கே ரூபகப்படுத்திக்கொள்கிறேன். இதுகாரும் சொல்லிவந்த வுண்மைகளால், I ஸ்மார்த்தர் = உருபாரூபத்தையும், II மாத்துவர் = உருபத்தையும், III வைணவர் = உருபம், அரூபம், என்னுமிரண்டனையும், IV சைவர் = உருபம், உருபாரூபம், அரூபம், என்னும் மூன்றனுடன் அதீதத்தையும், கைக்கொண்டுள்ளாரென்பது நன்கு போதரல் காண்க.

இஃதொருபாலாகவும், இந்நான்கு பட்சத்தார் பேரிலும்

பட்சத்தார் போன்ற சிலபேர்வழிகள் [நவீனநாகரீகிகள்]
சுருதிகளிற் கேட்கப்படுகிற முழுமுதற் கடவுளுண்மையை
விக்கிரகாராதனம் [ஆலயவழிபாடு] இல்லாமலே அறிவகை
யாலறிந்து கொள்ளலாமென்கின்றனர். அவர் கூற்றையும்
சரிபார்ப்பாம்.

“அறிவகை” என்பது போதப்பிரகாரமாம். அது இலக்க
ணம், உத்தேசம், பரீட்சை, எனமூன்று விதமாயிருக்கும். அம்
மூன்றுமொன்றாகிய இலக்கண மென்பது-விவரிக்கும் பொ
ருளின் சிறப்புத்தன்மை கூறுதலையேகுறிக்கும். அங்ஙனம்
சிறப்பித்துப் பேசுதற்கு ஒருபொருளைக்கண்டுதான்தீரவேண்
டுமென்றில்லை. கேள்வியளவையாலும் நன்றெடுத்துப் பேச
லாம். அது போலவே, உத்தேசமென்பதிலுமாகும். உத்தே
சமென்பதோ, விவரிக்கும் பொருளின்பெயர்மாதிரம் கூறு
தலாகும். ஆகவின் ஒரு பொருளின் பெயரைக்கேட்டவாறே
மொல்லுதல் அத்தனை பிரயாசமன்று. அங்ஙனம், பேர் சொ
ல்லவும், சிறப்பித்துப்பேசவும், கேள்வியளவையால் எளிதே
தெரிந்துகொண்டு விவரிக்கும் ஒரு பொருளினிடத்து இவ்வி
லக்கணம் உண்டோ, இல்லையோவென்பார்த்தலாகிய பரீட்ச
ையுங்கூடியன்றோ “அறிவகை” என்று கேட்கப்படுகிறது.
அந்தப்பரீட்சை கண்மூடிகளுக்குமுண்டாயிருக்குமோ? யதார்
த்தபரீட்சணஞ் (சேரதனை) செய்தற்குக்கண்ணறிவுமுள்ளவர
ன்றோ யோக்கியராயிருக்கின்றனர். அங்ஙனஞ்சிறப்புற்றகட்

புலனாலுங்கடவுளுண்மையை ஆராய்ந்து கோடலே “விக்கி. கா
ராதன” மாமென்னு முண்மையுணர்ச்சி கைவருகிறவரை
இவர் கடவுள் விஷயத்தில் மாத்திரங் கண்ணறிவீழ்ந்தவராயி
னார். ஆதலினாலன்றோ! அதிவீரராமபாண்டிய மகாராஜா

“பெருகுகரதல்கொண் டநுதினம்பேதைநெஞ் சடியேன்
உருகிநாடியும்வெளிப்படா வுனையுளத் துணர்ந்தேன்
இருகணூரவுங் காண்பதற் கென் றெதிர்ந் திடுவாய்
கருதுகண்டனே கருவையிற்களாநறுங் கனியே”

என்றும் மன்றாடி நின்று காட்சிபெற்றுய்ந்தனர். அந்
தப்பெரும் பேற்றை விக்கிரகாராதனத்தாலன்றோ பெறுகின்
றார்மேலோர். ஆதலானே கேள்வியளவையாற் கடவுளென்ற
பேர் செர்ல்லுதலும், அவரைப்புசுழ்ந்துரைத்தலும், உத்தேச
மும் இலக்கணமுமாமேயன்றிப் பரீட்சையுங் கூடியதாகமாட்
டா. ஆகவே பரீட்சையில்வழி “அறிவகையாலறிதலும்” முற்
றுப்பெறுதலின்மை யுணர்க.

இதன்மேல் வேறுசிலர், ஓர்பாடுவந்தெதிர்க்கின்றனர்.
அவரது கொள்கையில், விக்கிரகாராதனத்தை யொழித்தற்கு

“எண்ணுமெழுத்துங்கண்ணெனத்தகும்”

“எண்ணென்பவேனையெழுத்தென்பவிவ்விரண்டுங்
கண்ணென்பவாழுமுயிர்க்கு”

என்னுஞ் சுருதிபோதங்களை யோராதரவாக்கொண்டே
நின்றுச் செய்துவிடலாமெனத் துணிந்து, கணிதநூல் இலக்க
ணநூல்களின் வழியே கடவுளுண்மையைக் கண்டுகொள்ள
லாமென்பதேயாம். அதையும் விசாரிப்பாம்.

நியாயவாயிலாக—வஸ்துவி (கடவுளி) நிலச்சுண்ணின்
னது, அதன் சொருபமின்னது, அஃதிதனும் கொள்ளத்தக்க
து, என்பதெல்லாமுணர்ந்துகோடல்கூடும். அவ்வுணர்ச்சிவ
ன்மையைப் பிழையன்னியிற் பேசுதற்கு வேண்டுமரினால் இல
க்கண ஆராய்ச்சியுபயோகமாம். ஆதலின் அவ்விரண்டும் (நியா
யமும், இலக்கணமும்) கண்ணெனினுபசரிக்கப்பட்டன இங்
கே “கண்” என ஒருமையில் வைக்கப்பட்டிருத்தலானே கே
ள்வியளவை யொன்றனாலுணரும் தருக்கவிலக்கணவல்லுன
ரை ஒற்றைக்கண்ணென்றுதானே சொல்லலாம். ஆகவே
அந்நூலுணர்வினுண்மையை நிலைப்படுத்தவல்ல பிரத்தியட்ச
வுணர்வுக்கண்ணு மறிஞ்ருக்குவேண்டியதாவசியகமன்றோ?
அந்தவுண்மையை,

பரமத்திமிர்பாது.

“காண்டலதுமானங் கதையருத்தாபத்தியிவை, யீண்டி
சைத்த வெண்ணெனவேமெண்” “வழுப்பதத்தைவாக்கினுங்
குமாற்றிவரமாக்கு, மெழுத்தெழுவாயைந்தமெழுத்து” என்று
எண்ணுமெழுத்து மென்னுமுண்ணையை விவரிப்பானெழுந்த

இக்கவிசளில் முதற்கவியில் “காண்டல்” என்னும் முதனிலை வைப்பினாலேயே குடிப்பித்தல்கொண் டெணர்ந்துகொள்க. இதுதானேபார்வையுங் கேள்வியுமாவசியக மென்பதுவலியுறுக் கப்பட்டது. அல்லாமலும் எண்ணுமெழுத்துமென்னும் பதப் பொருளுமெடுத்துக்காட்டியாயிற்று. ஆனாலும், பிழையறப் பேசுசுற்றுமாத் திரமுணர்வெழுப்பு மிலக்கணத்தை விடுத்து, கண்வழியுண்மையேயாய், செவிகழிப்பொருளநிலெழுப்புந்த ருக்கனாலும் விக்கிரகநாதனத்தை விரோதித்திட்டில்லையெ ன்பதையு மிங்கே விஸ்தரிக் வேண்டிய தாவசியகமாதலின் சிறிது விஸ்தரிக்கின்றேன்.

I. காண்டல்—இது பொறிகளாற் காணப்படுபொருளே யறிதல். இதுதான் புலன் (இந்திரியவுணர்ச்சி) களைப் பொ றிகள் நேரே தொடர்ந்துணரு முணர்வெனப்படும். நேர்பார் வை, பிரத்தியட்சம், சரீட்சாது என்பது மிதுவேயாம்.

II. அநுமானம்—இது, குறிஞளானுய்த் துணரப்படு பொருளையறிதல். இதுவே குறிக்களைப்பொறிகள் நேரே தொ டர்ந்து அவற்றின்வழி நின்றாராய்ந்து மறைபொருளையுணருமு ணர்வெனப்படும். குறியாராய்ச்சி, சுருதலறிவு, அநுமித்தல், என்பதுவு மிதுவேயாம் காரியத்தாற் காரணமறிதலாகிய இவ்வநுமான அறிவை, புனையெக்கண்டுநெருப்புண்டென்பது போன்ற குறிப்புணர்ச்சியென்னலாம். இதனை உற்றுணரின்,

முன்னே சமயலறை முதலியவற்றில் அடுத்தடுத்துத் தீயொடு பு
கையுண்மையுங்கண்டிள்ள அது அவத்தினாலேயே புகைகதிக்களது
சுபாவ சம்பந்தம்பற்றி யாண்டுப் புகையுள ஆண்டுத்தீயென்று
தணிதல் வழக்காதலின் இவ்வதுமானம் பிரத்தியட்சத்திலி
ருந்தே ஜன்னியமாமென்றறிக. அன்றியுங் கருதலனுமான
மென்றொரு கேள்வி வருங்கால், அது உரையால் அறிவினை
வை அறிதல் என்னும் பொருடருதல்கொண்டு சத்தப்பிரமா
ணத்திலடங்குதலறிக.

III. கதை = இது, கருத்தாமொழியாகிய ஆசமத்தின்
பதப்பொருளைக் கேட்டறிதல். இதுதான் ஆராய்ச்சியின் பய
னுணர்தல், மாசுற்றவிர்தல், நியாயம் பேசுதல் பிரசித்தப்படு
தல், முதலிய கண்ணியமுள்ள புண்ணியச்செயல் கைவருதற்
குரிய வலியுடைய சொற்களாலே பெருளை நினைத்துணரு மு
ணர்வெனப்படும். கேள்வி, விசாரம், ஆராய்ச்சி, என்பதுவு
மிதுவே. இது உபதேசகலை, தந்திரகலை, மந்திரகலை, என
முத்திரத்தி லுண்மையாக் கேட்கப்படுகிறது. இங்கே உப
தேசகலையென்றால், கடவுட்டன்மையை அறிவிப்பதும், தந்
திரகலையென்றால் கடவுளை யறிந்தடைதற்குரிய கிரியைகளை
யறிவிப்பதும், மந்திரகலை யென்றால் கடவுளை யறிந் தன்புறம்
யோகநெறியை போத்ப்பதுமாகும். ஆனால், இவ்வகையான
வையை (சத்தப் பிரமாணத்தை) க்கொள்ளு மறிஞருக்குப்
பிரார்த்தன், வஞ்சகன்மா ருரைகளை யங்கீகரிக்கப்படாதென
வற்புறுத்துவது மானோர்வழக்கு. அந்த வுண்மை

“திங்களமுதாரின் நிருவாக்கை வி டரசே
பொங்குவிடமனைய பொய்தூல் புலம்புவனே”

என்னும்போதத்தால் நன்குவெளியாம். ஆகவே அங்கீ
கரிக்கத்தக்கது ஆப்த வாக்கியமேயாம். அது (ஆப்தவாக்கியம்)
கேள்வி, பதம், பதப்பொருள், என மூன்றுவிதமாக் கேட்கப்பட
டும். படவே, கேள்வியாற்பதமும், பதத்தாற்பதப்பொருளும்,
ஞாபகத்திற்கு வருதல்கண்டாம். அதுகொண்டு பொருளையு
றியவேண்டு மென்றதோரிச்சை கைவருதல் ஸ்பீஷ்டமாம்.
அந்த சுபேச்சை கைவரவே அது (சுபம்) பெறுதற்குரிய புறக்
கிரியையாகிய ஆலயவழிபாட்டிலும், அகக்கிரியையாகிய யோ
கப்பயிர்ச்சியெனப்படும் விககிரகாராதனத்திலும், முயல்வுழி
அகத்தும் புறத்துமிஹவனுண்மையை யறிந்தடையலாமென்
னுமோரறிவின் றுண்பையு முண்டாக்குவானே, அவ்வுரையள
வையில் தந்திரகலை, மந்திரகலைகளுண்டாயிருக்கின்றன. இவ்
வேதாகமங்கள் பரமாப்தனாலறிவுறுத்தப்பட்டதாகலின், அறி
வுறுத்தறிந்துகொண்ட ஆப்தன்மாரால் மேலும்வெளிப்படுத்
தப்பட்ட அவை பிரத்தியட்சத்திலின்றுண்டாயினவாகலின்,
உரைபிளவையும் பிரத்தியட்சத்திலிருந்தே ஜன்னியமாமென்
றுணர்க.

IV. அருத்தாபத்தி = இது, பகலுண்ணுன் பருத்திருப்
பானென்புழி இரவிலொழித்துண்பானென்றறிதல். இது

தான், பொறிகள் புலன்களையும் குறிகளையும், நேரே தொடர்ந்து அவற்றின்வழி நின்றாராய்ந்து வெளிப்படையாயும், மறைப்புமாகவுள்ள உண்மையை யறியும் யறிவெனப்படும். அர்த்தத்தின்கற்பனை, சம்பாதகார்த்தகற்பனை யென்பதுவுமிதுவே. இதனை, அன்னத்தின்புசிப்பின்றிச் சரீரத்தின்பருமையுண்டாகாதெனக்கண்டவோ ருண்மைகொண்டேகிக்கப்படுமோருகவுணர்ச்சிபென்னலாம். ஆகவே, உலகவழக்கிற்கண்டதோ ருண்மையாகுமிது திருஷ்டார்த்தாபத்தெனவும்கூடும். இங்கே திருஷ்டமென்பது காண்டலென்னும் பொருடரலானே இந்த அருத்தாபத்திப்பிரமாணமும், பிரத்தியட்சத்திலிருந்தே ஜன்னியமாமென்பார் பெரியோர்.

ஈண்டறிவுறுக்கப்பட்ட நான்கு பிரமாணங்களும், பிரத்தியட்சமும் பிரத்தியட்சஜன்னியங்களையாமென்று கேட்கப்படுகின்றன. படலானே, பிரத்தியட்சமொன்றிருந்தே நேரிற்காணப்படும் திணை, பால், இடங்களையறிதலாகிய காண்டலும், அக்காண்டலின் வழி முன் அதுபுவித்துள்ள வியாப்தியின் சமஸ்காரமாகிற குறியைப்பற்றிக்காந்துழைப்பொருளே யுண்மையாக்காணும் அதுமானமும், உண்மையை உள்ளவாறே யறிந்து போதித்தும், அறிவித்தும், நிற்கும் ஆப்தவாக்கியமாகிய ஆகமமும், குறிப்புண்மைத்தோற்றமாகிற அருத்தாபத்தியும், அவைக்கருவிகளாகப் பகுக்கப்பட்டிருக்கலாம்போலும். இன்னும் கேட்கப்படும் பிரமாணங்களும் இந்நான்குனுடங்குமே

ன்பார் பெரியோர், உண்மையிலெல்லாப்பிரமாணங்களும் நி
வாளிகளுக்கேற்பட்டனவேயன்றிக் கண்மூடிகட்குண்டாயிரு
க்கவில்லை யென்பது நிச்சயம். இந்த வுண்மையை,

‘காட்சியெல்லாங்கண்ணைவிடக்கண்டதுண்டோயாதினுக்கும்
ஆட்சியுனதருளேயன்றோபராபரமே’

என்னும் தாயுமானவர் திருவாக்காலுமுணர்ந்துகொள்க.
இந்தமட்டிற் பிரமாணங்களெல்லாங் காட்சியிற்கண்டதுபவித்
துள்ள வியாப்தியின் சமஸ்காரங்கொண்டெழுமுணர்வின் ஸ்
மரணையால் கருத்துப்பொருளுண்மையின் வெளிப்படாமெ
ன வவியறுக்கப்பட்டது. படவே, பிரமாண அளவையாற் கட
வுளுண்மை நம்பிக்கைக்கு வருவதன்றி அவரை யெப்படிய
டைவிக்கமுடியும்? முடியாது. ஆகவே, கடந்துநிற்கும் பொ
ருளைப்படும் கடவுளையறிந்தடையவேண்டின் அந்தப்பிரமா
ண அளவைபற்றித் தந்திரகலை மந்திரகலைகளிற் கேட்கப்படு
கிறபடி அகத்தும்புறத்தும் பூசித்துநின்றால் அங்ஙம் பூசிப்
போர் வழிபாட்டிற்கிரங்கி இறைவனும் வெளிப்பட்டதுக்கிரகி
ப்பரென்ற போதத்தின்வழி நடப்பதே நமது கடமையாம்.
அவ்வழிபாடுதானே விக்கிரகாராதனமாமென்றறிக.
நட்பிற்குகந்த பெட்பினர்காள்!

இப்பிரசங்கத்திலே, நாம் பூசித்துநிதியானித்தும் நின்

ரூல், இறைவனிரங்கி வெளிப்பட்டதுக்கிரகிப்பர், என்றதை
 க்கேட்டபோது, இறைவன் வெளிப்பட்டதுக்கிரகிப்பரென்
 பது நமது எண்ணமாதலின், அவ்வெண்ணமே இறைவனைச்
 சிருஷ்டித்துவிடும். அங்ஙனமாயின், அது நமது கருத்தின்வழி
 வெளிப்பட்ட உருவெளித்தோற்றமேயாம். அவ்வுருவெளித்
 தோற்றமே மாயாகாரியமாமன்றி ஈசுவாஸ்வரூபமாக மாட்
 டாது என்றுசொல்ல வல்லாருமிவ்வுலகத்திலிருக்கலாம். அவர்
 சொல்லுமாறே கேள்வியளவையால் விசுவாசிக்கிற பிரமவித்
 தை, காமியுவித்தை, என்னுமிரண்டிவித்தைகளில் காமியவித்
 தையை அப்பியசித்துச்சித்திகளை விரும்புவாருக்கு அங்ஙன
 முண்டாவது சகஜந்தான். அவ்வாறின்றித்தமதுடல்பொருளா
 விகளையும் ஆசிரியன் வழி இறைவனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்து
 இறைவனதுடைமையேயாய்நிற்கு மெய்யன்பினர்பொருட்
 டிரங்கி வெளிப்பட்டதுக்கிரகித்தலையும் உருவெளித்தோற்ற
 மென்பதோர் பிராந்தேயாதலாக. இவர் (ஈசுவரனதருட்டி
 ருமேனியையும் உருவெளித்தோற்ற மென்போர்) கருத்ததெ
 ல்லாம் காக்கைவெனவும், வெளுத்ததெல்லாம் கொக்கெனவும்
 சொல்லவல்லார் போல்வர், உண்மையில் உருவெளித்தோற்
 றம் எவன் மனத்தினின்றுமுண்டாய்ற்றோ, அவனுக்கேபுட்ப
 படும். அயலாருக்கு விளங்கமாட்டாது. இறைவனது கரட்
 சிவடிவமோ அதுபோலன்றி அனைவருக்கும் விளங்கும். அந்த
 வுண்மையைப்பிட்டுவரணிச்சியம்மை பொருட்டுவந்த கூலியா
 னர் வடிவம் முதலிய ஒவ்வொரு அருட்டிருக்கோலங்களையும்

அறிந்தார் பலரென்னுஞ் சரித்திரவாயிலாகக்கண்டு கொள்க.
இன்னமும்,

“எவ்வுயிர் தோறு மிழைமே வியதிற் றன்

செவ்வியபிரம்படி செப்பிடுமென்றோன்.” என்னும் பெரியோர் அங்கீகாரத்தானுமுணர்க. இந்தமட்டில் ஈசுவரனது திருவருட்காட்சிவடிவங்களுக்கும், உருவெளித்தோற்றத்திற்கு முள்ள வேற்றுமையுணர்த்தியாயிற்று. இதுவரை நம்மவர் வாதங்களால் கடவுட் காட்சிவடிவத்தை மறுக்கமுடியாதேயாயிற்று. ஆகவே “விக்கிரகாராதனம்” அறிஞர் கொள்கையாமென்பது ஸ்திரம்பெற்றது. இப்பால், விக்கிரகாராதனம் என்றது சிவலிங்கார்ச்சனமென்று கேட்கப்படுதலான், அதில் ஏதோதங்களுக்குத் துவதியமகப்பட்டுக்கொண்டது போல இலிங்கம் என்றபதத்தின் அர்த்தத்தையும் அதன் உண்மையையும், உள்ளவாறே தெரிந்துகொள்ளாதபடி. குருட்டாழ்வார் கொள்கையைப் பின்பற்றினோர் சிலர் கூரேசவீஜயத்தில், குழறிப்போந்தவழியே பழிப்பான் துணிகின்றனர். அவர் பொருட்டு உண்மையுரைப்பான் முடல்வது விழலுக்கு நீரினைப்பான் முடல்வதேபோலும். ஆதலின் அவர்போதத்தான் ஐதிகன் மார்மன்னுடைவுண்டாகாதபடி ஈண்டுச் சிறிதெடுத்துக்காட்டினும்.

மறைதேரும் உறவினரே! லிங்கம் என்றபதம் லிங்கம் எனப்பிரிந்து லிங்=இலயம், கம்=தோற்றம் எனப்பொ

ருடரலானே உலகுயிரடங்கலும் ஒடுங்கித்தோன்றுதற்கு ஓர் ஆ
 கரபாம்என்பர் உபதேசகாண்ட நூலார். அதுபோலவே (லிங்க
 -சித்திரிசுதல்) எனப்பொருள்காட்டி படைசுதல் காத்தல்
 முதலியவைகளினால் உலகத்தைச் சித்திரிப்பது என்று எமது
 நாவலர்பெருமானும் நன்கு வலியுறுத்தருளினார் அப்படித்தா
 னே “லிங்கம்” என்றபதத்திற்குப் “பிரகாசம்” என்ற பொரு
 ளோதி, பஞ்சகிருத்தியங்களால் உலகத்தைப் பிரகாசப்படுத்து
 வதென்றதை “சூதசங்கிதை” யும் சூசிப்பித்துரைத்தல் கண்
 டாம். அந்த உண்மை,

உபதேச காண்டம்.

“அருச்சுனைக்குறித்தாயிலிங்கத்திடை புறைந்தனமொரு
 கணமகலேந் தெரிக்கினெள்ளுமெண் மெனயுமெனச்சிறந்தன
 ங்காண்பனயாவையுஞ்சிதைந்து, பரிக்குமார்குதன் நன்னிடை
 லயிக்கையா விலிங்கமென்றுரைத்திடப்படுவால், அரிப்பெரும்
 பெயர்முதலினோருயிர்த்தொகையாவையுமதனுழையடங்கும்”

சூதசங்கிதை.

“பொலிதருமிலிங்க மெனுமொழிக்குரைக்கும் பொருள்
 பிரகாசகமென்பார், மலிதருமறிஞராதலாற் சிவமேமன்னியலி
 லிங்கமாம்” “ஆதலிற் சிவமேயெவற்றையும் பிரகாசஞ்செய்கு
 தறிமினிவ்வாறேவேதமு முரைக்குஞ் சிலர் சிவனுடையவிலிங்

கமாலென விளம்பிடுவார் காதல்செய்யுடைமை யாக்கல்கூடா
து' எனவூலியுறுத்தலால் ஸ்பஷ்டமாதலறிக. இதன் மேல்,

முகம்மதிய நண்பரும், கிறிஸ்தவ நண்பரும், எல்லாம்
வல்லஇறைவருக்கு அருபமொன்றே சாதிக்கின்றனர். அருபப்
பொருளுண்மை மனுஷரறிவுக்கு எப்படிப் புலப்படுமென்று
அவர்களை வினாவினால், காற்றினுண்மை அடித்தல், அசைத்
தல், முதலியகிரியைக்காட்சி மாத்திரத்தால் புலப்படுதல்போ
ல, கடவுளும் உலகத்தோற்றம், நிலை, யிறுதிஞாதலிய காரிய
வுண்மைகொண்டேயுள்பொருளாக மதிக்கப்படுகிறாரென்கின்
றனர். அதனையும் விடாரித்து நமது பகஷத்தையே ஸ்திரப்
படுத்தி எனது பிரசங்கத்தை முடிக்கின்றேன். அருபவிலக்க
ணத்தை விசாரிக்குங்கால்,

இலிங்க புரணம்.

“காலின்றுகி நடந்துமுறு கையின்றுகிக்கவர்ந்துமலர்
போலும்விழியின்றுகியரும் பொருள்களனைத்துங்கண்மிக
எலுஞ்செவியின்றாய்க்கேட்டும் வாயின்றுகியியம்பியுஞ்சீர்
சால்வுறையுந்தனிச்சுடரேதலைவாரின்னைத்தொழுதோமே”

காசிகண்டம்.

“நோக்கின்றிக்கண்டும்நனிக்கையின்றிக்கொடுத்தும்மறை
நுல்லவதாய, நாக்கின்றியறுசுவையு மினிதுணர்ந்துங்காலி

ன்றி நடத்தல்செய்தும், மூக்கின்றிமணங்கவர்தும் செவியி
ன்றிக்கேட்டும் மறைமுதல்வர்தார்தும், வாக்கின்றிமனத்தி
ன்றிகுமெட்டாரின் முண்மலரைவணங்கல் செய்வாம்”

என்றுகேட்கப்படுகிறபடி, காசராணுதியவயவங்கள் வெளி
ப்படாதே கிரியைக்காட்சி மாத்திரத்தாற் பொருளுண்மையா
கமதிக்கப்பட்டு நின்றதோர் நிலையே அருபமாமென்பது எமக்
குமுடன்பாடேயாம். அங்ஙனங்கிரியைக்காட்சி மாத்திரத்தி
லறிந்துபுகழப்படுகிற

அவ்வருபநிலையை முகம்மதிய நேசர் இறைவனது “சிப
த்து” இலக்கணமாமென்று கூறுவர். அங்ஙனம் எவ்விதத்து
முணரப்படாத இறைவனது வாஸ்தவ நிலையை “நாத்து”
என்னுமோர் இலக்கணமாகக் கூறுவதும்பர்கள்வழக்கு. இங்கே
“நாத்து” என்பதும், “சிபத்து” என்பதும், நம் மால்
இறைவனுக்குண்மைமென்று கருதப்படும் அதீதம், அருபம்,
என்னுமிரண்டினையுமே குறிக்குமென்பது. நிராட்சேபமார்
ஆகவே முகம்மதியர் அங்கீகரித்துள்ளது மேனிலைகளையாமெ
ன்பதிற சம்சயமில்லை. பேச்சளவில் இவ்வளவுயர்நிலைகளைத்
தம்மதென்றுசொல்லக்கூட இன்னமும் கிறிஸ்தவர்கள் கற்று
க்கொள்ளவில்லை. ஆதலின், கிறிஸ்தவர்களைக்காட்டிலும், முக
ம்மதியர் அறிவாளிகளேயாயினர். ஆனாலென்ன? அருவப்
பொருளை அவ்வருபத்தன்மையிலேயே முண்மையாக வறிந்து

கொள்ளும்வன்மை யவர்களுக்குண்டென்கில் அவர்கள் கடவுளுண்மையைத் தெரிந்துசம்மதிக்கிறவராவார். அல்லாதவரையில் அவர்கட்கும் போலியாஸ்திகத்துவந்தானே யுண்மையாம், வாஸ்தவத்தில்,

“ஆறிவாரெல்லாமகன்ற நெறியுநரும்

பேறிவான் வாராதபின்”

“அருவாகி நின்றானையாறிவார்தானே

யுருவாகித்தோன்றானே லுற்று” என்று முழங்குவது மெமதுபட்சமாம். அப்படியிருக்கவும், காற்றினுண்மையறிவைக் கொண்டு இவர் தப்ப வழிபார்க்கின்றனர். இவரது (முகம்தியருடைய) வேதபுராணம்.

முச்சுடர்ப்படலம் 19 ஆங்கவியில்,

“பூமியும்மஞ்சள் புனல் நிறம் வெண்மை பொருங்கனல் நிறமது சிவப்பு, நேமியில்வாயுகருநிறம்வான நிறமது பச்சையாம் நிகழ்த்தின், ஆமிதிற்பூமிக்கைங்குணம் நான்காமப்பினி வனவின் முக்குணமாம் ஒமிசைவாயுக்கிருகுணம் வானுக்கொருகுணமென்றுணைத்தனரே.” என்றபடி வாயுவுக்குக்கருநிறமும், இருகுணமும், உண்மையென்று கேட்கப்படுதலால் வாயு அறிஞர் திருஷ்டிக்குக்கருமை நிறத்தொடுக்கக் காணப்படுபொருளே யாதல் ஸ்பஷ்டமாம். அது பிரிதிவி, அப்பு, தே

யுக்களைப்போலத்தடித்துக்காணப்படாத சூட்சுமமான ஊரூபமாயிருந்தலால் அரூபவஸ்துவென்று கேட்கப்படும். அது பிரிதிவியுமுருவெனப்படுதலால் அதிவியாப்திதோஷம் ("லக்ஷியவ்ருத்தித்வேஸதி அலக்ஷியவ்ருத்தித்வ அதிவியாப்தி:" என்றபடி குறித்த பொருளிலிருப்பதாயும், இதர பொருட்களிலிருப்பதாயுமுள்ள துஷ்டவிலக்கணங்கூறல்போன்ற குற்றம்) உண்டாகாமையென்பாருட்டி, காற்று முருவுடையதெனப்படாது, அரூபமெனப்படுகிறது. அத்தகையகாற்று சர்வவியபகராகிய கஃவுளரூபத்தன்மைக்கு உவமானமாக நிற்குமோ? நிற்கமாட்டாது. மேலும், உருவமெனப்படுகிறதால்பொருள்களுக்கெல்லாம் அருவமெனப்படுகின்றதற்குமாவஸ்தை ஒருதலையாநுண்டென்னுஞ்சற்காரியத்தினியல்புபற்றி, உருவத்திருமேனிகொண்டருளுமெமதிறைவனுக்கு அப்பாற்பட்ட அருவத்திருமேனியுமுண்டென்று கண்டோமேயன்றி, வாஸ்தவத்தில் "சிவனாவருவமல்லன் சித்தினோடசித்தமல்லன் பவமுதற்றொழிவொன்றும்பண்ணிவொனுமல்லன்" என்பதேஎமது சமயபோதமாம்.

இதனாலே, எல்லாம் வல்ல இறைவன்: சூட்சுமானரூபமாகிய காற்றினைப்போலுமருவமுமல்லன். மலையைப்போலவருவமுமல்லன். பின்னையெப்படி எமதிறைவனுக்கு உருவத்திருமேனியுண்மையாக்காண்கின்றனர் பெரியோர் எனின்,

மஸ்தான் சாகிபு (262)

“முன்னாளிருந்த முஹபேரலும் மூர்த்திகராய்
என்னுள்வருவதெனக்கெந்தாய் கிராமயமே” என்றுமன்றாடி
நிற்றல்போன்று மன்றாடுவார் பொருட்டு’ ஆதியாகமம் 18வது
அதிகாரத்தில்” “மம்ரேயின் சமபூமியில்” ஆபிரகாம்” என்னு
மோரன்பன் பொருட்டு இரண்டு தூதருடனேதேவன் வெளி
ப்பட்டநூக்கிரகித்தருளினாரென்றுகேட்கப்படுதலுண்டே; அப்
படிப்போல வென்றுதானவர்களுக்குச் சொல்லலாம். அங்ஙன
ம் நான்சொல்லுதல் கொண்டு நம்மவர்க்கு என்மீது கோபமு
ண்டாயினுமுண்டாகட்டும். இங்கே அதனை ஒப்புக்கொள்வதற்
தோஷமொன்றுமில்லை யென்றுணர்க. அன்றியுங்கிறிஸ்தவ
நண்பருக்கு,

(சாலோ, 20-12-13ல்) “கேட்கிறகாதும், காண்கிறகண்
னுமான இவ்விருண்டையுங்கர்த்தருண்டாக்கினார்.” “நீயை
யாகாதபடி தூக்கத்தைச்சிநேகியாதிரு; உன்கண்களைத்திற;
அப்போது அப்பத்தால் திருப்தியாவாய்.”

ஷெ. 21×10, 16ல்) “ஆகாதவனுடைய ஆத்துமா பொல்
லாப்பையிச்சிக்கும். அவன் கண்களிலவனுக்கு அடுத்த அநு
க்கிரகங்கிடையாது.” “புத்தியின் வழியைத்தப்பி நடக்கிற
மனுஷன் செத்தவர்களின் கூட்டத்திலே தாபரிப்பான்.”

என்ற சுருதிகளுண்டாயிருத்தல் என்பவ்வுடமாம். அதுகொண்டு,

I. காதுக்கு ஒலியறிவும் கண்ணுக்கு உருவவுணர்ச்சியு
மேயுண்மையாம்.

II. கண்முடியாயிருப்பவர் (பார்வையற்றோர்) ஏழைக
ளும் அதிர்ப்தருமேயாவார்.

III. கடவுளுக்கு வேண்டாதவனேபாவிபாவான். அவன்
கல்களுக்கு அவர் (கடவுள்) புலப்படுகின்றிலர்,

IV. கண்காதுகளாற் பெறப்படும் அறிவைத்தப்பி நடக்கிற
மனுஷன் பைசாச புவனத்தின் வாழ்வைப்பெறுவான்.

என்னும் போதமெழுப்பியதேவனே: தான், ஆபிரகாம்
பொருட்டருளிய காட்சியை ஜனங்கள் விசுவசித்து வழிபட்
அவனை (ஆபிரகாமை) ப்போற் காட்சிபெறுவான் வேண்டி
கொள்ளாதபடியால் கிறிஸ்தவர் கண்களுக்கு நாளையும் புல
ப்படாதவராயே மறைந்துகொண்டாரென்பது குன்றின்மே
லிட்ட தீபமாம். ஆகவே அவர்கட்கு நியாயத் தீர்ப்புகள்
வரை கல்லறையிலிருப்பையும் சுற்பித்திருக்கின்றனர்போலும்,
அப்படித்தானே,

“இந்த நெறிதன்னி லியங்கார் பிசாசாவார்
அந்தவினை போம்பரிகாரத்து”

என்று “சைவசமயநெறி” யில் நமக்கும்போதித்தருளினார் எல்லாம் வல்ல இறைவர். ஆனால் அறியாமையினாற்றினோ, அல்லது இதரர் அபத்த போதனையால் மயக்குற்றத்தானோ, நாமும் காட்சி வடிவத்தை ஒரு காலத்து இகழ்ந்து நின்றாலும், ஒருகாலத்து மனம் திரும்பினால் பிராயச்சித்தத்தால் பைசாச புவன வாழ்வை யிழந்துவிடலாமென்பதும் நிச்சயமாகிறது.

இங்ஙனம் நம்மிது வைத்த இறைவன், பெருங்கருணையை என்று மறவாது நின்றும்வோமாக. இந்தமட்டில், கிறிஸ்தவ நண்பரும், முகம்மதிய நண்பரும் சொல்லுகிறபடி அருபம் அறியமுடியாதென்பதும் வலியுறுக்கப்பட்டது. ஆதலின், மஸ்தான்சாகிபு மூர்த்திகளாய்வந்தருளவேண்டுமென்று மன்றாடின ரென்பதும், ஆபிரகா மொருவனுக்குக் கிடைத்ததுபோல் கிடைக்கப்பெறுவான் வேண்டிக்கொள்ளாத அவன்சந்ததிகரு (கிறிஸ்தவருக்கு) யாண்டுங் காட்சியில்லாதேயானதும் இங்கே குறிப்பிக்கப்பட்டது.

இங்ஙனம் உண்மை யொருபாலிருக்கவும், சிலர் ஒருகாலத்தில் நாங்களுங்கள் சுவாமியை உடைத்தெறிந்து போட்டோம்; மற்றொருகாலத்தில் உங்கள் சுவாமியைப் பிறருடைய சுவாமியாக மாற்றிக்கொண்டார்கள்; என்று பரிகசிப்பதுமுண்டு.

அது வாஸ்தவமேயானாலும் அத்தூர்க்கிருத்தியத்தால் நாம் பரிகசிக்குப்படாமல் நம்மைப் பரிகசிப்பேரே பரிகசிக்குப் பட்டிருக்கிறார்களென்பதை என்னால் வெளிப்படுத்தாதிருக்க முடியவில்லை. ஆதலிற் கூறுகின்றேன்.

நமது ஆராதனையி னுண்மையையறியாத சில ஜனங்கள் மதவெறிமேலிட்ட ஒவ்வொரு காலத்தும் அவரவரது அரசு பலமு மொற்றுமை பெற்றிருந்ததால், விக்கிரகங்களை யுடைத் தெறியவும், பேர்மாற்றித் திருப்பிக்கொள்ளவும் ஆரம்பித் தார்களென்பது முண்மையேயாம்.

அவாவர்கள் பிரதிமா ரூபத்தையே விக்கிரகமென்று காண்பவர் (ஐதீக அறிவாளி)களாயிருந்தார்கள். ஆனபடியால் அங்ஙனமோர் துணிபு மவர்களுக்கேற்பட்டது. அதனாலென் னை? ஒரு பூமிப்படத்தைக் கழித்தெறிந்துவிட்டால், அல்லது பொசுக்கிப்போட்டால் பூமியழிந்துபோகுமோ? ஒருபடத்தை யப்புறப்படுத்திவிட்டு அஃகிருந்த விடத்தில் வேறொரு படத் தைப் போட்டுவிடுதலினாலேயோ, அல்லது அதே படத்தில் முன்னுள்ள வருவத்தை மறைத்து வேறோருருவத்தை எழுதி வைத்துவிடுதலினாலேயோ, முன்னைய ஸ்வரூபனில்லாதபோ வனோ? அவ்வுண்மையை யறியுமறிவின்மையால் துஷ்டர்க ளியற்றுந் தூர்க்கிருத்தியங்கொண்டு உண்மையுமின்மை யாத

வியாண்டுங் கண்டதின்று, அத்தகைய பயனில் முயற்சிகள்
(துஷ்டச்சேஷ்டைகள்) இனியாண்டுந் தலைமெடுக்காதபடி,

இந்தியன் பினஸ்கோடு 298-வது பிரிவு,

“ஒருவனுடைய மதசம்பந்தமான வுணர்ச்சிக்கு சங்கட
முண்டிபண்ண வேனுமென்று தேர்ந்த எண்ணங்கொண்டு
அவனுக்குக்கேட்கும்படி எவனாவது பேசினாலும், தொனிசெய்
தாலும், அவனுடைய எண்ணுக்கு எதிரில் சேஷ்டைபண்ணி
னாலும், எதையாவது வைதாலும், அப்படிப்பட்டவன் ஒருவரு
ஷத்திற்கு அதிகப்படாமல், இருவகைக்காவலில் எதிலாகிலும்
வைக்கப்படுவான். அல்லது அபராதத்திற்கு உள்ளாவான்.
அல்லது இரண்டு தண்டனைக்குமுட்படுவான்.” என்றதாதிய
நீதியுள்ள சட்டங்கள் பிறந்துவிட்டன.

ஆதலின், உங்கள் சுவாமியை உடைத்தெறிந்து போட்
டோம்; உங்கள் சுவாமியை எங்கள் சுவாமியாக்கிவிட்டோம்;
என்று பிதற்றித்திரியும் மதவெறி எரர் கோட்டம் தற்காலத்
திலடங்கிப்போயிற்ற. அங்ஙனம் மிகக்கண்டிப்பான சட்டங்
களை ஏற்படுத்தியிருக்கிற கடவுட்பக்திமேல்ட்ட மேலான நாக
ரீக கவர்ண்மெண்டின் அரசாட்சியின் கீழுள்ள இக்காலமே
பரிஷ்கார காலமெனப்படுகிறது.

அத்தகைய சீர்திருத்தமுள்ள அங்கிலியக் கவர்ண்மெண்

டின் பிரஜைகளாகிய நாம் நமதிறைவருக்காக மனப்பூர்வமாக
வும், உள்ளன்புடையோராகவும், துதி செலுத்துவானும் முன்
னேற்றமுடையராய் வாழ்வோமாக.

இனிவேறு சில மூடனிகாமணிகள் அவருபதேசத்திற்குச்
செவிகொடுக்கும் கனிஷ்டன்மாரை நோக்கி, ஓ! அஞ்ஞானி
களே! உங்கள் சுவாமிக்குக் கண்ணிருந்துங்காணுகிறதா? கா
துருந்துங் கேட்கிறதா? மூக்கிருந்தும் முகருகிறதா? வாயிரு
ந்தும் பேசுகிறதா? சரீரமிருந்தும் ஸ்பரிசுக்கிறதா? ஓரறிவுமி
ல்லாத ஒரு சுருபத்தை நீங்கள் சுவாமி யென்று கொண்டாடு
கிறீர்களே! அப்படிப்பட்ட உங்களுடைய சுவாமிக்கு உங்க
ளால் உண்டாக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கிற கைகளைக்கொண்டு
ஏதாவது வேலை செய்யமுடியுமா? கால்களைக்கொண்டு நடக்க
முடியுமா? என்பனவாதிய பல கேள்விகளை நாணமின்றிக்
கேட்கத்துணிகிறார்கள். அந்தோ! இவரதறிபாமையின்றினி
புக்குச் சிறியரும் விலாக்குலுங்கச் சிரிப்போ! அதுபற்றிய, பய
மே யிவருக்குண்டாகாமைகொண்டு இவரை நிர்ப்பயத்துவசா
தனங் கைவந்தவரென்னலாம் போலும்.

இவரதுபந்தியாசத்தைக்கேட்டுவந்த ஒருவித்தியார்த்தி
யைநோக்கி, “ஹே! நண்ப! அங்கு என்ன விடேஷ?” என்று
நண்பரொருவர் வினாவியபோது, “அவன்:

“அங்கே ஒரு பிரசங்கம் நடந்தது. அதில் ஒரு கூட்டத் தார் பூமிப்படத்திலே (In the map of world). காணப்பட்ட சமுத்திரத்திலுள்ள மீன்களைப்பிடிக்கவும், ரயிலிலே பிரயாணிக்கவும், தங்கச்சாங்கத்திலே பொன்வெட்டி யெடுக்கவும் இப்படிப்பலவுமாரம்பித்ததில் ஒன்றுங்கடாமலிருக்கிறதாம். அங்ஙனமுபலுமவருக்கு அது, (படம்) அப்பிரயோசனந்தானே! அதுகொண்டு படசேவையை எங்கிலையும் அங்கீகரிக்க வேண்டாமென்று சத்துசிறுப்போலிருக்கிறது. அவரது பிரசங்கமெல்லாம் ஆலயத்திற்காணப்படும் ஈசுவரப்பிரதிமாருபமொன்றுமினும் அவரைப்பார்க்கவாவது பேசவாவது செய்யவில்லை யென்றும், அதுகொண்டு நம்மவருக்கும் ஆலயவழிபாடுகூடாததாமென்றும், வலியுறுத்துவதொன்றேயாம். அதன்பொருட்டு அவர் தம்மிற்றோடு பலகேள்விகளைக்கேட்டுக்கொண்டும் விடையிறுக்கமுடியாமல் மிரள மிரள விழித்துக்கொண்டும், குளறிநிற்கின்றனர். அநாதான் விசேஷம்.” என்றுன்.

அது கேட்ட நண்பர், “அது விஷயத்தில் உனதபிப்பிராயந்தானென்னை? உன்னிடத்திலே என்றைக்காயினும் பிரதியாருபங்கண்டாற் பேசிற்றுண்டோ”? என்று மறுபடியும் வினாவினார். அதற்குப்பள்ளிப்பையன்:

ஐயா! நானோ சிறுவன். என் மனம் பள்ளிப்பாடங்களிற் பற்றிநிற்கிற இந்தக் காலத்தில் மேலான அந்தவுண்மை

விளங்குமா! எனக்குப் பூமிஸரஸ்திரமும், பூமிப்படமும் நன்றாகக் கைவந்திருக்கிறது. அதுகொண்டு இவ்வுலகமுழுவதும் சுற்றிப் பார்த்த மகான்மாரில் ஒருவர்போலுமாயினேன். அப்படிப்போலவே ஆலயசேவையும், சுருதி விசாரமும் எனக்குக்கைவரும் காலத்தில் நானும் உத்தம ஆஸ்திகரினொருவர் போலுமாவேன். இதுதான் ஆலயத்தைப்பற்றியுள்ள எனது பிப்பிராயமாம். இதன்மேல் ஆலயவழிபாடு கைவந்த மகான்மாரில் மார்க்கண்டேயர் பொருட்டு அவரால் பூசிக்கப்பட்ட சிவலிங்கத்தில் பரமேசுவரர் சாட்சாதாக வெளிப்பட்டு அதுக்கரகிக்க வில்லையா! பிரகலாதன ஆழ்வார் பொருட்டு இறைவர் கற்றாணினின்று நரசிம்மமாகத்தோன்றி இரணியசம்மாரம் செய்யவில்லையா! இங்ஙனம் அளவிறந்த சரித்திரங்களுண்மையாதலினாலும்,

“கண்ணிற்காண்பதுன் காட்சிகையாற்றொழில்

பண்ணல் பூசைபகர்வது மந்திரம்

மண்ணொடைந்தும் வழங்குயிர்யாவுமே

யண்ணலேரின் னருள் வடிவாகுமே” என்று நமது தாயுமானார் வலியுறுத்துதல் போன்று பல அனுபவஞானிகளின் திருவாக்குகளும் உண்மையாதலினாலும், யானும் அந்த மேல்நிலையை ஆசரித்து நிற்கத்துணிந்தால் பிரதிமாஸுபமட்டுமா! வேறுகாணப்படும், அனைத்தும் எனக்கு சிவசொருபமாய் விளங்குமன்றோ! அங்ஙனமிருத்தலின் அந்த அடுத்த கேள்விக்குப்

பதில் சொல்ல இப்போது நான் தயாரில்லை, என்று பதிலளித்தான். அந்தமட்டில்விட்டானில்லை. அதன் மேலும் சீரூப்புராணம் 5-ம் படலம் 10—11ல்.

“வெண்ணிலவு துளித்தொழுகும் மதிவதனமுகம் மதனை விளித்து நோக்கி, வண்ணமலர் வாய்திறந்து பெரியோன்றன் நிருத்தாதாய் வந்தகோவே, பண்ணருநன் மறைப்பியே வரணவர்பெரன் னடிபரவப் படியின் வந்தோய், எண்ணரும் பேரொளியுமும் தொனியில் வரக்கதிர் வடிவாயிருந்தவேந்தே”

“அல்லாவின் திருத்தாதர் வேதநபி முகம்மதென வகத்திற்கொள்ளார், பொல்லாத நரகடைவர் உமதடியிற் பணிந்து கலிமாவைப்போற்றிச், சொல்லாரமணத்திருத்த வறிந்தவரே சிறந்தபொருட்சுவனமாள்வார், எல்லாருமெனப்போல்வார் அறிவரிது சரதமெனவியம்பிற்றன்றே” என்று

“குசையினறி” வேண்டதெலுக்காக முகம்மது நபியவர்க ளோடு அறபிராட்டுஅமங்கலப்பிரதிமையும் பேசினதாகக்கேட்கப்படுமந்த அன்னியசரித்திரவுண்மையைக் கூட இவர் அறிந்திலர் போலுமென்றுஞ்சொன்னான். அது கேட்டநண்பர்மாணவனைப்புகழ்ந்து ஆசீர்வதித்தனுப்பினாராம். என்று நிகழ்ந்துள்ளதோர் சரித்திரமே அப்பிரசங்கிகன் இன்ன விதமாக மதிக் கப்பட்டிருக்கிறார்களென்பதை நன்கு போதப்படுத்தி நின்றல்

கண்டாம் ஆதலின் அவரது வீண்கூக்கலைப்பற்றி இங்கே விசேஷமரகவிஸ்தரிக்க வேண்டா ததாயிற்று.

ஆனாலும், அவரது போதனையிலகப்பட்டுள்ள கனிட்டன் மார்சிலர், இந்நிலவுலகத்திலே ஒவ்வொருவனுந் தத்தமனைவியுடன் இரவிற் கூடிக்கிடந்து விடிந்தெழுதல்போல, எல்லாம் வல்ல இறைவராகிற நமது கடவுளும் தமது தேவியுடனிரவிற்பள்ளியரையிற்புணர்ந்திருந்து விடிந்தெழுதலானகிரியைகள் ஆலயத்தில் நடப்பதுபோலவும், அது அருவருக்கத்தக்கதாமென்றும், பேசிக்களிப்பாட்டமாடக் கரண்கின்றோமன்றோ! அந்தப் பிராணிகள்பொருட் கிண்மையறிவுறுத்தலநாவசியகமேயாம். ஆதலின், அறிவறிந்த மக்களுக்கெல்லாம் தெரிந்துள்ள ஆலயக்கிரியா விசேஷங்களைக் குந்தெரியுமென்பதை மரத்திரமிங்கே சிறிது சூசிப்பிக்கின்றேன்.

நண்பர்களாள்!

“முகமெலாந் கண்ணீர் முத்தனும்பிடச்செங்கைமுகிழ்ப்ப அகமெலாந்குழைந் தானந்தமாகநல்லறிஞர் இகமெலாந்தவமிழைக்கின்றாரென்செய்கோவேழை சகமெலாம பெறநின்னருளுதரமாய்ச் சமைந்தோய்” என்பது எமதுதாயுமாருருமைத்திருவாக்காதலுலகநிந்தவுண்மையே, இதில் இறைவனுலகத்தைத்தனது திருவருளாகிறவுத

ரத்தினின்றும் பெறுவித்தானென்பது நன்கு வலியுறுத்தப்பட்டது. இதனாலே திருவருளாகிற வுதரம்பெறுவானும், உலகுபேறு மாதல் நிராட்சேபமாயிற்று. ஆகவே, இறைவனாகிற அருளாளன் (பெறுவிப்பான்) அருள் (பெறுவான்) உலகு (பேறு) என்னுமுன்று சப்தார்த்தங்களே பிதா, மாதா, மகவு, என்வாதல்கண்டாம். இந்தவுண்மைபற்றியே நம்மை “அமிர்தஸ்யபுத்திரா” என்று சுருதியுமழைக்கிறது. அருளது சத்தியாகும் “என்னுஞ்சுருதி போதத்தால் ஐத்தனே அருளாளனாகின்றான். சத்தி அருள் ‘ஒளி’ ‘உமை’ என்பனவெல்லா மொருபொருட்சொற்களே யாதலறிஞரனைவரும் அறிந்த விஷயமே. நமது சைவமதத்தில் சத்திமானை ஆண்பாலாகவும், சத்தியைப்பெண்பாலாகவும், நம்மை மக்களாகவும், வழங்கி வருவது தொன்று தொட்டுள்ளதோர்வழக்கமாம். அந்தவழக்கத்தில் அம்மையப்பராகிய நமது பரமேசுவரர் (உமாபதி) தமது சத்தி [வல்லமை] யை விஸ்ரம்பிக்கவிடாதிடக்கிக் கொள்ளாதலே அவர்செய்யும் சம்மார கிருத்திபமென்று கேட்கப்படுகிறது. படவே, ஒருவன் கையிலுள்ள பலம் மற்றொருவன்யடித்தபோது வெளிப்படுத்தலோலத் தம்மாலகங்கி நின்ற சத்தியை விஸ்ரம்பிக்கவிட்டு சர்வான்மாக்களையுந் தோற்றுவித்தலே கிருஷ்ணயாகும். அங்ஙனம் தோற்றுவிக்கப்பட்ட சர்வஜீவான்மாக்கள்விஷயத்திலுந் தாமே சர்வாதி காரியாய் நின்று,

“இன்னதலத்தின்னபொழு தின்னதனா லின்னபயன்
இன்னபடியாய்ப்பொருந்துமென்றறிந்தே— அன்னதலத்
தன்னபொழு தன்னதனா லின்னபயன் ன்னபடி”

பின்னமறக்கூட்டும பிரான்” என்றபடி ஒவ்வொருவரை
யும் அவாவர்வினைக்கண்விடுத்து நுகர்வித்தலைத்தான் திதியெ
ன்பார்வெரியோர். இத்தப்பிரகார . நிகழும் சங்காரம் ‘சிருஷ்டி
திதி’ என்னும் முத்தொழில்களும் இறைவர்தென்பதி லெவர்
க்கும் ஆகேஷ்பமிருக்கா தென்பதும் நிச்சயம்.

ஆனபடியால்: “நித்தலுத்துஞ்சும் பிறப்பையுஞ் செய்தவ
ன்” என்னுஞ்சுரு சிவாக்கியப்படி நித்தியசம்மாரத்தின் பொ
ருட்டு சர்வாதிகாரியாய் நின்றசத்தன் சத்தியைத் தன்பாலடக்
கிக்கோடலே பள்ளியரை சேர்தலாம். அங்ஙனம் இறைவன்
பள்ளியரை சேர்ந்த அளவில் சர்வபிராணிகளும், யான் ‘எனது’
என்பதற்றுப் பிரேதம்போலச் சுழுத்தியவஸ்தையில் விழு
தல் ஸ்பஷ்டமேயாக்கண்டாம். அப்பால்

நித்திய சிருஷ்டி யின்பொருட்டு சத்தன் தனதுசத்தியை
விஸ்ரம்பிக்கவிட்டுத் தனதிருப்பைக் காட்டிநின்றலே இறைவ
ன்றிருப்பள்ளி யெழுச்சியாம். அங்ஙனந்திருப்பள்ளி யெழுச்சி
யானவுடனே இரவெல்லாம் பிரேதம்போல உசுப்பாதடங்கிக்
கிடந்த சர்வபிராணிகளும் சுழுத்தியில் நீங்கி- யெழுதலும் பிர
த்தியட்சமே. அதன்மேல்

திருப்பள்ளி யெழுச்சியானதுமுதல் பள்ளியரை சேரும்
ட்டுஞ் செகநாதனாகிநின்று சர்வபிராணிகளையுந் தத்தம்வினைக்
கண் விடுத்து அநுக்கிரகம் புரிதலே நித்தியநிதியாம். இந்தப்ப
கற் காலத்திலேதான் நாமனைவரும் “சுவையொளி யூரோசை
நாற்றமென்றைந்தன்- வகை தெரிவான்கட்டேயுலகு” என்ற
படி பஞ்சேந்திரியங்களின்வழி விஷயக்கிராஹியன் மாராகி நா
னென தென்னுமாரவாரித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்

இங்ஙனம் நிகழுமுத்தொழில்களும் சர்வான்மாக்களுக்
கும் பொதுவாக இந்திரியங்களைப் பொறுத்தே நிகழ்வனவா
ன்று கேட்கப்படுகின்றன. இதற்கண்ட சாக்கிராவஸ்தையில்
ஆன்மலாபத்தையுத்தேசித்துச் செய்யப்படும் ஈசுவரபாடு
தான் ஆலய சுவையாம். அங்கே ஈசுவரசந்நிதானத்திலிடப்படு
ம்திரையே ஆன்மகோடிகட்கு ஆன்மநாயகனு (பசுபதியு)
ண்மையை மறைத்துநிற்கும் திரோபவ கிருத்தியமெனப்படும்.
அப்பால் திரையையேக்கிசோடசோபசாரங்களுடன் சேவை
சாதித்தலே அநுக்கிரக கிருத்தியமென்பார் பெரியோர்.

இந்தப்பிரகாரம்எல்லாம் வல்ல இறைவரது பஞ்சகிருத்
திய விசேஷங்களே ஆலயத்தில் நடைபெறுகின்ற நித்தியகிரி
யைகளாம். இந்தவுண்மையை யறியாமல்புருஷஸ்திரீ சங்கமத்
தால் வர்த்திக்கிற இவ்வுலகத்தை மாத்திரமே கண்ட அந்தப்பி
ராணிகட்கும், ஈசுவரவலிமையையுங் கண்டானந்திக்கிற நமக்
கும் வெகுதூரமென்றுணர்க.

இங்கே—சிவம், சத்தி, உலகம், எனப்பிரித்து-பிதா, மாதா, மகவு, என வுபசரிக்கப்பட்டாலும், 'வாஸ்தவத்தில் சிவமும், சத்தியும், ஒருபொருளேயாதலுண்மை. அது "ஆணல்ல, ப்பெண்ணல்லவன்'றியல்யுமல்லக்— காணுருபமல்லக் காணாத ரூபமல்ல" என்றபடி அவன், அவன், அது, என்னுமவயவப்பகுப்பிற்கும் அப்பாலதாய், காணப்பட்டதுங் காணப்படாததுமல்லதாய், நிற்குமோருண்மையாற் போதரல்காண்க. அப்படிப்பட்ட சிவம்-உலகத்தைத்தோற்றுவிக்குங்கால்,

கலப்பினால் உடலுமுயிரும்போல அவ்வுயிர்களேயாகியும், பொருட்டன்மையாற் கண்ணுக்கதிவனும்போல அவற்றின் வேறேயாகியும், உயிர்க்குயிராதற்றன்மையாற் கண்ணுளியுமான்மபோதமுட்போல வுடனேயாகியும், அவ்வுயிர்களின்வழியினோங்கிநின்றலாற் சத்தியேயாகியும், பஞ்சகிருத்தியங்ங்ளாற்பதியேயாகியும், இவ்வெத்தன்மைகளினும் வேறாய் இவற்றொடுந்தாதான்மியமா (ஒருமைப்பாடாய்) எவ்விடத்தும் எஞ்ஞான்றுந் தானேசுயஞ்சேட்கியாய் நிற்குமந்தவுண்மை நிலையிற்சிவமேயாகியும், கேட்கப்படும்.

படினும் — பஞ்ச கிருத்தியங்களினுண்மைபற்றித்தான் இறைவனிருப்பை எல்லாவருஞ் சம்மதிக்கின்றனர். அவை (பஞ்ச கிருத்தியம்) I ஒடுக்கம் = இளைப்பாற்றல், II தோற்றம் = அவரவர் கண்மழுபுதுங்கழியுமுகத்தான் மலபரிபாகம்

வருவித்தல், III நிலை—கன்மங்கழியுமாறு அவற்றை நுகர்வித்தல், IV மறைப்பு—இருவினையொப்பு வருவித்து மலங்களை முதிர்வித்தல், V அருள்—பந்தத்தை விடுவித்தல், ஆகிய விவ்வைந்தமேயாம்.

இத்தகைய உயிர்க்குறுதி பயத்தனவாகிய பஞ்சகிருத்தியங்கள் இறைவனுக்குவடிவமின்றி நிகழாவாகலின் அருவம், அருவுருவம், உருவம், எனப்படும் மூன்றுதிருமேனிகளும் அவனுக்குவேண்டப்படுவவாயின. அவை—சிவம், சக்தி, வீந்து, நாதம், சதாசிவம், மகேசுவரன், உருத்திரன், விஷ்ணு, பிரமா, என்பனவாமென்பார் பெரியோர். இவ்வொன்பதனுள் முன்னையது நான்கும் அருபமும்,—பின்னையது நான்கும் உருபமும்,—இடைக்கணுள்ள சதாசிவமே அருவுருவமாமாகக்காண்க. அந்நிஷண்மையைத்தானே.

“சிவமாதி நான்முகக் கோவந்தமாமறை செப்புகின்ற நவமாயிலங்கியவொன்றே” என்று நமது தாயுமானாரும் வலியுறுத்தருளினர். அன்றியுமவர்தாமே, “அருள்வடிவேழுமூர்த்தம்” என்றுமற்றோரிடத்திலு முணர்வுறுத்திருக்கின்றனர். அது—சிவத்தையும்விந்துவையுமொழித்து நின்ற சக்தி, நாதம், மனோன்மணி, மகேசை, உமை, திரு, வாணி, யாகநிற்கும் சிவசக்தி சொரூபங்களைக் குறித்ததேயாம்.

இங்ஙனம் விவரிக்கப்பட்ட சிவகோணங்களாகிய ஒன்பதும், சத்திகோணங்களாகிய ஏழும், ஆகப்பதினான்கோணங்களாகிய, பிரிதிவியாதிய பஞ்சபூதங்களுடன் சூரியன், சந்திரன், ஆன்மாவுங்கூட்டியுள்ள எட்டுத்திக்குகளுள்ளேதான் னுண்மையாக வேண்டும். அத்தகைய உள்ளீடாயவொரு பசுபதி, அல்லது ஜகதீசனாகியசிவபெருமானுக்கு இவ்வுருபம், உருபாருபம் அருபம், என்னு மூன்றும் தடத்தவடிவங்களேயாகும். ஆகவே சுத்த சச்சிதானந்த ஸ்வரூபமே அவனுக்கு சொரூபமாகக்காண்மார் பெரியோர். அந்தசச்சிதானந்த ஸ்வரூபியே உயிர்களுக்குக் கண்மலபரிபாகம் வருவித்தற்பொருட்டுக் கொண்டகருணைசொரூபமாகிய தமது பராசத்தியின் செயலால் நம்மையுய்விக்கவேண்டி அம்மையப்பராகியு மெழுந்தருளியநுக்கிரகியாசிற்பர். அவரே பதி.

இனி—உலகமென்பது, சித்பிரபஞ்சம் (ஆன்மவர்க்கம்) அசித்பிரபஞ்சம் (சுடவர்க்கம்), என இருதிறப்படுதலுங்கண்டாம். இவ்விரண்டனுள் ஆன்மவர்க்கமே உயிர்த்தொகையாமென்றங்கேட்கப்படும். படவே அசித்பிரபஞ்சம் உலகமேயாயிற்று.

ஆதலின், “பதிபசுபாசம்” என்னும் முப்பொருளுண்மை ஸ்பஷ்டமேயாதல் நிச்சயம். அது,

சுவேதாசுவதரோப ந்ஷத்து

“ஜ்ஞஜ்ஞௌச்சாவஜாவீஸநீ மீஸன!

க்ஷராத்மா நாவீஸதேதெவஏக:!

அந்த:ப்ரவிஷ்டஸ்ஸாந்தாஸர்வஜநாநாம்!

வித்யாவித்யே ஈஸதெயஸ்துஸௌந்ய:!

ஜ்ஞாத்வாதெவம்முச்யதெஸர்வபாஸைம்.

(இ—ள்) சர்வக்ஞானபதியும், கிஞ்சித்ஞானபசுக்ஞாம், அநாதியாயுள்ளவர்கள்; இவருள் பதியாயுள்ளவன் ஈசன் (ஆண்டான்); பசுக்களாயுள்ளசீவர்கள் ஆளப்படுபவர் (அடிமைகள்), பசுபாசங்களை ஒரே தேவனாகியபதி ஆளுகிறான். ஆளுகிறவனாகிய பதி எல்லாப்பசுக்களுக்கும் அந்தராத்மாவாகவுருக்கிறான். பசுபாசங்களை ஆளுகிற அந்தப்பதி அவ்விரண்டற்கும் அன்னியன். அப்படிப்பட்ட தேவனையறிந்த பசு: எல்லாப்பாசங்களினின்றும் விடுபடுகிறான்.” என்றும்,

தை [1—3ல்] . “இந்த ஜகத்து வியக்தரவியக்தமும் (தீரிசியப்பொருளானவருவமும், அநீரிசியப்பொருளான அருவமும்), க்ஷராக்ஷரமும் (மாறுவதாகிய அசித்தம், மாறாததாகிய சித்தம்) ஆனவஸ்துக்களாற் கூடியது. இதை ஈசுவரன் பரிபாலிக்கிறார். ஈசுவரனல்லாத ஜீவன் அநுபவிப்பவனாகையால் இதற் கட்டுப்படுகிறான். ஆனால் ஈசுவரனையறிந்து எல்லாப்பாசங்களினின்றும்விடுபடுகிறான்.” என்றும்,

ஷெ [4—7ல்] “ஆன்மாவானவன் சரீரத்திலிருந்து கொண்டு தீனத்தன்மையில் மூழ்கியவனாகித் துயரப்படுகிறான். ஆனால் எப்பொழுது யாவராலுந்தொழிபூட்ட ஈசனையும், அவரதுமகிமையையும் பார்க்கிறானோ அப்பொழுது துயரமற்றவனாகின்றான்.” என்றும்,

எழுந்த சுருதிகளால் நன்குபாதரல் காண்க. இதுவே ஆகமசம்மதமுமாமென்பார் ஆன்றோர். இவ்வுண்மைப்போதங்களாற்றானே திரிபதார்த்தங்களுமநாதி நித்தியமாமென்கின்றனம் நாம். ஆதலின்,

(a) ஏகசப்தத்தால் வழங்கப்படுகிற சர்வக்ஞானபதி (கடவுள்) ஒருவன்.

(b) சர்வஜன சப்தத்தால் வழங்கப்படுகிற கிஞ்சிஞ்ஞான பசுக்கள் [ஜீவர்] அநேகர்.

(c) எல்லாப்பாசங்களினின்றும் விடுபடுகிறனென்ற தாற்பாசம் பல. என்பதுங்கண்டாம்.

இவற்றுள் [முப்பொருள்களுள்] பசுபாசங்களையுடைமை யாக்கொண்டு பரிபாலிக்குற ஈசுவரன்பதியும் (ஆண்டானும்), அவ்வுடையோனாலாள்படுகிற பசுபாசங்களுள்ளே நானடி

மையென்றாவதுணர்ந்த கொள்ளவல்ல கிஞ்சிக்குறாகிய ஜீவ
வர்க்கம் அடிமையுமாமென்பதை, எந்தவல்லார்தாமும் மறுக்
ககில்லார். ஆகவே,

இறைவனது அடிமைகளையாகிய நாமோவ்வொருவருக்
கும் தன்னையுந் தலைவனையுமுணர்வொட்டாது தடுத்து நிற்
கும் சொற்புமறைப் பொன்றனது நீக்கமும், பெறவேண்டி
ப்பிரமவிஷ்ணுக்களாலுந் தேழுப்பட்ட ஈசுவரனைத் தொழ
வேண்டியதானே கடமையாயிருக்கிறது. அப்படித் தொ
ழுதாற்றுகோ ஈசுவரனையும், அவரது மகிமையையும், அறிந்து
அடையும்படியான முத்தியை அவ்வீசுவரனே அடைவிப்பர்.
(இத-சம்புபட்சம்). அஷ்வீதி பேற்றைவேண்டி நாம் தொழுந்
தொழுகைதானே ஆலயவழிபாடும் (விக்ஷாகாராதனமாம்).
அந்த வுண்மையை,

“குறிக்கும்மடை யாளமுக்கோயிலும்
நெறிக்கும்மவர் நின்றதோர் நேர்மையும்
அநியவாரண மாயிரமோதனும்
பொறியிலீர்மன மென்கொல்புகாததே”

என்ற சுருதியாலறிஞர் நன்குணர்ந்துகொள்வர். பொறியி
லாராகிய ஏனையோர் அனவிறந்த வேதபாராயண வல்லுநரா
யினும் அநியவல்லாரல்லொன்பதையு மிந்தசுருதிபோதமே

நன்கு வலியுறுத்துதலுணர்க.

ஓ! சிவநேசச்செல்வர்காள்!

அறிவிற்கிற்றந்த நம்மவர்களுள்ளேயே என்றும் நடைபெறுவதாகத் தொன்றுதொட்டு வழங்கிவந்துகொண்டிருக்கிறதானே ஆலயவழிபாடு. அதனை அருவருக்கத்தக்க ஜனசமூகங்கடாமே தற்காலத்திலகிகரித்துச்சொண்டிவருகின்றனர். ஆனலென்னை? அதன் மகிமை ஒருசிறிதுங் குன்றிற்றில்லையென்பது முலதந்தவ்வுண்மையன்றோ! அப்படியாயின் அது எல்லாம் வல்ல இறைவனதென்பதை எந்த அறிஞர்தாமறுக்கத்துணிவர். முன்னொருகாலத்திலே சைவசமூகநெறியை வேராகக் கொண்டுவிடவேண்டுமென்றுங் கங்கணங்கட்டிக்கொண்டிருந்த எண்ணிற்றந்த மூர்க்கர்களுடைய பெருமுயற்சிபுக்கூடத் தைக்கூடாமற்போனதுலகதிற்தவ்வுண்மைதானே. அது,

“சோற்கோவுந் தோணிபுரந்தோன்றலுந்நல் சுந்தரனுஞ்
சிற்கோலவாதவூர்த் தேசிகனும்—முற்கோவி
வந்திலரேனீறெங்கே மாமறைநூறுவெனங்கே
யெந்தைபிரானைந்தெழுத்தெங்கே.” என்ற
கவியாலும் போதரல்காண்க.

இதுகொண்டு “சைவசமயநெறி” மாறுதலடையாவண்ணம் சிவாநுக்கிரகத்தால் ஆந்நாளில் சமயாசிரியன்மாருந் பவி

த்தனரென்பதேயான்றோர் துணிபு. அவ்வுண்மையை யுண்
ராமல் அவ்வாசிரியன்மார்க்காலத்திற்றான் “சைவசமயம்” உற்
பவமாயிற்றென்று எத்தனையோபித்தன்மார் ஒருபாற்கத்தியு
நிற்கின்றனர். அவருடைக்குச் செவிகொடுக்குமறிஞர் ஒருவ
ரேனுமுண்டோ! பொறியிலாஓ அவர்வசத்துப்புக்குழல்
கின்றனரென்பதும் வெள்ளிடைமலையாம். காரணம் என்னை?
எனின்:—

சிவம்-என்பது நமது சமயாசாரிகளுடைய திருநாமமாக
வீருக்கவிலை. அது-எல்லாம் வல்லஇறைவனுடைய திருநா
மமேயாம். ஆகவே சமயாசாரிகட்கோ திருவாதவூடிகள்,
திருநாவுக்கரசராயனார், திருநாணசம்பந்தப்பிள்ளையார், சுந்
தாமூர்த்திசுவாமிகள், என்பதாதிய திருநாமங்களாக்கும் வழ
ங்கிவருகின்றன. இந்நூல்வருமொரோகாலத்திலுள்ளவருமல்லர்,
திருநாணசம்பந்தருந்திருநாவுக்கரசரு மொருகாலத்திலுள்ளா
ரென்று கேட்பப்பட்டாலும், ஒருவருக்குப் பதினாறு வயசும்
மற்றொருவருக்கு என்பத்தொருவயசுமுண்மையாதலின் அவ்
வீருவருங்கூட முழுவது மொருகாலத்தவரல்லரென்பதும் நிச்
சயம். மேலும் அவ்வீருவருமொன்றுபட்டிருந்த காலம்மிகச்
சொற்பநானேயாம். அத்தகையஅவரில் இன்னொருகாலத்துச்
சைவமுண்டாயிற்றென்று சொல்லுவாருண்டானாலும், இதர
மார்க்கத்தாரைப்போல நாமும் ஒருகாலிரீணயங் கற்பியாத

துக்காகத் துக்கிக்கலாம். அவர்போல மதாசிரியர் பெயரால்
நமது மதத்தையும் வழங்கிவரலாம். அதற்கிடனில்லையாதவி
ன் அறிஞரொருவருமவருணாக்குச்செவ்வொருதுத் துக்கிக்
கர்திருப்பதேயாமென்றறிக.

அல்லாமலும், “சைவம்” என்பதுக்கு ‘சிவசர்பந்தம்’,
என்பதே பொருளாதலின் அநாதிப்பழிப்பொருளாகிய சிவச்
தைப்போலவே அவனது சமயமும் அழிவற்றதாமென்று அறி
ஞர்சமுதாயத்தில் நிராட்சேபமான ஒரு நம்பிக்கையுண்டா
யிருப்பதுமூலமுணர்ச்சு. அதுதானே,

“சைவசமயத் தனிகாயகனந்தி

யுய்யவகுத்தருருநெறி யொன்றுண்டு

தெய்வசமயஞ் சன்மார்க்கஞ்சேர்ந்தய்ய

வைப்பகத்துள்ளார்க்கு வகுத்துவைத்தானே” என்ற
படி சுருதிரசம்மதமுமாகின்றது. இந்த சுருதியில் சிவனே
“சைவசமயத்தனிகாயகன்” என்றழைக்கப்படுகின்றார். அப்
படித்தானே,

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்

“சைவத்தசெவ் வருவன்றிரு நீற்றனுருமேற்றான்
கைவைத்தொரு சிலையாலாண் மூன்றுமெரிசெய்தான்
தெய்வத்தவர் தொழுதேத்திய குழகன்றிருச்சுழியன்
மெய்வைத்தடி நினைவார்வினை தீர்தலெளிதன்றே.”

திருஞானசம்பந்தர்

“வானவர்மதியொடு மத்தஞ்சுடித்
தானவர்புரமெய்த சைவின் இடம்
கானமடமயில் பெடைபயிலும்
சேனமர்பொழிலணி சிவபு:மே”

திருநாவுக்கரசர்

“செய்யவுன்கமலபாதஞ் சேருமாதேவர்தேவீ
மையணிகண்டத்தானே மான்மறிமழுவொன்றேந்து
சைவனே சாலஞ்ஞகற்றறிவிலாத நாயேன்
ஐயனே ஆலவாயிலப்பனே யருள்செய்வாயே”

மணிவாசகப்பெருமான்

“பாழ்ச்செய்விளாவிப் பயனிலியாய்க்கிடப்பேற்குத்
கீழ்ச்செய்தவதாற் கிழியீடுநேர்பட்டுத்
தாட்செய்யதாமரைச் சைவனுக்கென்புன்றலையா
லாட்செய்குலூத்தல்லையாண்டாளைக்கொண்டன்றே”

என்னும் வேதபாசுரங்களில் சமயாசிரியன்மாராலும் சைவத்தசெவ்வுருவனென்றும், சைவன் சைவன் சைவன் என்று ம் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறார் ஏமதுபரமேசுவரர், அங்ஙனமே

ஆகமங்கனம் “சதாசிவப்பெருமானே அநாதி சைவர்” என்று கோஷிக்கின்றனவென்றுங்கேட்கப்படுகிறது. அப்படியானால் சைவசமயத்தலைவர்: சிவபிரானாரா? சமயாசிரியன்மாரா? சிவ பெருமானுடையதன்றோ சிவமதம். ஆதலின் அதற்கு,

சைவம், குருநெறி, தெய்வசமயம், சன்மார்க்கம், என்ற பெயர்களுண்டாயிருக்கின்றன. அன்றியும், அது உலகமுய்ய வகுத்ததாதலின் “அருணெறி” என்றும், ஒரு சாதி ஒரு தேசத்திற்கென்றில்லாமல் வையகத்துள்ளார்ச்சு வகுத்துவைத்த தாதலின் “தாய்மார்க்கம்” என்றும்,—பெயர் பெறுந்தகைத்தது. அச்சினத்தானே “சைவசமயமேசமயம்” “முத்தி தருந் தெய்வசபை” என்றாற்பெரியாரும். இதனால் “திருநெறி” “முத்தநெறி” எனப்படுவதுஞ் சைவசமயந்தானே. இத்தகைய பெயர்களின் காரணங்களும்,

“பேரோராயிரமும் முடையானைப் பேரினாற்பெரிதும்மினியானை” என்றபடி பேரினாற்பெரிதும்மினியாராகிய தலைவருக்குப்போல அவரது சமயமாகிய சைவத்திற்கும் முற்றப்பெறப்படும். அந்தவுண்மைக்கு,

வீரிவிலாவறிவினாரசள் வேறொருசமயஞ்செய்து
மெரிவினாற்சொன்னாரேனு மெம்பிராற்கேற்றதாகும்
பரிவினாற்பெரியோரேத்தும் பெருவேனாற்பற்றினானை
மருவிநான்வாழ்த்தியுய்யும் உகையதுநினைக்கின்றேனே”

“யாதொரு தெய்வங்கொண்டிரத்தெய்வமாகியாங்கே” மாதொரு பாகனூர்தாம்வருவர்” என்று எந்த மதங்களினுங் கேட்கப்படாத சத்போதங்கள் இந்த சைவசமயத்தின்மட்டு முண்மையாதலே போதியசான்றாதலறிக. இங்ஙனம் பலமான ஆதாரங்கள் பலவுங்கண்டன்றோ “சிவமதம், ஒன்றே முதன்மதமா மென்று நாம்பற்றிநிற்கின்றோம். அப்படியிருக்கவும்,

உண்மையறிவில்லாத சிலஜனங்கள் “சிவமதம்,, இடைக்காலத்துநடவமாயிற்றென்கின்றனர். அவருக்கு விரிவிலா அறிவினார்,,ஆகிய மனுடராலாக்கப்பட்டிப்பிறந்தநாளும்,வயசுநிர்ணயமும், நிச்சயித்துக்கொண்டு வரப்பட்ட மதங்களொன்று மெர்முடையதல்லவென்று நம்மவர் சொல்வது கொண்டாயினுமுணர்வு தலைஎடுக்க வில்லையே! அந்தோ! அவரென்செய்வர்! அவரது அவாந்தரமதங்களைப்போலு மொருமதந்தானே சிவமதமுமென்ற ற்றான்தம்மதத்திற் சேற்றமுண்டென்றுகருதினர்போலும், அங்ஙனம் கூறுவோருஞ் சிலர்தாமுளார். வேறு சில கொடியர் புறமததூஷணைகடாந் தம்மதத்திற்கொரு புஷணமாமென்று கருதியுமழிகின்றனர். அவர் எப்படியேன் பேசுகட்டும். • •

உலகத்திலே ஜன்னியங்களுக்கக் காணப்படுகிற புது மதங்களுக்கெல்லாம் ஜனகஸ்தானத்திலுள்ளது, சைவசமயமொன்றே யாமென்பதும் நமது கொள்கையாம். அந்த உண்மை

உய்த்துணருமறிவாளிக வொவ்வொருவருக்கும் நன்கு புலப்ப
படாதேபோமோ! அப்படியிருக்க அநாதி சமயத்தை அவர்த
தர சமயமென்றால் எவர்தாம் நம்புவர். ஒருவரும் நம்பார்: ஆத
லின்,

“சைவசமயமே சமயம் சமயாதீதர்பழம்பொருளைக் (இப்
கைவந்திடவே மன்றுள்வெளிக் காட்டுமிந்தக்கருத்தைவிட்
பொய்வந்துழலுஞ் சமயநெறி புதுதலேண்டாமுத்தி தருந்
தெய்வசபையைக் காண்பதற்குச் சேரவாருஞ்செகத்தீரே”

(இ—ள்) உலகத்தவரே! சிவமதமே மதமெனத்தக்கது.
[அது] ஏனையமார்க்கங்களாலறிந்தடையக்கூடாத அநாதி சிவத்
தைக்கையிலாமலகம்போல ஆலயத்தின்வைத்தே வெளிப்படுத்
திவிடும். இந்த [மேலான சமயத்திலுள்ள] மெய்ஞ்ஞானத்தை
நமுவவீட்டுப்பொய்யாகத் தோன்றியுழலாரின்ற மதவொழுக்க
த்திற் புக்குழலாதீர்கள். மோட்சத்தையருளா, ரின்ற தெய்வ
சபையை (சிவாலயத்தை)த் தெரிசித்தற்கு ஒருசேரவந்து சே
ருங்கள்; [எ—று] என்றார் எமது தாயுமானரும். இந்த வருட்
பாவில் மன்று, சபை, என்பன ஆலயத்தையுணர்த்து நிற்பன
வாக்காண்பதே ஆன்றோர் வழக்கு. அதனை “ஆற்றோடுதும்பை
யணிந்தாடும் அம்பலவாணர்,, என்றதாதிய அருள்வாக்குகளு
ண்மை கொண்டுமிறிந்துகொள்க.

ஆனபடியால், நம்மவர்கள்!

சிவாலயவழிபாடொன்றினையே முத்திரைநுந் செய்வசயை யாகக்கொண்டோங்கி விற்பதே சைவசமயமாமென்றுங்களுக் குச்சொல்லுகிறேன். அப்படியானால்—“சைவசமயம், அநாதியாயிற்றே? அங்ஙனமே “ஆவய வழிபாடும்” அநாதியாகத் தானே வேண்டிமென்று கீங்கள் என்னைக்கேட்கலாம். அதற் குப் பதிற்கொல்லமுடியாத நிலைமையில் நமது பெரியோர் நம் மைமவைக்கவில்லை. ஆதலிற் சொல்லுகின்றேன்.

பட்டினத்து அடிகள்

“ஒருநான்கு சாதிக்கு மூவகைத்தேவர்க்கு மும்பருக்குந் திருநாளுந் தீர்த்தமும் வேறுளதோ வந்தசதிசைமுகனால் வருநாளில் வந்திடுமந்தக்கண்ணுளன் வகுப்பொழியக் குருகுதனாணைகண் டர்பின்னை யேதக்குவலயத்தே”

(இ—ன்) ஒப்பற்ற, (மறையோர், அரசர், வேளாளர், தொள்ளாளிகள் ஆகிய) நான்கு சுத்தசாதிகட்கும், (பிரமர், விஷ்ணு, நீலலோகிதமென்னுங்காலவருத்திரர், ஆகிய) முப் பால தெய்வங்கட்கும், மேலுலகவாசிகட்கும், (சிவாலயத்திலே சேவிக்கவேண்டிய நித்தியபூமித்திகாதி) மகோற்சவங்களும், (அவர்களாடவேண்டிய) புண்ணிபதீர்த்தங்களும் (நிலவுலகத்திலே காணப்படுவன அல்லாமல்) வேறு வேறுகவந்திருக்கின்றனவோ? [இல்லவே இல்லை, ஆனபடியால், தேகபோகங்களை

ச் சிருஷ்டித்த) அந்தப்பிரமதேவனால் (அந் த த் தே க போ
கங்களைக்கொண்டிள்ள ஆன்மகோடிகட்கு முத்திரெறியு மா
வசியகப்பட்டுள்ளதாதலின் அந்த) ஆரம்பகாலத்திலேயே (ஆ
லயவழிபாடும்) உண்டாக்கப்பட்டவந்திடம்—அந்தச்சிருஷ்டி
கர்த்தாவினால் வகுக்கப்பட்டதுமல்லாமல் அஃது பரமாசிரிய
னாகிய பாமேசுவரனுடைய ஆக்கினையாயிருப்பதையும் (அறி
வாள்களே! வேதசிவாகமங்களிலும் நீங்கள்) கண்டிருக்கிறீர்
கள். அப்படியில்லாமற்போனால் (ஆலயவழிபாடுதான்) உலக
த்தில் ஏது? (சுருதிசம்மதமென்னுஞ் சிவாக்கைக்கொண்டு ஜ
கோதயப்பிரதமத்திலேயே பிரமதேவனால் வகுக்கப்பட்டிருக்
கு மேரேதுவினற்றான் இவ்வாலயவழிபாடு உலகத்திலுண்
டாயிருக்கிறதென்றுணர்க) (எ—று)

இங்கே ஆலயவழிபாடு அநாதியாமென்பதற்கு இவ்வாதா
மமொன்றே போதுமானதென்கின்றேன். மேலும் விரிவஞ்
சிப் பலவிடப்பட்டன. இந்தக்கவியில் “அந்தக்கண்ணாளன்,, எ
ன்பதை” மாந்தைக்கண்ணாளன்,, என்று திரித்துக்கொண்டு
கம்மியர்மயங்குகின்றனர். அங்ஙனம் திரித்துக்கோடலாற்பிர
யோசனமென்னையோதெரிகின்றலம். ஏதும் பயனில்லாதே,
“வியை மணங்கெடுப்பான் கருதியநண்பர் (கம்மாளர்) மேலா
யினும்” அந்தக்கண்ணாளன்,, என்பதை “மாந்தைக்கண்ணாளன்”
என்ன மடங்கி யிடர்ப்பட்டா திருப்பாராக.

இனி இந்தக்கவியிற்கண்டபடி உலகத்திலேகாணப்படுகிற திருநாளும், தீர்த்தமுமன்றி வேறாகவொன்று: யாண்டுஞ்சேதனவிசிட்டருக்குங்கூட வுண்டாயிருக்கவில்லையென்னுமுண்மையை, காஞ்சிப்புராணம் திருவேகம்பப்படலத்தில்

[87.] “மருள்புரிகருத்தினான் மாயனேத்தலுங்கருதுமப் பெரியகள்ளக் கம்பனே,,

[88.] “உருத்திரனலத்தகு மொருமைபூண்டியர்கருத்தொடும் வழிபடு நல்லகம்பனே,,

(89) “வாலிய சிந்தையான் மலர்ப் பொருட்டனை

மேல்வன் வழிபடு வெள்ளக்கம்பனே” என்ற கவிகளைக் கொண்டுநீந்தெரிந்துகொள்ளலாம். இதனாலே திரிமூர்த்திகளாலும்பூசிக்கப்பட்டசிவலிங்கங்கள் “கள்ளக்கம்பலிங்கம்; நல்லகம்பலிங்கம்; வெள்ளக்கம்பலிங்கம்” என்ற திருநாமங்களோடு காஞ்சிப்புரத்தி லுண்மை ஸ்பஷ்டமாம். இன்னமும், அங்கே “காமாட்சியம்மையாற்பூசிக்கப்பட்ட” • “பெரியகம்பலிங்கம்” என்னுமீன்றனுண்மையுங் கேட்கப்படுகிறது. இங்ஙனம்பிறதலங்களிலுண்மையாகவுஞ் சரித்திரங்களுண்டாயிருக்கின்றன. ஆதலின் மண்மிசையுள்ளனவன்றி வான்மிசையொன்றுமின்றென வுணர்க.

அத்தகைய [திரிமூர்த்திகளாலும் பூசிக்கப்பட்ட] விலிங்கங்
கடாமே நம்மாலும் வணங்கப்படுகின்றன. ஏனையதேவர்களும்
அவற்றைத்தாமேவழிபடுகின்றனர். ஆனது பற்றியே “ஒருநா
ன்குசாதிக்கு மூவகைத்தேவர்க்கு மும்பருக்குந்— திருநாளுந்
தீர்த்தமும் வேறுளதோவந், தென்றார் எமதுபட்டினத்தடிக
ள். அப்பாலும், “அத்திசை முகனாள் வருநாளில் வந்திடும், ம
ன்றது: திரிமூர்த்திகளுஞ் சிவார்ச்சனைசெய்து இறைவனது
க்கிரகம் கைவந்தபின்னர்த்தான் முத்தொழில்கட் கருகராயி
னாள் என னொருகேள்வியைச் சிரப்படுத்தியதாம். அதுகொ
ண்டு ஐகோதயப்பிரதமத்திலேயே வெளிப்பட்ட” ஆலயவழிபா
டு, அநாதியையாமென்பது குன்றின்மேலிட்டதீபமாதல் தே
ற்றம்.

இங்கே அநாதியென்பது = உலகந்தோன்றுநாளிற் றோ
ன்றுமுறையின் முன்னர்த் தோன்றியும், உலகமூள்ளகாரும்
நிற்குமுறையின் மதிக்கப்படுமாறு நிலைகொண்டுநின்றும், ஒடுங்கு
நாளில் ஒடுங்குமுறையிற் பின்னரொடுங்கியும், மீண்டுமுற்பவ
மாகுங்கால் அவ்வாறே வெளிப்பட்டும், அன்றுமழியுதள்ளதா
ம். நித்தியமெனப்படுதலும் அதுவே. “சடவுள்” நித்தியமாதலின்
அவரதுவழிபாடு அநித்தியமாமோ? பஞ்சகிருத்தியம் நித்தியமா
தலின் அத்திருநடனம் அநித்தியமாமோ? ஆதலின் “ஆலயவழி
பாடு” அநாதியாமென்பதில் அநிருரொருவருக்கும் ஆகேற்பமி
ருக்காதென்பதும் நிச்சயம். அந்தவுண்மை,

விம்பம், காமிகம், வாதுளம், காரணம், சுவாயம்பு, சந்தா
 னம், சர்வோத்தமம், முதலிய சிவாகமங்களினுராய்ச்சிவஸ்ஸ
 பெரியோரால் வெளிப்படுத்தருளிய எழுவகைப்பட்டசிவலிங்
 கங்களினுண்மையை வினாவியுணர்வார்த்கே நன்குபுலப்படு
 ம். அவை வருமாறு:—

I, பரார்த்தலிங்கம்— இது ஜகோதயப்பிரதமகாலங்
 தொடுத்து மகா சங்காரகாலம்வரையும் சிவபெருமான் சாந்நி
 த்தியராயிருந்து ஆன்மகோடிகட்கு அநுக்கிரகிக்கப்பெறும்
 இலிங்கமாம். தாவரலிங்கம், திரலிங்கம், எனப்படுவதுமிதுவே.

II சுயம்புலிங்கம்— இது அநுக்கிரகார்த்தமாத் தானே
 தோன்றியதாம். ஸ்வயம் + பு = தானேயுண்டானது.

III. காணலிங்கம்—இது வநாயகர், வைரவர், வீரபத்
 திரர், சுப்பிரமணியர், முதலிய சிவகணுதிபர்களாலும், கணங்க
 ளாலும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

IV. தைவிலிங்கம்—இது விட்டுணு, பிரமன், இந்திர
 ன், முதலிய தேவர்களாலே ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

V, ஆரிடலிங்கம்— இது அகத்தியர், புலத்தியர், நாரத
 ர், அத்திரி, வசிட்டர், விசுவாமித்திரர், காசிபர், வாமதேவர்,

பிருகு, முதலாய முனிவர்களாலே ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அசுரர், இரக்கதர், முதலினோராலுந் தாபிக்கப்பட்டதுமிதுவே.

VI மாணுடலிங்கம்- இது மனுமுதலிய வரசர்களாலும் அறிவுடைய கண்ணர், பரசுராமர், இராமர், முதலாயினோராலும், ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாகும்.

VII ஸ்ஷணிகலிங்கம்- இதுபூசித்தவுடன் விழப்படுவதும்-மண், அரிசி, அன்னம், ஆற்றுமணல், கோமயம், வெண்ணெய், உருத்திராட்சம், சந்தனம், கூர்ச்சம், புட்பமலை, சருக்கரை, மா, என்னும் பன்னிரண்டனுள்ளே ஏதாவதுஒன்றைப் பூசிக்குமவ்வப்போதுசெய்துகொள்ளப்படுவதுமாகும்.

இவ்வேழுனுள், ஸ்ஷணிகலிங்கத்தினுயர்ந்ததுமாணுடலிங்கம். அதனினுயர்ந்தது ஆரிடலிங்கம். அதனினுயர்ந்தது வைகலிங்கம். அதனினுயர்ந்தது காணலிங்கம். அதனினுயர்ந்தது சுடம்புலிங்கமாம். சுயம்பு லொருவரார் பிரதிட்டிக்கப்பட்டதும், கருணைகளிந்தன்பருக்கின்பருவானிறைவன் ஸ்ரீ னேவெளிப்படுத்தருளியதும், ஆதலின் அது [சுயம்புலிங்கம்] அநாதியென்பதும் நிராட்சேபக்தினிலையுதல்கண்டாம். அவ் ளுனமேபரார்த்தலிங்கமுமாதலுண்மை. இதுகொண்டும் அறிஞர்க்கெல்லா முண்மையினிது விளங்குதல்திண்ணம். இந்தமட்டில் “ஆலயவழிபாடி, அநாதியாரென்பது வலியுறுத்தப்ப

ட்டது. அத்தகைய ஆலயவழிபாட்டைப்பிரதிபாதிக்கிற சைவசமயத்தை—நீர்மேற்குமிழிபோல் தோன்றிமறைந்தழிகின்ற பொய் மார்க்கங்களோடு ஒப்பவைத்து நோக்கலாமா? அதுமரபன்று. பின்னே, ஒப்புயர்வற்ற சைவசமயமொன்றே! நித்திய மாமென்பது சத்தியம், சத்தியம், சத்தியம், முக்காலம்சத்தியம். அப்படித்தானே ஆலயவழிபாடும் நித்தியமாதலறிக.

ஆனால், “சைவசமயிகள், உலகத்திலே மிகச்சுறுக்கமாக விருப்பானேன்? “ஆலயவழிபாடு..அநேகஜனங்களா லங்கீகரிக்கமார்க்கமில்லாமற்கிடப்பானேன்? என்ற கேள்விகளை நீங்கள் என்பால்கேட்சவுந்துணியலாம். அதற்குநான் உங்களைநோக்கி,

I. பாதைகளிலே உடைகற்களும், சரற்கற்களும், வண்டி வண்டியாகக்குவிந்துகிடக்கின்றன. நவரத்தினங்களோ குறைவினுங்குறைவாய்ச் சிறியசெப்புகளிற்பத்திரப்படுத்தி இரும்புப் பெட்டிகளுள் ஸைவத்துப்பூட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றுளே நன்கு மதிக்கத்தக்கது எது?

II. “ஆர்த்த சபை நூற்றொருவராயிரத்தொன்றும் புலவர்-வார்த்தை பதினாயிரத்தொருவர்” என்றபடி படித்து அவைக்களமேறி, மதிக்கப்பட்டு, பேசவல்ல படித்த வகுப்பார் ஜன சமுதாயத்தின் மிகக்குறைவாயேயிருக்கின்றனர். அவரைக்காட்டிலும் படியாத வகுப்பார் எத்தனையோ பங்கு அதிகமாகவேகரணப்படுகின்றனர். இருவன்மதிக்கத்தக்கார்யாவர்?

என்னுமிரண்டு கேள்விகளை மாத்திரமிங்கே விடுக்கின்றேன். இக்கேள்விகட்கு நீங்களென்ன விடையிறுப்பீர்களோ அன்னமாதிரியே என்பாற் கேட்கத்துணியுமக் கேள்விகட்கு ம்பதிலுணர்ந்து கொள்வான் வேண்டிக்கொள்கின்றேன். ஆனபடியால் “மெஜார்ட்டி” யில்லாததுகொண்டு “சைவசமயம்” குறைவானதாக மதிக்கப்படு மென்பது அறிவாளிகளின் கொள்கையன்று. பெரும்பாலாரு மங்கீதரியாத படியால் மைனார்ட்டியின் வைத்து “ஆலயவழிபாடு” முடர்கொள்கையா மென்பவரே மூடராவர். இது யான்விசாரித் தறிந்ததேரூண்மையாயிம்.

அங்ஙன மாயினும், “சைவசமய” த்தின் திருமுன்பிலே இதரமார்க்கங்களுக்கும் ஆதிக்கமுண்மைபோல ஒவ்வொரு காலத்திற் காணப்படுவது முண்டு. அது கொண்டும் “சைவசமயம்” அகௌரவப் படுவதாகப் பெரியோர் கருது கின்றிலர். ஏன்? எனில்:—

“தோல் வியும் வெற்றியுந்தொன்மதங்கட்கெலாங்
கால பேதத்திலுண்டிந்திபற,
கருத்தன்- செயல தன்றுந்திபற.

“வாதி கடங்களுக்கல்லான் மதங்களுக் கோதார் வலியின்மையுந்திபற.

வோது யுணர்ந்தோரென்றுத் தீபற” என்ற சாந்தலிங்க
சுவாமிகள் திருவாக்கி னுண்மையாலந்த வுண்மையினிது போ
தரு மென்க. இங்கேதோன்மதங்களென்றதால் அவை,

“அன்றென்று மாமென்று மாறு சமயங்கள்,
ஒரோடொன் றெவ்வா துரைத்தாலும்-- என்றும்.

ஒருதனையே நோக்குவாருள்ளத் திருக்கும்.

மருதனையே நோக்கிவரும்” என்றபடி ஆறு சமயங்களுட
னையும் “கருகிருணிறத்து மாயனாகமமே கமலம்வாழ் பிரமனா
கமமே,

யருகனாகமமே புத்தனாகமமே யறையுலோ காயிதநூலே
மருவு சாங்கியமே தருக்க சாத்திரமீ மாஞ்சமே யிவைக
ளு மின்னு

மிரு நிலத்துள் பன்னூல்களுஞ் சயமே யெம்பிரான் ப
டைத்தனன் மாதோ”

என்று கேட்கப்படுகிற புறச் சமயங்களனைத்து மாமென்
னலாம். அவ்வெல்லாச் சமயங்களும் பொதுத் தருமங்களில் பெ
ரும்பாலும் ஒற்றுமை யுடையதாவே காணப்படும். படினும் ஒ
வ்வொரு மதாநுசாரிகளின் தகுதிக்குத் தக்கவாறு சிலவேற்று
மைகளும் அவ்வமதங்களிலுண்டாயிருக்கலாம். அது கொண்
டொருதோஷமும் மின்ற. அப்பால் எல்லாமதங்களிலுங்கேட்க
ப்படுகிற நெய்ப்பத் தருமங்கள் முழுவதும் சைவ சமயத்திலே

சோபானக் கிரமத்தின் வைத்துச் சொல்லப்படாது போசவு
 மில்லை. அனாலவை ஆன்மலாபத்தைப் பெறுவான் முன்னேறு
 கின்ற அறிவாளியாகிற ஒருமனுஷியினுடைய அறிவானது அ
 வன் மதியுரியான நாடொட்டிப் பூரணமான மனுஷனா (ஞானி
 யா)கிறவன் நாளுக்கு நாள் வளர்தொறும் வளர்தொறும்
 யாண்டியாண்டுநின்றுமே விடுகின்றதோ அவ்வவவத்தையில்
 ஆண்டாண்டு அநுபவித்த இன்பத்திற்குலட்சியமான விஷயம்
 எதெது உண்டெனமோ அஃதஃதை அவ்வப்போதுமேலாகச்சொ
 ல்ல ஆண்டாண்டு நிறுத்தி நிறுத்தி மேற்கொண்டு போமொரு
 முறையிலெழுந்த போதங்களேயாம். அப்போதங்கடாம்
 பலமதங்களாக்காணப்படுகின்றன. அவையனைத்துமேதொன்ம
 தங்களெனப்பட்டன. அவற்றைப்பூர்வபட்சஸ் தானத்தில் வை
 த்து எடுத்துக்காட்டி மேனிலையின் வைத்து மதிக்கப்பட்டு விள
 ங்குவது எதுவேர அதுவே சைவசித்தரீந்தமாம். ஆகவே அத்
 தெய்வநெறிக்நெதிரே இதரவெல்லா நெறிகளும் நிலைபெற
 லானன்றோ அசன் மகிமைபிறகாசப்படுகிறது. அத்திரு நெறியி
 யின் திருமுன்பில் ஒரு சமயத்திற்கும் மிதுமிஞ்சிய ஆகிக்க மு
 ண்டாதலில்லையென்பதும் நிச்சயமாம். ஆகவே, வா திகளுக்குள்
 அவ்வவர் சாமர்த்தியம்போலவெற்றிதோல்விகளுண்டாவதுஞ்
 சகஜந்தானே. அந்தவழக்கில் பலவீனமான ஒருசைவன் மற்ற
 ரோரசைவனிடத்திற்கு லவியடைந்து விட்டால் அவன்கதை
 யில் சைவரோற்றுப்போகக்கூடியதொரு சாதாரணமதமெ

ன்றெழுதிவைத்துக்கொள்ளலாமா? அன்றியும் ஒருகாலத்திலே பெளத்தன் அரசனேயாகவும் சைவன் கீழ்ப்படிந்தொழுக்கியிருக்கவும் கூடும். அது உலகநீதியைப் பொறுத்ததோரொழுக்கமாமென்றுணராமல், சைவன் தாழ்ந்ததென்று கதைகட்டலாமா? மேலும், சைவனால் ஆளப்பட்ட ஒரு இராஜ்யத்தை வைணவன் கைப்பற்றியிருக்கலாம். அதுகொண்டு சைவத்தை அடக்கிவிட்டோமென்னலாமா? எந்த விதத்திலும் தோல்வி வெற்றிகள் ஆளப்பொறுத்தல்லாமல் மதத்தைப் பொறுத்து ண்டாவதாக அறிஞர் அங்கீகரிக்கின்றிலெனவறிக. இனித்தற்காலத்தில்திலவீனமதங்கள் மிகவும் கண்ணியமுள்ள துபோலக் காணப்படுகின்றன. அவைச வயாபாநவாத்தினங்களுக்கெதிரே “இமிட்டேஷன்” கூற்கள் மதிக்கப்படத்தக்கதாகவினங்கு தல்போலவும், “சுவர்ணாபரணங்களுக்கெதிரே” கிஸ்ட்டுகைகள் கண்ணியமுள்ளதாகக் காணப்படுவதுபோலவும் வழங்குவனவாம். கிஸ்ட்டுகைகளும் இமிட்டேஷன்செகப்புகளும் எவரியஜனங்களாலும் நாடகக்காரராலும் பூயங்காளிகளாலும் கையாளப்படாமற் சிடக்கவுமில்லை. அப்படிப்போல புதுமதானுசாரிகள் ஏன் உலகத்தில் பெருமிதமாகியிருக்கமாட்டார்கள். நம்மவரிற் கூட அவ்விதரர் ஆசாங்களைக்கண்ணுற்றசிலர் புனர்விவாகம்செய்தலை நமதுவழக்கத்திலுங்கொண்டுவரவேண்டுமென்றும், ஜாதிபேதங்களால் அநேகந்தீர்க்குகள்மேலிகின்றன வாதலின் வரம்பழித்து மனுஷஜாதியென்றொருஜாதியே யாக்கிவிடவேண்டுமென்றும், பேசிக்கொள்ளுகின்றார்களல்லவா! இதரம்

தங்களில் ஒருதேவனேபோதிக்கப்படுகிறொன்றும் நமதுமதத்தில் பலதேவவணக்கமுண்டாயிருப்பதாகவும், கரைகின்றாரா எல்லவா! இதரமதத்தார் அவிக்கிரகாராதனர்களாகி மதிக்கப்படவும் நம்மவர்மாத் திரங்கல்லுகளையுஞ் செம்புகளையுங் குறிப்பிடுப்பிள்ளைகள் மணல்வீடுகட்டி மரத்தால் மாப்பிள்ளைபெண்ணுகள்வைத்துமணப்பித்து மணற்சோறுக்கி யுண்டுகிழ்தல்போலக் களிப்பாட்டமாடவுந் தகுமோடுவன்றுங்கத்தகின்றார்கள்எல்லவா! அப்படியானால் இதர மதாநுசாரிகளால் அவர்வர்தங்களுள் மதிக்கப்படு வனவாதல் விடப்பன்றே! ஆதலின் ஒவ்வொருமதத்தவருமவர்வர்தத்திலிருந்து கொள்ளட்டும். எந்தமதத்தையும், தெய்வஞ்சுதந்தரித்த கொண்டிருந்து அததின்னிறு ஆண்டாண்டுள்ளவர்கட்சுதுக்கி கிக்குமொருண்மையை யெவராலுமறுக்கமுடியாது. ஆயினும், எல்லாச்சமயமுமெம்பிராற்கேற்றதாகுமென்னு முண்மை போதிக்குஞ்சைவமொன்றேதாய்மார்க்குமாமென்றறிதருளையுய்த்துணர்ந்தோர்கொள்கையாம். அப்படியிருக்கவும், சைவவொழுக்கங்களைக்குறைவாகமதிப்பானேன்: எனின்—

பட்டினத்தடிதூள்.

“பொல்லாவிருளாதற்குக்கிரகையெப்புட்ணைணினுக் கல்லாயிருந்திடுமாறெக்குமே யறிவோருளத்தில் வல்லாரறிவா ரறியார்தமக்கு மயக்கங்கண்டா லெல்லாம்விழிமயக்கே யிறைவாகச்சுடியேகம்பனே,,

(இ—ள்) காஞ்சீபுரத்தி லெழுந்தருளியிராநின்ற எம்திறைவனாகிய ஏகாம்பரேசுவரரே! [அறிவுஞர் உள்ளத்தில் வல்லார் அறிவார்] ஞானசாஸ்திரங்களை ஓதியுணர்ந்த உள்ளத்தின் வல்மையுடையவர்தாம் உம்மையறிசுவர் (அங்ஙனம் மனவலிமைபெற்று உம்மை) யறிந்துகொள்ளாதவர்க்கு (உண்மைஞானத்திலே) மயக்கமுண்டாயின், (அவர்சொல்வது) எல்லாம் (அவரது) குருட்டாட்டமேயாம். (அது எதுபோலுமெனின்) கொடியவிருளநீக்கவல்ல சூரியப்பிரகாசமானது: கூகையெனப்படு மொருவகைப் பறவையினது கண்ணினுக்கு இருண்மயமேயாயி நுத்தல்போலுமாம். (என்றறிக) (எ—று) என்றபடி அவரது அறியாமையினாலேதான் சைவசமயவொழுக்கக்களைச் சிலர் குறைவாக மதிக்கின்றன ரென்பதாகக்காண்க.

இந்தக்கவியிலும் சிவநேசப் பெருஞ்செல்வராகியபட்டினத்து அடிகள் காஞ்சீபுரத்திலெழுந்தருளியிருக்கும் எம்திறைவனாகிய ஏகாம்பரேசுவரரே! என விளித்தருளலாலும், ஆலயவழிபாடு அவர்க்கு அங்கீகாரமேயாமென்பது வெள்ளிடைமலையாதலறிக.

இன்னு மொரோவொரு காரியமு மிங்கே என்ஞாபகத்திற்குவந்தது. அசையுஞ் சொல்லியேழுமிக்கின்றேன். அன்பர்களை! இப்போது உலகமுடிவுக்குக் காலமெடுத்தவிட்டதென்று நன் பர்களுடைய அதர் சொல்லிக்கொண்டிருப்பது உங்

கன்காதுக்குமெட்டியிருக்கலாமே! அதுவிஷயத்திலுங்களுடைய நம்பிக்கை எப்படியிருக்குமோ? அது எனக்குத் தெரியாது. எனக்குத் தெரிந்ததை மட்டிமிங்கே சொல்லத் துணிகின்றேன். அரித்தியமான உலகத்திற்கு அழிவுவருவது சகஜந்தான். ஆனால் நம்பாற் சொல்லிக்கொண்டிருவது தல்ல. ஒவ்வொருவனுக்கும் மரணமுண்டாவது நிச்சயந்தான். ஆனாலும் இன்னகாலத்திலிறப்பேனென்று சொல்லவல்லாரனைக் காண்பதரிது. இதனால் ஏதுக்களைக்கொண்டு, நிச்சயிக்கமுடியாதென்பது என்னுடைய கொள்கையுமல்ல. இதுமுன் ஒவ்வொருமுடிவிலும் எந்த நிலைமையிலுள்ளபோது உலகமழிக்கப் பட்டதாகக் கேட்கப்படுகிறதோ அந்தநிலைமை இப்போது வந்துவிடவில்லையென்றெனக்குத்தோன்றுகிறது. நண்பர்களைப்பிராயப்படுகிற சமீபத்தகாலங்களுக்குள்ளேயும் அந்நிலைமை வந்துவிடுமென்னவுமுடியாது. அதாவது:—

சைவசமயிகளாயிருந்த திரிபுரத்தசுரர்கள்; எவராலுஞ்செயிக்கமுடியாத பராக்கிரமசாலிகளாயிருந்தார்களென்பதுமுலகப்பிரகித்தம். அத்தகையோரை மகாகுதிரான திருமால் புத்தவடிவங்கொண்டு கலகப்பிரியராகிய நாரதர் சீடராக வுடன்வரச்சென்று மயக்கி அசைவ (பௌத்த)ராக்கிவிட்டனர். அதுவுந்தற்காலத்திற்காணப்படுகிற கண்காணிகளைப்போலுமந்த தரமாகவல்லாமல் வெகுசீக்கிரத்திற்பிரவேசிப்பித்தனர். ஆனாலும்

அவ்வசுரத்தலைவரும், தாரகாசுரனுக்கு மக்களுமாகிய தாரகாசுரன், கமலாசுரன், வித்துன்மாலி, என்னு மூன்றுபேர்களேமாத்திரம் அவர்கள்சாமர்த்தியத்தினால் வசப்படுத்தமுடியவில்லை. ஆதலின் அவர்மூவர்மாத்திரம் சத்திபதிந்தசைவராயிருந்தனரென்றும் திக்கப்படுகின்றார். அவரொழிந்த ஏனையனை சமுதாயங்கண்முழுவதும் சைவசமயத்தினின்றுங் கடத்தப்பட்டனர். அப்படியிருந்துங்கூட ஆயிரந் தேவவருடம்வரை பெருங்கருணைத்தடங்கடலாகியபரமேசுவரர் பொறுத்துக்கொண்டிருந்தனர். அப்பால்தான் அவர்களுடைய திரிலோகங்களுமெரிக்கப்பட்டன என்று கந்தபுராணம் உபதேசகாண்டமுதலியனவாற் கேட்கப்படுமோர்சரித்திரமேயாம். அங்ஙனமே வேதங்களை எடுத்துக்கொண்டு போய்த் கடலுக்குவெழுத்துக்கொண்டான்; பூமியைப் பரயாய்ச்சுருட்டிக்கொண்டுபேரய்க்கடலுக்குவெழுத்துக்கொண்டான்; புகவான் அவதாரமாகி அவன்களைச் சம்மரித்து வேதங்களை நிலைநிறுத்தினார். பூமியையுத்தாரணம் பண்ணினார். என்னுஞ் சரித்திரங்கொல்லாம் ஜலப்பிரளையங் களையே குறிக்குங். ஆதலின் வைதிக, சைவ, மார்க்கிகண்முழுவதும் அன்னியமதப் பிரவேசமானுன் மாத்திரம், அசைவர்களானிரம்பப்பட்ட இவ்வுலகம் அழிக்கப்படுமென்பது மேலோரபிப் பிராயமாம். அது இதரராலு மறுக்கமுடியாது. ஏன்? எனில் :— சத்தியவேத மென்கிற விவிலிய

நூலிலே ஆத்யாகமம் 19-வது அதிகாரத்தில், சோதோம், கொமோரா வென்னும் பட்டணங்களை அக்கினி மழையாலழிக்க நேரிட்டபோது “லோத்து” என்னுமோர்பக்தனும், அவனுடன் கூடிப்பிள்ளைகளைப் பெற்றதாகக்கேட்கப்பட்டிருந்த அவனது புத்திரிகளுமே தேவனால்நாடுகடத்தப்பட்டிருக்கின்றனர். மற்றவரெல்லாம் பாவிகளாயிருந்து பற்றித்தான் அது அழிக்கப்பட்டது. என்றோர் கதையுண்டு. அன்றியும், நோவாகாலத்திலும் பாவிகளைவைத்துத்தானுலகமழிக்கப் பட்டதென்பது அவர்கள்மதம். அன்றியும், “பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்” என்பதும் அவர்களது வேத போதமாம். ஆதலின்பாவிகளை வைத்துத்தானுலகமழிக்கப்படு மென்பதை அவர்களொப்புக் கொண்டு தீரவேண்டிய தனென்க.

இந்தவுண்மை கொண்டு உலக முழுவதுமே அவைதிக, அசைவத்துட்பட்ட அன்றுதான் உலகமழிக்கப் படுமென்பதே எனது அபிப்பிராயமுமாம். ஆனால்ஒன்றிரண்டு பேராவது சைவரில்லாமலும் பேரகார். முடிவுசாலத்திலும் சைவரில்லாதே போனால் சைவசமயம் நித்தியமா மென்பது பெரய்மையேயாய்ப்போகும். ஆதலின் கடைசிக் காலத்திலுஞ் சைவப்பூண்டிருந்தே தீரவேண்டும். இருந்தாலும் பிரளயத்தால் அவர் மற்றவரைப் போலுமழிக்கப்படமாட்டார். அழிக்கப்படுமிதரருள்ளும், நவீனப்பிரவேசகராயுள்ளோர் (முன்சைவராயிருந்தும் அபத்த பேரதனையான் மயக்குற்றுப்பிரஷ்டரானோர்) ஏனைய இத

ரரைப்போலும் நரகம் புக்குகின்றிலர். ஆகவே சத்திபதிந்தசை
வர் உயர் பதவியும், சார்புபற்றி நின்றசைவர் சமயப்பிரவீடரா
னபோதிலும் அவர் சுவர்க்க பதவியும், பெற்றாரென்று கேட்
கப்படுகிறபடியே பெறுவரென்பதிலும் எனக்குப் பலமான நம்
பிக்கையுண்டு. அது, திரிபுரம் எரிக்கப்பட்டபோது
மூவாரிட்கிக்கப் பட்டார்.

சுந்தரமூர்த்தி.

“ஒப்பிலாமூலை யாளொரு பாகாவுத்தமா மத்தமார்தரு சமை
யாய். முப்புரங்களைத் தீவளைத்தங்கே மூவருக்கருள் செய்யவல்
லானே. செப்பவானிழிற் கீழிருந்தருளுஞ் செல்வனே திருவா
வடு துறையு. எப்பனே யெனையஞ்ச வென்றருளா யாரெ
னக்குறவமரர்க ளேறே”

இரட்சிக்கப்பட்ட மூவரும் பெற்றபேறு.

மணிவாசகப் பெருமான்.

“எண்ணுடை மூவாராக்கதர்க ளெரிபிழைத்துக்.

கண்ணுத வெந்தை கடைத்தலை முன்னின்ற தற்பின்

எண்ணிலியிந்திர ரெத்தனையோ பிரமர்களும்.

மண்மிசை மரல்பலர் மாண்டனர் காண் தோளோக்கம்”

சுந்தர மூர்த்தி.

“மூவெயில் செற்ற ஞான்றுய்ந்த மூவாரிலிருவர் நின்றிருக் கோ
யிலின் வாய்தல், காவலாள ரென்றேவிய பின்னை யொருவ

னீகரி காடாங்காக, மாணை நோக்கியேயார் மாநடமகிழ மணி
முழா முழக்க வருள்செய்த, தேவதேவரின் றிருவடியடை
ந்தேன் செழும் பொழிற்றிருப் புன்கூருளானே”

இதரர் பேரதனையால் வஞ்சிக்கப்பட்டு அசைவராயினோர்கெதி
சுந்தர மூர்த்தி.

“ஒக்கமுப்புர மோங்கொரிதாவ வுன்னை முன்னிய மூவர் நின்
சரணம்; புக்குமற்றவர் பொன்னுலகாள்ப் புகழினுலருளிந்த
மையறிந்து, மிக்க நின்கழலேதொழுதாற்றி வேதியா வாதி
மூர்த்திரின் னரையில். அக்கணிந்த வெம்மானுனை யடைந்
தேன் ஆவடுதுறையாதி யெம்மானே”

என்னுஞ் சுருதி பேரதங்களால் நன்கு பேரதரலுணர்க.

உண்மையிங்ஙனமிருத்தலால், வைதிக லைவ நெறியா
னது தம்முள்ளேயே கட்சிப்பிரதிகட்சிகளை மீண்டாக்கிக்கொ
ண்டு உண்மையை வெளிப்படுத்தி நன்கு நிலைபெறுகொண்டு
வளர்ந்தோங்கு மிக்காலத்தை உலகமுடிவைச்சமீபித்த சால
மென்பது எனக்குடன்பாடன்று. இருந்தாலும், தற்காலத்து
ச்சில நவீன நாகரீகிகளெல்லாம் அன்னியரபத்தபேரதனைக்
குட்பட்டு ஆலயவழிபாட்டை இகழுகின்றனரே! சைவவொ
ழுக்கங்களை யருவெறுக்கின்றனரே! குலதர்மங்களை முழுமு
டக்கொள்கையென்றோ துக்கிப்பிரிகசிக்கின்றனரே! இதுவே உல

கழுடிவுக்கு முன் அறிஞநியாமென்றபிப்பிராயப்படுவாருஞ்சில
ருளர். இவர்கொன்சையை அறிஞர்சம்மதிக்கின்றிலர். ஏன்?
எனில்:

தற்காலத்திலாவது ஆலயவழிபாடு கூடாதென்று வாயி
னாலே மாத்திரஞ் சொல்லுவேரை யிவர்சண்டனர், சைவ
வொழுக்கங்களை சிற்சிலகாரணங்களைக்கொண்டு தம்முள்வெ
றுச்திருப்பாயு மிவர்பார்க்கின்றனர். கலர்களாயினோர் சி
லர்குலதர்மம் அநாவசியகமென்பதையும் இவர்கேட்டிருக்கலாம்.
இங்ஙனமன்றி, முற்காலத்திலே ஆலயங்களெல்லாம் கொள்
ளைக்காரர்களாலே யிடிக்கப்பட்டும், பிம்பங்களெல்லாமுடைத்
தெறியப்பட்டும், ஆண்டிள்ள சொத்துக்களெல்லாமபகரித்துக்
கொண்டுபோகப்பட்டிருக்கின்றனவே! சைவரைக்கண்டா
லும், அவர்வார்ச்சதைகளைக்கேட்டாலும், “கண்டுமுட்டு, கேட்
டுமுட்டு” களாகக்கிடப்பதுட்பரித்திய நைமித்திகங்களொரன்
றும் நடைபெறொட்டாதே ஆலயங்களெல்லாம் அடைத்து
விட்டு மிருந்தனவே! அன்னியமார்க்கங்களைக் கைக்கொள்ள
வில்லையானால் சண்டைச்சரவுகளுண்டர்க்குவதுடன் பூர்வ
காலத்துப் புறநாட்டு வழக்கம்பேரில் அருமையானபெண்கள்
சிறைபிடிக்கப்பட்டுப்போசவும், எதிர்ப்பட்டபெண்களைப்பிடித்
துக்கற்பழித்துவிடவும், அதுகாரணமாக உடன்கட்டை ஏறுத
லென்னுமோர் கொடியவழக்கம் சிலகாலமாக இங்கேநடை
பெறவுமேற்பட்டனவே! அந்தக்காலங்களுக்கெல்லாம் தற்காலங்

கொடியகாலமாகுமோ! அதிலும் மங்கலகரமான இல்லீஸிரா ஜஜியத்தின்கீழ் நடைபெறுமிக்காலம் நல்லகாலமன்றோ? இக்காலத்திலளவிறந்த நன்மைகள் நமக்குண்டாயிருக்கின்றன வென்னலாமே. அத்தகைய இக்காலத்திலே சிலர்வழக்காடுவது கொண்டு தற்காலவழக்கு உலகமுடிவுக்கு அறிகுறியாமென்பதும் பொருத்தமின்றாதலானென்க.

ஆலயவழிபாடு கூடாதென்ற வியவகாரிகள் எவ்வளவுபலமாகவுண்டாகின்றார்களோ, அங்ஙனமே அதனுண்மையாய்ச்சிசியில் வல்லாருமதிகப்படுவரென்பதும் நிச்சயம். அப்படியொருநிகழ்ச்சியும் நன்றாகவே காணப்படுகிறது. அது நிற்க, கோவிலுள்ளேபோய் சுவாமிதெரிசனஞ்செய்யவேண்டுமென்ற பேராயையோடுகூடி முன்னேறும் பலஜாதியாரையும் ஏனோ நம்மவரிற் சிலர் தடுக்கின்றனர். ஆனால் அவருஞ்சிறிது சிறிதாக முன்னேறுவான் றொடங்கி முன்னர்க் கல்வியறிவொழுக்கங்களைக்கைக்கொண்டு சமாதானத்துடன் வுராமல் சீக்கிரத்திற்கைகளின் பலத்தான் மேலிடப்பார்க்கின்றனர். இவ்விருசிறத்தருஞ் சீர்திருத்த முடையவராகி ஒருசாரார் மேலிடுவாரைத் தடுக்காமலிருக்கவும், மற்றொரு சாரார் ஒழுக்கங்களோடு கூடியவராய்ச் சமாதானத்துடன் மேலிடுவாராகவும் நல்லுணர்ச்சியவருக்கு எப்போதுகைவருமென்றறிஞரெதிர்பார்க்கின்றனர். அங்ஙனஞ் ஜனசமுதாயத்திற் சமாதானவுணர்ச்சி கைவந்துவிட்டால், எல்லாவரும் ஈசுவரானுக்கிரகம்பெற்று நல்லாராயிருப்பரென்பதும் எனது நம்பிக்கையாம்.

அப்படிப்பலஜா தியாராலும் விரும்பப்படுஞ்சர்வலோகைக
நாயகனாகிய விறைவனை இறைஞ்சியும் தற்காக வேற்பட்டிருப்
பதேயாலயமாம். அவ்வாலயவழிபாடுதானே ஏகாந்தமுஞ்சாது
சங்கமுமாகக்காணப்படுகிறது. ஆலயசேவைக்கிணங்காத ஜன
சமூகத்திற்கு சர்துசங்கமென்பதுமரபாமா? வித்துவஜனச
மூகத்திற்குக் கல்விச்சங்கமென்பதூஉம், போதகன்மார் கூட்
டத்திற்குப்பிரசங்கசபை யென்பதூஉம், வணிகர்கழகத்திற்கு
வர்த்தகக்கூட்டமென்பதூஉம், உலகபரிபாலனசபைக்குப்பாரா
ளு மன்றென்பதூஉம், ஆன்றோர்வழக்கு. அந்தவழக்கில் விஷய
ப்பிராந்தியிலுழலா நின்ற மனதைத்திருத்திச் சாந்திபவீத்
துள்ள சாதுக்கள் கூடுமாலய மொன்றைத்தானே சாதுசங்
கமென்பர். அந்தச்சங்கத்திற்கு எல்லாம்வல்ல இறைவரன்றோ
சபாபதியர் (அம்பலவாணரர்) கக்கொள்ளப்படுகின்றனர். அவ
ரது அக்கிராசனத்தின் கீழ்க்கூடியங்கே,

“தோற்றந்துடியதனிற் றேயுந்தியமைப்பிற்
சாற்றியீடுமங்கியிலே சங்காரம் — ஊற்றமா
ஆன்றுமலர்ப்புதத்தே யுற்ற திரோதமுத்தி
நான்றமலர்ப்புதத்தே நாடு.

என்றபடி யிறைவன்பாற்காணப்படும் பஞ்சகிருத்திய
சேவையாலிறைவனைய நிந் து, தியானித்து, சமாதித்து
சரணாத்கரித்து, நின்றலாகிற விக்கிரகாராதனமே யேகாந்தமா

மென்றுணர்க, அத்தகையசிவாலயத்தின் பெயர்ப்பொருளை இங்கே சிறிது விளக்கிக்காட்டி எனது பிரசங்கத்தை முடிக்கின்றேன், அது வருமாறு;

I கோயில்=[கோ+இல்] இறைவனிருப்பிடம்.

II தேவநகர்=[தெய்வம்+நகர்] கடவுள்வீடு.

III நியமம்=[கட்டளை] தெய்வசட்டப் புஸ்தகம் (வழிப்படுத்துவது)

IIII பள்ளி= { பண்புஎன்றுஞ்சொல்லினின்றும் வந்து குணப்படுத்துவதுஎன்றுபொருள்படும். அதற்குக் கற்குமிட மென்னலுமாம்

V விமானம்=[வி+மானம்] விசேஷித்த பெருமை தருவது.

VI பீடரம்=[பீடு+அரம்] துன்பத்தைவெயாழிப்பது.

VII பாழி=(விஷயப்பிராந்தியின்) ஆழிபுதருவது.

VIII தளி=தட்பமென்றுஞ் சொல்லினின்றும் வந்து சாந்தியயப்பது.

IX நிகேதனம்=[நி+ஏதனம்] சுவாசவொடுக்கம் பயிலத்தகுமிடம்.

X சேதிமம்= $\frac{1}{2}$ இருணிக்குவது.

XI கற்கி=[கற்கம்= $\frac{1}{2}$ ரிட்டை] ரிட்டை கூடிநிற்றற்
கேற்றவிடம்.

XII நிலயம்= $\frac{1}{2}$ மனதைப்புறஞ்செல்லவிடா துநிறுத்துவது.

XIII மந்திரம்=[மந் + திரம்] தியானத்தைநிலைபெறுவி
ப்பது.

XIV சினகரம்=[சின் $\times$ அகரம்] மெய்ஞ்ஞானபுரம்.

XV கோஷ்டம்=[கோ $\times$ இஷ்டம்] பசுக்களின் விடுத
லைஸ்தானம்.

XVI ஆலயம்=[ஆ + லயம்] சீவபோதம் பரபோதத்தி
லாகும் ஐக்கியந்தருவது, என்பனவாம்.

இவற்றையெய்து துணர்ந்து மேலும் அநிஞர்வாய்க் கேட்டு
தெளிந்து ஆலயவழிபாடே (விக்கிரகாராதனமே) மேலா
முத்திரெறியென்னுமுண்மைபற்றி நின்றும்வீர்களாக, மேலும்,

ஞானம் யோகம் கிரியை சரியைநாலும்

நாதன்நன்பணி—ஞானி நாலினுக்கு முரியன்

ஊனமிலா யோகமுதல் மூன்றினுக்கு முரியன்

யோகி—கிரியாவான்றான் ஒண் கிரியையாதி
ஆனவிரண்டினுக்குரியன் சரியையினினின்றேன்
அச்சரியைக் கேட்புரியன்,, என்றும்,

ஞாலநீதியும் நான்மறை நீதியும்
பால ருன்மத்தர் பிசா சரிலெனவும்
உறங்கினோன்கை வெறும் பாக்கெனவும்
தானே தவிராதாளுற் புரியா
கொழிந்திடினிரயத் தழுத்துதறிடமே,, என்றும்,

சுருதிபோதங்களுண்மை யாதவின், மகாஞானிகளுக்கே
மிகப்பொறுப்பாகவுள்ள ஆலயவழிபாட்டை (விக்கிரகாராதன
த்தை) அறிவாளிகளாகிய நாமனை உரும் முறையே பற்றி நின்
றுய்வோமாக.

நமப்பார்வதிபதே! அரகர மகாதேவ.

சிற்சபேசா! வெசிதம்புரம்.

கெஜமுகாநுக்கிரகம்பஜே! விநாயகேச.

கார்த்திகேயராம சங்கீர்த்தனம்! சிவசுப்ரமண்யேரம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

மெய்கண்டதேவன்றிருவடி வாழ்க.

பக்கம்.	வரி.	பிழை	திருத்தம்.
3	1	என்பர்	என்பர்
செ	2	ஒரு	ஒரு
5	17	ஒரு	ஒரு
15	1	அத்தகைக	அத்தகைய
செ	4	சொல்	சொல்
16	7	ஒவ்வொரு	ஒவ்வொரு
செ	18	யென்ற	சுட்டியென்
17	15	ஞானந்தனுபவ	ஞானந்தானுபவ

18	15	மாதா லினங்காத்தலின்	மாதா லி னங்காத்தலின்
19	16	இவரனை வரும்	இவரனைவரும்
20	last	ஒருவருஷம்	ஒருவருஷம்
21	11	படுத்தும்	படுத்து
22	18	ஸ்பஸ்டு	ஸ்பஸ்டு
23	3	புஸ்த்தக	புஸ்தக
24	8	பாஷஷ்	பாஷஷ்
25	18	ஒருவ	ஒருவ
26	12	பூதார	பூதார
27	3	இருப்பதல்லால்	ஈசனிருப்பதல்லால்

சை 3	விளக்கமுறுவதல்லாமல்	நாசனாக விளக்கமுறுவதல்லா
26	14	மஸ் எது அடா
27	10, 12 16	பிரதிஷ்டிக்க
சை 20	எதுவடா	எது அடா
சை 21	ரூபகரணம்	ரூபகரண
சை last	அசை	அசை
29	1	என்பனவாதி யமுது
”	17	[ரூ]
31	3	பெரியாயரருண்மொழி
சை 13	தருக்களில்	தருக்களில்

32	6	ன்	னை
செ	13	[மற்றவர்என்பதன்முன்னர்]	33-வது பக்கத்துமுதன் னீ வரியும் சேர்த்துவாசித்துக் கொள்க.
செ	20	ணரால்	ணரவ்
செ	last	இறைவனை	இறைவனை எவரெவரெவ் வெவ்விடங்களில் வழிபடி னும் அவரவருக்கு இறை வன் அங்கங்கே நின்றனாக் கிரகிப்பன்.
47	16	பேற்றார்	பெற்றார்
53	2	ஒதும்	ஒதும்
60	14	ஒன்பதாவது	ஒன்பதாவது
62	1	பெறுகெள்கிறார்	பெறுகின்றார்கள்

67	14	செயித்தற்ககத்தான்	செயித்தற்காகத்தான்
71	13	தாலத்தும்	கூலத்தும்
73	5	னபது	ன்பது
76	3	மாவக்கியந்தானே	மாவாக்கியந்தானே
,	6	முண்டோகோ	முண்டகோ
,	10	மதிக்க	மதிக்க
77	7	சிவலிங்ககார	சிவலிங்காரா
,	15	சொருப	சொருப
79	17	கவ	டுகள
80	14	யெழும்	யென்றும்

83	2	ஒரு	ஒரு
84	1	அங்கிரி	அங்கிரி
97	4	எளவை	எளவை
107	6	“சதாசிவனுக்கு”	“சதாசிவனுக்கு” [உருபாநுபம்.]
109	4	முக்கியம்	முக்கியம்
”	6	அங்கிரிகரிக்	அங்கிரிக்
110	7	நிகளும்	நிகழும்
116	2	வைகலான	வைகலான
”	16	சுத்தசட்குணங்கள்	—

தன்வயத்தனாதல், முதலில
னாதல், உடம்பிலனாதல், எம்
லாந்லமுளனாதல், எங்குவி
யாபகனாதல், எவற்றிற்குங்
காரணனாதல், என்னும் ஆறு
குணங்களாகவும், அவாவி
ன்மை, ஈசரத்தன்மை, கீர்
த்தி, செல்வம், ஞானம், வீ
ரியம், என்னும் ஆறுகுண
ங்களாகவும், வேறுவிதத்து
ங்கூறுவாரு முளர்.

ஜனனியங்களுமே

அங்ஙனம்

கணமகலேந்

சே

last

ஜனனியங்களே

அங்ஙனம்

சொல்ல

கணமகலேந்

125 13

126 15

127 18

129 12

தபடி அவர் நித்தியப்பொருளாக் காணப்படுகிறவராயிருக்கின்றன ரென்பதே மரபாம்.

அவ்வுண்மையால் “புகலக்கருத வெட்டிடா நிறை பெரு னளவையார் காண்பார்” என்றபடி “கடவுளை” அசத்தசித்து ரூபமாகிய திரிகரணங்களாலங் காணமுடியாதென்பது சர்வ ஜன சம்மதமேயாம். ஆனதுபற்றியே அவர் (கடவுள்): சேரத் திர நேத்திரங்களின்வழிக்கிரங்கிற்ற நாமரூபமயமான இந்திரி யக்கிரதண (பாசஞான) த்தையும், அவற்றின்வேறுகிய மனோ வீருத்தியை (பசுஞானத்தை) யங் கடந்து ஆதிதராய்நிற்கின்றார். சின்றுலும், வேறறநின்றுணரும் அதுபவஞான் மாத்திரையால் விளங்கிக்கோசரிப்ப (விஷயமாகிற) வராயுமிருக்கின்றன ரெ ன்பார் பெரியோர்,

அங்ஙனம் “வாக்குமனாதிதகோசரமாய்” நிற்குங்கடவுளை அவ ரது இவ்அதித நிலையில் கண்டேமென்றாவது, காண்கின்றே மென்றாவது, காண்பேமென்றாவது, கூறுவாரெவருமில்ர். எ வராலுமறியொணாத இவ்வதிதநிலையே அவருக்குவாஸ்தவ தேகமெனப்படும்.

அத்தகையவாஸ்தவநிலையிற்றானே அவர் (கடவுள்) கனிவி ன்றியிருந்துவிட்டால் சிற்றறிவும், சிறுதொழிலும், சிறுகியுறி ந்ததனையும் மறந்து மறந்தறிதலும், மயங்கியறிதலுமே யியற்

கையிலுடைத்தாயிருக்கிற எத்துணையுமெளிய ஆன்மாக்கள், எத்துணையும் வலியுடையவை யறிந்துவழிபடுதல் கூடாதன்றோ? ஆதலின், பெருங்கருணைத்தடங்கடலாகிய அவ்விறைவன் தம்மை அவ்வான்மாக்களுணர்ந்து உபாசித்து உய்யும்பொருட்டு ஒரோர்காலங்களில், ஒரோரிடங்களில், ஒரோர் அன்பருக்காகக் கன்றைநினைந்துவரும் புனிற்றூப்போலவும், விறகின்கட்பிறந்த தீப்போலவும், மோரின்கட் டிரண்டவெண்ணெய்ப்போலவும், வித்தின்கட்பிழிந்தெடுத்த எண்ணெய்ப்போலவும், வெளிப்பட்ட நுங்கிரகிக்கத் திருவுள்ளங் கொள்கின்றார். அங்ஙனந்திருவுளங்கொண்டவாதே,

ஆதிவீராம பாண்டிய மகாராஜா

“உராகபரணத்திருமார்பு மூமையொப்பனையாளிடப்புறமும் சிரமாலிகையும் டிரிசடையும் செய்யவாயுங்கறைமிடறும் வரதாபயமும் மழுமானும் வயங்குகரமும் மலரடியும் கருவாபுரியான் வெளிப்படுத்திக்காட்சி கொடுத்துநின்றானே”

பிரமதேவ—சுருவசாஸ்திரார்த்த சங்கிரகம் 27ல்

“தேவருந்தேவ தேவர்க்குந் தேவாந்திரியம்பகன்றனைத்தெண்டனாகப், பூவிலே விழுந்து போற்றியே யுருகிக் கிடந்தவூப் பொழுதிலே புத்தேள், மூவருமறியா முதல்வனுமிறைவன் மூர்த்தியாய் முழுநீதியவருளாற், காவியக்கண்ணிபங்களுய் வந்து தோன்றினான் கண்ணினுற்காண”

சந்திரசேகரராஜி 25 கேட்க வடிவங்களும், ஸ்ரீமன் மணி வாசகர்பொருட்டெழுந்தருளியுள்ள பரமாசிரியவடிவமும், அவர் பொருட்டுக்குதிரைகொண்டத இராவத்தவடிவமும், பிட்டு வாணிச்சியம்மைபொருட்டு வந்த ஸ்டீடர்வடிவமும், சிறுத் தொண்டர்பொருட்டுவந்த பயிரவர்வடிவமும், இவைபோன்ற பிறபலவடிவங்களுமாமென்று கேட்கப்படும்.

அத்தகைய காட்சிவடிவங்களை மெய்யன்பர் தாம் தெரிசித்தவழியே அப்பெருங்கருணைத் திருமேனியினருட்கோலங்களை நேத்திரேந்திரியத்தின்வழிக் கிரகித்து (அகத்துட்கொண்டு நின்றலாலுண்டாகிய அன்பின்பெருக்கினால் அங்கணின்னுதுளிர்விட்டெழும்பும் பேரின்பமயமான தமது திருவாக்கினாலே வருணித்துக்கூறுமுண்மைகளை வரிவடிவெழுத்திலமைத்துக் கோடலே சுருதியும், உள்ளத்திற்பதிந்து விளங்கும் கற்பிதத் திருமேனிகளின் சாயலை உருவடிவெழுத்திலமைத்துக்கோடலே ஆலயமுமாமென்பார் பெரியோர்.

இவற்றாலேதான் ஆஸ்திகவுண்மை நிலையுதலாயிற்று. அன்றியும் நாமனைவருமுபயுநெறிதேடுதற்கும் இவையே (சுருதியும், ஆலயமுமே) உபகாரமாயின. ஆகவே, வேதசிவராம விதியாகிய இறைவனது திருவருளாணையின்வழி அதிரகசிய நுட்பங்களொடுக்கட்டப்பட்ட ஆலயங்களிலெழுந்தருளச் செய் திருப்பனவெல்லாம் இறைவனது காட்சிவடிவங்களின் பிரதி

மா.ரூபங்களேயாமென்பதுந் திண்ணம்.

இங்ஙனமாகவும் அதீதம், உருவம், என்னுமிரண்டு திருமேனிகட்கிடையில் உருவவழிபாட்டாளரை (புறத்தொண்டினரை) அகவழிபாட்டாளராக்கவல்ல அருவுருவமும், அதனினின்றும், அதீதத்திற்சேர்க்கவல்ல அறிவுத்தொழிண்மாத் திரத்தால் வழிபடத்தக்க அருவமும், ஆகிய இரண்டு திருமேனிகளுண்மையுங்கேட்கப்படுகின்றன. படவே, இறைவனுக்கு அதீதம், அருவம், அருவுருவம், உருவம், என நான்கு திருமேனிகளுண்மையாகப் பெரியோர்கனால் நிச்சயித்தல்கண்டாம். அவை வருமாறு:—

[சாந்தோ: பிரபாடகம் 8, கண்டம் 3, வாக்கியம் 4ல்]

“அப்படிப்பட்ட இந்தப்பிரமத்தின் பெயர் சத்தியம்; (உள்பொருள்), அவர் நிஷ்களர், நிஷ்கிரியர், சாந்தர், நிரவஸ்தையர், நிரஞ்சனர், (அதீதம்) முத்திக்குச்சிறந்த ஒரு கரையாயிருக்கிறவர்; (அரூபம்) மேலும் தகிக்கப்பட்ட கட்டையிலிருந்து வெளிப்படுகிற அக்கினியைநிகர்த்தவர். (உருபாரூபம்)” [அஷ 7—23—1ல்] “விஜித்ஞாஸிதவ்ய:” என்றும், [அஷ 8—7—3ல்] “ஸவிஜ்ஞாஸிதவ்ய:” என்றும் வருதலால் “விசேஷமாக அறியப்படத்தக்கவர்” இது (ரூபம்). என்றதாதிய சுருதிகளால் அதீதம், அரூபம், உருபாரூபம், உருபம், என்னும் நான்கனுண்மை சூசிப்பிக்கப்படுகிறது. அல்லாமலும்,

6A

2-68

